

ЧАРЛЗ ИНГРИД ПОЗДРАВЪТ НА ЧУЖДОЗЕМЕЦА

Част 4 от „Пясъчните войни“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2006

chitanka.info

ПРОЛОГ

Къде, по дяволите, бяха евакуационните кораби? Какво бе станало с транспорта? Джек овладя с усилие подлудяващото желание да се почеше под бронята, докато тялото му се обливаше в пот, а датчиците, прикрепени към голите му гърди, го дразнеха непоносимо. Но да се почеше сега, със силата, която притежаваше, би означавало да се самоунищожи.

Проклятие. Защо не пращаха сигнал? Невъзможно беше да са ги забравили, нали? Нямаше начин корабите да са се приземили и те да не са разбрали... или напротив?

Той се озърна, челото му лъщеше от пот.

Пясъци. Бяха ги спуснали насред огромно море от пясъци. Навсякъде само жълтеникавокафяви дюни, които се издигаха и спускаха, следвайки някакъв свой ритъм. Ето какво оставяха след себе си драките. А Рицарите, с техните бронирани бойни костюми, обучени и подготвени да водят „чиста“ война — да унищожават само враговете, бяха единствената преграда между тази планета на име Милос и родния свят на Джек, следващия поред на пътя на разрушението, тръгнал от сърцето на Дракската лига. Джек бе спуснат тук, за да запази родината си от нашествието на драките.

Поне досега, откакто бяха пристигнали на Милос, късметът бе на тяхна страна. Бяха изгубили само един от континентите... но и това бе твърде много според лейтенанта. Силите на Доминиона губеха Пясъчните войни. А той губеше вяра в своите преки началници. Бяха ги стоварили тук, в сърцето на нищото, преди пет дена, със съвсем лаконични заповеди, потвърдени още веднъж тази сутрин — и нищо от тогава. Рутинна задача — така им казаха. Рутинна прочистваща операция. Никой не се отнася така с Рицарите — не и с елита на пехотата, с най-бързите, най-изобретателните, най-благородните войни, обучавани някога да водят война.

Джек се размърда в бойния костюм. Флексобрънките зацепиха неуловимо, холографското поле, покриващо тялото му, прати

съобщението до костюма и в отговор дясната му ръка се сгъна. Само че движението, предадено и усилено многократно, притежаваше достатъчно мощ да преобърне бронетранспортър. Той стисна зъби, ядосан от невниманието си, и завъртя глава вътре в шлема да погледне към дисплея.

Екранчето обagri лицевото му стъкло в розово, докато проследяваше картината, подавана от задните камери, за да се увери, че останалите войници го следват. Засега поне компасът показваше вярната посока.

— Пет километра. Сержант, да не са ни пратили погрешни координати? — Кръстът на гърдите му проблесна на слънцето, докато се извърщаше към своя първи заместник.

— Съвсем не — чу в отговор пресипналия глас на сержанта. Той също носеше кръст на гърдите си — Кръста на Айвънхоу, безмълвен знак за гордостта от потеклото си и принадлежността към родния свят. Но за Стомр това нямаше никакво значение. Този, който искаше да стане Рицар, можеше да постъпи в редовете им без разлика от кой слой на обществото произхожда — единственият критерий бе дали го бива да управлява бойния костюм. Ако проявеше старание, ако оцелееше след началната подготовка и беше добър войн, миналото за него се превръщаше в затворена страница. Стига, разбира се, да го искаше.

Джек се зачуди дали сержантът не дъвче нещо — въпреки че му бе забранил. Устата му се напълни със слюнка. Той самият не би имал нищо против да се освежи със стимулираща дъвка, наричана още *стим*. Пясъците засилваха жаждата му. Стомр размаха ръка.

— Добре, искам всички да се разпръснете. Ще настъпваме в линия. Ще бъдем готови за стрелба, ако драките се появят. Бъдете нащрек. Следете задните камери и фланговете си.

Слушалките му изпукаха и се чу предрезгавелият от ужас глас на Билоски:

— Червено! Всичките ми индикатори светят червено!

Стомр завъртя машинално глава в посоката, от която идваше гласът, изруга, когато лицето му опря в лицевото стъкло, и извърна бавно шлема така, че да насочи натам камерите.

— Билоски, провери отново индикаторите. Трябва да е някаква повреда. И се успокой. — Последното бе изречено с хладна заплашителност.

— Слушам, сър — отвърна с малко по-овладян глас Билоски. След това: — Мътните го взели. Сторм... милосите са ми бърникали в костюма! Всички индикатори са се побъркали! Показват червена линия, защото нямам енергия!

Сторм прехапа устни. Притисна аварийния лост в основата на лицевото стъкло, изключвайки холографското поле. След това измъкна ръка от ръкава и пренастрои предавателя на гърдите си, за да може да разговаря само с Билоски. Лишен от енергия и заповеди, които да изпълнява, бойният му костюм замръзна неподвижно. Флексобрънките сияеха ослепително на слънцето.

— Колко още можеш да изминеш?

Сякаш не чул, Билоски започна да ругае отново.

— Проклети милоси! Бъхтя се тук, жертвам живота си заради шибаната им планета, а те ми крадат резервите... трябва да...

— Билоски!

— Да, сър! Около... три километра, сър. След това ще се превърна в купчина желязо върху пясъка. — Той се обърна и погледна към своя командващ офицер. На гърдите му бе изрисуван черен ястреб.

Сторм обмисли проблема. Имаше заповеди, които трябваше да изпълни. Да прочисти Пети сектор, след това да остане на позиция, за да бъде евакуиран. Намираха се в последния непроверен участък на Пети сектор. Веднага щом приключат с него, биха могли да прехвърлят на Билоски малко резервни запаси.

— Дотогава ще ни приберат.

— Ако преди това не го направят драките.

Сторм не отговори на забележката. Даваше си сметка, че иска от свой подчинен с почти изчерпани енергийни запаси на бойния костюм да влезе в битка, в пълен боен режим. Индикаторите показваха червена линия едва когато в костюма останеха по-малко от десет процента енергорезерв. Десет процента, които щяха да стигнат за около час бой. Не че това имаше някакво значение за Рицарите. Джек въздъхна.

— Билоски, изглежда са ни пратили за зелен хайвер. Но ти ще се справиш.

— Слушам, сър. — После добави мрачно: — По-добре, отколкото костюмът ми да се сцели като яйце и отвътре да изскочи берсеркер. Нали, лейтенант?

Сторм почувства по гърба си студени тръпки. Не обичаше, когато войниците му разказваха подобни страховити небивалици.

— Билоски, не желая да разпространяваш глупави слухове. Чу ли ме?

— Да, сър. — Сетне с осезаема неохота промърмори: — Но това не са слухове, лейтенант. Видях го с очите си.

— Забрави!

— Слушам, сър.

— Включвам на обща връзка. Внимавай какво говориш. — Той погледна към Билоски, който вече заемаше позиция. След това, неочаквано дори за себе си, набра кода за връзка с командването и втренчи поглед в екрана, който блесна в знак, че се е свързал с бойния кораб на орбита над тях. Дежурният на пулта, обезпокоен от статичния пукот на откритата линия, извърна лице към него. Имаше едро, набито тяло, което едва се побираше в изпънатия морскосин мундир. Мъжът погледна към камерата и ноздрите му се разшириха. Брадичката с дълбока трапчинка се зачерви от гняв. Белег от лазерно изгаряне на челото му придаваше хищен изглед.

— Тук командир Уингън. Лейтенант, нарушавате радиомълчанието. Какво означава това? Представете се.

— Лейтенант Сторм, първи батальон — рапортува той. — Сър, къде са евакуиращите кораби? Спуснаха ни тук преди пет дена.

— Имате заповеди, лейтенант. Да слезете долу и да се биете. Ако още веднъж си позволите да установите връзка, ще ви предам на военен трибунал.

— Военен трибунал? Само за толкова ли ви бива? Ние загиваме тук, командире. Гинем съвсем сами.

Екранът угасна, връзката бе прекратена. Внезапно осъзнал с пълна яснота собствената си уязвимост, Сторм напъха обратно ръка в ръкава и включи предавателя. Костюмът му се люшна непохватно, след това закрачи уверено. Щеше да му е далеч по-лесно да води тази война, ако знаеше със сигурност кой е противникът им.

Билоски, сержантът и кой знае още колцина от неговите подчинени от известно време пееха тази песен за берсеркерите. Трябваше да признае пред себе си, че идеята не му даваше покой. Примижа през затъмненото стъкло към чуждоземното слънце. Странни светове, странни хора и още по-странни противници. Но в този момент

би предпочел да се натъкне на някое дракско гнездо, вместо да слуша разкази за милосите и техните берсеркери.

Разкази, в които може би имаше и зрънце истина. Милосите, които бяха повикали войските на Доминиона, за да ги защитават от драките, същите тези безкрайно изостанали милоси, които отговаряха за ремонтните центрове и тиловата поддръжка, окаяни и презрени същества, бяха всъщност точно толкова вероломни, колкото драките, които Сторм трябваше да унищожава. Наистина имаше много и най-различни слухове, свързани с костюмите... за това как бойните костюми поглъщали човека в тях и вместо него изплювали някакво гуцероподобно чудовище, истинска бойна машина, берсеркер. Или как милосите заразявали костюмите с яйца, от които — с помощта на топлината и потта на притежателя на бойния костюм — се излюпвали паразитни организми, разкъсвали човека в костюма, разчупвали скафандъра като черупка и изскачали навън...

Какво странно чувство за хумор имаха тези милоси. Всъщност, нищо чудно всичко това да са пиянски приказки, родени в местните кръчми след солидно количество алкохол. Рицарите обичаха да заимстват разни неща от местния фолклор, всеки път, когато скучаеха, преди да дойде време да подхванат поредната „чиста война“.

Дюнните точно пред тях внезапно се размърдаха и нагоре изригнаха пясъчни фонтани. Предавателят му избухна в какофония от звуци.

— Лейтенант, драки на два часа!

Сторм изкриви устни в мрачна усмивка. Ето най-сетне враг от плът и кръв, с когото да се справи. Той огледа индикаторите, за да се увери, че всички системи са в готовност, сетне се завъртя.

Драките бяха насекоми, също както чакалите — бозайници. Чувстваха се еднакво добре и на два, и на четири крайника, благодарение на извивката на гръбнаците им. Джек се приготви, докато ги наблюдаваше как изскачат от пясъците, където бяха изкопали своите гнезда, и се понасят в жива вълна, за да се приближат достатъчно, да се изправят на задните си крака и да открият огън. Драките бяха свирепи същества, отдадени на една-единствена цел — пълно унищожение. Такива поне бяха техните бойци. Всъщност и дипломатите им бяха не по-малко целеустремени и неотстъпчиви.

Той изпъна пръст и пусна от ръкавицата си дълъг огнен откос, който забави челото на вълната. Предната линия на драките се огъна и се люшна настрани, докато войниците отзад сваляха пушките от гърбовете си.

На Милос те разполагаха с известно предимство, тъй като бяха пристигнали тук първи и бяха започнали отвратителното си тераформиране. Но дори това малко предимство можеше да се окаже катастрофално за Доминиона. Милос почти със сигурност бе загубен... повечето батальони бяха или напълно изтребени, или изтикани към пустинята, откъдето се надяваха да бъдат евакуирани на орбита. Задачата на Джек, доколкото той разбираше, бе само да забави настъплението на драките.

Мрачната усмивка не слизаше от лицето му, докато пристъпваше бавно напред, сеейки пред себе си смърт, без да сваля поглед от енергийните индикатори, които бавно пълзяха надолу. Под тежките му ботуши хрущяха изпепелени трупове.

Ето това беше „прочистващата операция“. Трябваше да задържат драките тук достатъчно дълго, за да могат останалите войски да се натоварят на корабите и да се изтеглят — преди да дойде и техният ред. Както им бяха обещали...

Той крачи начело, изпълнен с увереността, че хората му го следват, макар да вижда, че фронтът не е никакъв фронт, а несекваща вълна от драки. Това, за което се смяташе, че е малък аванпост, се бе оказала плътно наситена с противници зона, и те вече бяха попаднали в клопката, стъпвайки върху изпепелени насекомоподобни трупове и димяща плът. Сторм стреля едновременно и с двете ръкавици, без да спира, използвайки реактивните двигатели, за да прехвърля стените от трупове и снаряжение.

Някъде по средата на пътя Билоски извиква и спира на място, изчерпал енергията си. Крясъците му стават оглушителни, когато драките разрязват костюма му с диамантена резачка и го измъкват навън. Без да обръща внимание на виковете му, Джек продължава напред. И без това няма друг избор. Районът за изтегляне е съвсем близо пред тях. Но за да го стигне, трябва да премине през труповете

на драките. Там някъде го очакват хибернационните сънища и пътешествието до дома. Сънищата...

Заобиколен от останките на своя батальон и от бегълци от останалите подразделения, той оцелява достатъчно дълго, за да падне в една яма — яма, заобиколена от драки. Войните на Доминиона издържат още няколко дена, опрели гърбове, стрелящи само когато е абсолютно необходимо, докато около тях се плискат безбрежни вълни от насекоми. Неведнъж Джек вижда застиващи бойни костюми, чиито притежатели са издъхнали, а обвивката им наподобява неподвижна статуя в ямата. От някои от тези костюми излизат чудовища, които щурмуват краищата на ямата и изстребват до стотина драки, преди да бъдат унищожени. Той знае, че това са берсеркери, но смята, че сънува някакъв кошмарен сън, и се старее да не обръща внимание на празните, разкъсани бойни костюми, наподобяващи по-скоро строшени черупки на яйца. Един от тях, който се въргаля наблизо, има на гърдите си Кръста на Айвънхоу.

И докато стои там в ямата и стреля, той си мечтае за сънищата. Мечтае си да се измъкне оттук жив, заедно с другарите си. Това е, което иска най-много. Има и други мечти — като тази да може да се почеше. Освен това му се струва, че чува някакви гласове в костюма, нещо шепне зад гърба му и той разбира, че започва да губи контрол. Защото, както казваше леля Мин, когато дяволът ти хвърли око, той първо започва да ти шепне зад гърба. Ала Сторм се страхува да погледне назад. Исква само да заспи, докато лети към дома. И когато най-сетне спасителният кораб се спуска, той не знае дали сънува, или наистина го вижда... и дали ще успеят да ги измъкнат зад тази плътна стена от драки...

И тогава изведнъж осъзнава, че това е безкрайно повтарящ се криогенен сън и единствената надежда е някой да го открие и да го събуди.

Но това беше тогава. А сега...

1.

Престарялото корито трудно можеше да се нарече транспортен кораб, още по-малко криогенен, но никой от петстотинте души на борда не се оплакваше. Наблъскани един до друг, те разговаряха шепнешком помежду си и се озъртаха, бледи и изплашени, в очакване да започне процесът.

Само един от пътниците имаше победоносно изражение, въпреки че току-що ги бяха измъкнали от разгрома и ги очакваше продължително пътешествие. Висок и едър в блестящия си боен костюм, той плъзна поглед над тълпата и в очите му блеснаха пламъчета, докато оценяваше резултатите от евакуацията.

— Как ще постъпиш, ако императорът ти предложи командването?

Мъжът изсумтя гневно.

— Не вярвам, че Кевин е загинал.

Жената с кафявите питащи очи запази спокойствие пред гневния му изблик и само леко извърна глава.

— Но все пак е възможно, нали? — тя не свали ръката си от флексобрънковия му ръкав. Усещаше с пръстите си мазните следи от дим и мръсотията от битката, а чипото ѝ носле долавяше мириса на кръв, въпреки че би трябвало да се е отмил. И двамата бяха присъствали на ужасната смърт на неговия командир и приятел. Стояха съвсем близо един до друг, почти прегърнати наред огромния хангар на транспортния кораб, подът под краката им вибрираше. — Трябва да поговоря с теб... да ти кажа какво се случи.

Мъжът си бе свалил шлема и го бе окачил на колана си. Русолявата му коса бе сплъстена от пот, сините му очи се затваряха от изтощение. Имаше издадени скули и обикновено лице, незапомнящо се, но въпреки това от него се излъчваше стаена сила и способност да командва. На вид изглеждаше около двайсетгодишен, ала фините бръчици на челото и в крайчеца на очите му говореха друго. Когато я

погледна, изражението му се смекчи. Погледът му я обгърна интимно като прегръдка.

— Не ми дължиш никакво обяснение. Благодаря на боговете, че те върнаха.

Тя потрепери и причудливите синкави татуировки по тялото ѝ подхванаха странен танц — правеха я толкова различна от нейния възлюбен. Татуировките бяха само частица от преживелиците ѝ по време на религиозните войни на Бития, прокудили надалеч всички доминионски заселници. Но тя знаеше, че истинската причина за безпокойството на Джек е предстоящата среща с император Пепус.

— Имаш два „прохладни“ месеца, за да го обмислиш — изтъкна Амбър. — За предпочитане е да разполагаш с готов отговор, когато се изправиш срещу него.

— Ще му мисля, когато ми предложи.

— Не върши дивотии — скастри го тя и в интонацията ѝ се долови уличният жаргон. Двамата бяха сред последните евакуирани, очакващи криогенната процедура. — Ако Пепус ти предложи, трябва да приемеш. Ти си последният Рицар, само ти знаеш как се води „чиста“ война. Всеки може да нахлузи боен костюм...

Той сведе поглед към нея и устните му се изкривиха.

— Е, не всеки, но никой не възприема войната като теб.

— Така е — кимна той с усилие.

Корабът проскърца, докато набираше скорост. Щяха да изминат дни, докато достигне свръхсветлинно ускорение, после ги чакаха дълги седмици на преход и още няколко дена в спиращ режим. Но за пътниците времето щеше да премине като сън.

Амбър заби пръсти в бронята му.

— И тогава ще можем да поговорим.

Сторм пристъпи неспокойно от крак на крак. Винаги се чувстваше така преди криогенен сън. Появи се фелдшер в стерилни зелени дрехи и той застана на пътя му.

— Не искам хората ми да бъдат включвани към програмата за инструктаж.

Фелдшерът го погледна изненадано. Имаше издължено лице и щръкнала брадичка, която му придаваше вид на хищна птица.

— Приемаме заповеди само от император Пепус...

— Не и този път. Не желая хората да бъдат подлагани на стрес. И бездруго ще им бъде трудно да забравят случилото се. — Усети трепването на Амбър. Сякаш от съзнанието им би могла да се изтрие картината на кървавия бунт, от който току-що ги бяха евакуирали, раздухан от неизменно присъстващите, безкрайно опасни драки и слуховете за назряваща война.

Фелдшерът преглътна обидено.

— Разбира се, командире. — Заобиколи го боязливо и продължи нататък.

Джек се засмя, но нечовешката му умора надви смеха и скоро лицето му отново помръкна.

Амбър видимо се успокои.

— Благодаря, Джек — прошепна тя.

— Не беше само заради теб. Не вярвам на програмите за инструктаж. — Насочи поглед към далечния край на хангара, където поредната малка група войници тъкмо влизаше в медицинския отсек. Далеч пред тях стоеше Свети Колин от Синьото колело, пазен зорко от стърчащия над тълпата негов личен телохранител и помощник Джонатан. Прелатът Скиталец се облягаше на бастунче, ранен, но все така жизнен. Посивялата му и оредяваща кестенява коса се сливаше с прошарената брада, но вирнатата му брадичка издаваше несломимата му воля. Той жестикулираше енергично, докато разговаряше с хората около него. Проповедническият му глас достигна до Джек. Мъжът в бойния костюм отново пристъпи, поуспокоен, макар и временно, от думите на Колин. Близо до преподобния стоеше Денаро, също Скиталец, но доста страховит в униформата си и с кръстосания на гърдите патрондаш — истинско предизвикателство към религиозните му вярвания. Сорм се намръщи и задържа поглед върху Денаро. На Бития духовенството на Скиталците бе понесло тежки загуби. Денаро не изглеждаше готов да се примири с това.

Амбър сякаш долови мислите му. Тя кимна към въоръжения Скиталец.

— Надявам се, че Колин ще го държи под око.

— Няма друг изход — отвърна Джек. — Направих каквото можах. Но сега драките са първостепенната ми грижа.

Освен войници, на борда на транспортния кораб имаше и бежанци. Дракският боен кораб, в орбита около Бития, също трябваше да се отклони от предварителното си местоназначение, за да натовари своите служители. Разполагаха с известна преднина и Джек знаеше, че не бива да я губят за нищо на света. Колоната се премести напред. Дватама с Амбър бяха в края и щяха да преминат последни.

— Амбър... — поде той, но се поколеба. — Не ми се ще да ме замразяват.

— Сама ли да ида? — попита младата жена.

— Да.

— Не искам...

— Налага се. Аз трябва да остана буден и да съм готов за всичко.

Амбър вдигна поглед към него. В началото устните ѝ потрепваха нервно, после погледът ѝ се смекчи.

— Не вярваш, че драките ще ни оставят да си отидем?

— Съмнявам се, че биха го допуснали. Този кораб е истинска съкровищница от потенциални заложници. Колин, моят командир, почти всички на борда са ценни за Лигата.

— И онзи тип, ако беше го измъкнал жив.

Джек не отговори. По време на Сасиналския бунт беше изгубил безценен свидетел, човек, който можеше да разкаже истината за изпепеляването на Кларон. Но сега с това беше приключено. Ако не друго, поне бе успял да чуе признанията му... думи, които никога нямаше да забрави. Той се взря в Амбър.

— Свършено е — рече.

Тя кимна. После улови напъханата му в метална ръкавица ръка и я задържа. Въпреки че ги делеше непроницаема преграда, му се стори, че усеща вкочанените ѝ пръсти.

— Ами ако настоят да приемеш криогенния сън?

Въпросът ѝ беше основателен — на борда на кораба командваше единствено капитанът. Джек сви рамене.

— Харкнес не разполага с толкова хора, че да ме удържат.

Тя се засмя.

— Надявам се да съм будна, когато се опитат.

— Корабът ти е продънено корито.

Капитанът изви глава и погледна високия мъж... изглеждаше дори още по-едър в рамката на вратата. На лицето на влезлия се четеше неодобрение. Корабът продължаваше да се тресе, докато двигателите го приближаваха постепенно и мъчително към свръхсветлинна скорост. Харкнес изсумтя и се прегърби в креслото.

— И да е така, проблемът си е мой.

Седнали от другата страна на масата, навигаторът и главният инженер се надигнаха и напуснаха каютата. Не посмяха да погледнат влезлия в лицето, докато го заобикаляха.

Гласът на Харкнес бе нисък и дрезгав, сякаш преминаваше през филтър, преди да излезе навън.

— Няма да търпя съвети от теб — изстърга той. — Това е криогенен кораб, не го забравяй. Ако много говориш, ще наредя да те замразят като останалите.

Джек продължаваше да се подпира на рамката. Иронична усмивка разтегна устните му.

— Веднъж вече опита. Но сега имаш други грижи. Успяхме да се измъкнем от Битианския космос, но при излизането от спирачен режим ще си лесна плячка за всеки дракски кораб, решил да ни издебне. Знаеш, че сме във война.

Харкнес присви очи. Посегна към шишето с уиски и си наля солидна доза.

— Имам договор да ви евакуирам и да ви върна на Малтен. Но в него не пише, че трябва да търпя и дрънканиците ти.

Влезният продължаваше да го разглежда със засмени очи.

— Така е — съгласи се той. — Но ще се наложи.

Сетне повдигна рамене, кимна отсечено и напусна каютата.

Капитанът се намръщи, преди да повдигне чашата към устните си. Беше я препълнил и част от уискито се разля върху пръстите му. Той изруга и изля остатъка в гърлото си.

Джек крачеше по коридора между криогенните капсули, в които спяха неговите другари, и плъзгаше поглед по бледите им тела под белите чаршафи. Спря до една от капсулите и се загледа в спящата Амбър, с оброчено от черни коси лице. Чаршафът я покриваше от шията до петите, но не можеше да скрие красивите извивки на тялото

й, почти цялото покрито с екзотични татуировки. Беше му признала, че иска да се отърве от тях веднага щом пристигнат в Малтен. Джек сведе очи към диализния шунт на крака й, поставен за деня, когато ще се събуди, потрепери неволно и отмести поглед.

Само Амбър знаеше дали е герой или страхливец, задето бе отказал да бъде замразен като останалите.

Той прокара длан по прозрачния похлупак сякаш да я погали, да докосне слепоочията й и да сподели сънищата й. Не беше никак лесно да убеди фелдшера да не я поставя на инструктажна програма, но в края на краищата бе успял. Дори в съня си човек имаше право да запази собственото си достойнство, макар тялото му да изглеждаше безпомощно. Сведе поглед към четирипръстата си ръка и към белега от отрязаното кутре. Беше ампутирано, след като бе измръзнало при един продължителен криогенен сън. Прекалено продължителен — цели седемнайсет години.

Два месеца реално време не са кой знае какво на неговата възраст, помисли си Джек. Можеше да ги издържи, да дочака края на пътуването и началото на войната — неговата война с Дражската лига. По дяволите, беше готов да я приветства.

Виж, иначе стоеше въпросът с неговия император — предателя.

Джек отдръпна длан от преградата, въздъхна и продължи обиколката. Прекоси коридора и влезе в гимнастическия салон. Съблече се и започна да се упражнява, ала мислите му все още се разкъсваха от обитаващите главата му демони.

Салонът не беше в особено добро състояние, но Джек не беше изненадан, след като се бе запознал с екипажа на Харкнес. По-голямата изненада всъщност бе, че старият кораб изобщо имаше салон. Докато тренираше, той неволно потрепери. Раните по гърдите му наскоро се бяха затворили. Тъкмо тази причина бе изтъкнал, когато отказа да бъде подложен на хибернация. Предпочете да запази в тайна необяснимия си страх от криогенния сън.

Стълкновенията на Бития не му бяха причинили тежки наранявания, но му бяха отнели неговия командир и приятел. Дълго щеше да преодолява болката по Кевин. Освен с приятелство, двамата бяха свързани от принадлежността си към бронираните Рицари — пехотни бойци, но с мощта на високо подвижни танкове, създадени за наземна война, в която да бъде унищожен противникът, без да

пострада планетата. Но освен тях двамата не бе оцелял друг, обучаван във водене на „чиста“ война, макар че изкуството да се управлява боен костюм бе съживено наскоро от император Пепус. А сега Джек бе останал сам.

И трябваше някак да продължи напред.

По тялото му се стичаха едри капки пот. Той продължи тренировката дълго след като премина границата на силите си и накрая се стовари на пода твърде изтощен, за да може да помръдне.

Джек се събуди върху един от матраците в гимнастическия салон с вкочанено от изтощение тяло. На стената висеше сияещ бял костюм, чиито флексобрънки отразяваха светлините. Смъртоносната ръкавица, достатъчно тежка, за да му смаже черепа, в чиито пръсти бяха вградени оръжия с огромна поразяваща мощ, бе протегната над него, сякаш го даряваше с Божия благословия.

Джек се засмя, улови се за ръкавицата и се изправи.

„Привет, господарю.“

— Здравей, Фантом. По-добре ли се чувстваш?

Регенериращото същество, което обитаваше костюма му, се поколеба.

„Студено ми е.“

Джек подскочи няколко пъти, за да разпусне мускулите на краката си, и завъртя глава.

— Не би трябвало, приятелче, температурата тук е стандартна.

Ала краткият разговор го накара да се замисли. Не знаеше почти нищо за съществото, което обитаваше костюма му, освен че има свиреп характер като милоски берсеркер, но за щастие е лишено от паразитната склонност да изяжда господаря си, с каквато бе надарен неговият гигантски гущероподобен събрат.

Съвсем микроскопичен, регенерирал от късче мъртва кожа, Фантом бе имплантиран в бойния му костюм на Милос преди двайсет години, по време на Пясъчните войни. Джек вече бе привикнал с него, още повече че съществото знаеше как да поправя костюма. Предполагаше, че Фантом се намира някъде в подплатата, каквато носеха на времето всички Рицари заради неописуемата жегга в костюмите и тежестта на притискащия ги отзад енергиен пакет. Тогава

още не знаеха, че имплантираните берсеркери се хранят с потта и топлината. Докато разберат какво се случва, почти всички бяха изядени от своите паразити, без възможност да избягат, затворени в металната обшивка на костюмите.

Джек погледна своя боен костюм.

Фантом бе праметнал малка кърпа през лявата си китка. Джек я взе, изтри лицето си и отново се зачуди дали милосите са знаели, че вместо с берсеркер ще го дарят с верен другар. Сетне захвърли кърпата в ъгъла.

За разлика от милоските берсеркери Фантом имаше душа. Нещо повече, умът и душата му се формираха далеч по-бързо от тялото му. Подплатата на бойния костюм изглеждаше почти непроменена от времето, когато бе поставена там. Може би бе станала малко по-плътна. Когато я докосваше внимателно с пръсти, Джек почти усещаше пулсирането на стаения вътре живот. Фантом беше като ембрион и нито Джек, нито съществото знаеха какво е необходимо, за да бъде завършен растежът му. Берсеркерите се хранеха с плът и кръв. И макар да нямаше съмнение, че присъствието на Джек в костюма придава жизнена сила на Фантом, никой от тях не разбираше по какъв начин става това. Ала именно по тази причина и заради способността на Фантом да поправя костюма Джек не бе извадил отвътре подплатата. Боеше се, че по този начин може да погуби невидимото същество.

Така от заплаха Фантом се бе превърнал в предимство. От паразит той бе еволюирал в спътник. Единственото, което искаше от Джек, бе да носи колкото се може по-често костюма и да го дарява с топлината си.

Джек погледна към тавана на салона. Навярно преди помещението се е използвало като хангар. Беше достатъчно просторно.

— Какво ще кажеш да сложим костюма и да потренираме малко?
„Знаеш, че ми харесва, господарю.“

Джек разкопча презрамките и се пъкна в костюма. Изгуби малко време да нагласи датчиците към голите си гърди, намести се удобно и си постави шлема.

Холограмата се включи — меко розово сияние, което следеше движенията на мускулите му и ги предаваше на костюма чрез усилващ трансформатор. Замах, предназначен да смаже муха, би могъл да

доведе до смъртта на масивен бозайник. Такава бе стаената мощ на човека в костюма.

Но точно в този костюм имаше и нещо повече. Почти веднага Джек долови всеобхватната прегръдка на Фантом. Би могъл да я приеме за любовна, ако не познаваше добре съществуването. Фантом бе роден, за да воюва. А това бе призванието и на Джек.

На устните му затрептя усмивка, докато приключваше с настройките.

— Добре, Фантом. Да си представим, че ще се бием с драки.

„Да ги избием, господарю“ — отвърна ентузиазирано съществуването.

Джек започна да се упражнява.

Нито човекът, нито машината забелязаха притаилата се в здрача фигура, която ги наблюдаваше от далечния край на хангара. Харкнес се оригна сподавено и бавно се отдалечи заднешком към коридора.

Навигаторът втренчи намръщен поглед в премигващата светлинка на екрана.

— Това никак не ми харесва — оплака се той на капитана на кораба.

Харкнес сбърчи вежди и се наведе над рамото му.

— Стига си хленчил — скастри го. — Какво искаш да направя, да изкарам кораба от хиперполет и да променя крайните координати? Нищо чудно да се забием в някоя скала.

Алидж чукна с нокът върху екрана.

— Сър, не е изключено да се наложи. Нещо става там и то никак не ми харесва.

Капитанът разкърши рамене. Прокара ръка през мазната си сплъстена коса. Слабичкият навигатор продължаваше да го гледа уплашено. Арогантният доминионски Рицар ги бе предупредил, че може да се стигне до подобно развитие на нещата. Капитанът поклати глава. Сетне се пресегна и включи комуникатора.

— Джек Сторм, ако обичате, елате незабавно на мостика.

Алидж се облегна назад и сведе глава, за да прикрие изплашеното си изражение, но първи подскочи, когато вратата на

мостика се отвори с тихо свистене и повиканият войник пристъпи вътре.

Нямаше човек от екипажа на Харкнес, който да не се бе прокрадвал в хангара, за да наблюдава как тренира доминионският Рицар. Повечето от Рицарите на борда бяха разрушили костюмите си, преди да отстъпят. Сега членовете на екипажа изпитваха боязливо благоговение пред доспехите на Джек Сорм, още повече че си бяха имали работа с него в онзи наивен миг в началото, когато се опитаха да го подчинят чрез сила. Това бе и причината за безпокойството на Алидж сега.

— Проблеми, капитане?

Харкнес изръмжа нечленоразделно, после добави:

— Моят навигатор твърди, че е засякъл сигнал от хиперпространствения скенер. Някаква идея каква може да е причината?

Джек се втренчи в Харкнес. На лицето на капитана бе изписано онова, което ставаше в душата му. Тревога, страх, готовност за капитулация. Той се извърна към навигатора.

— Кога трябва да излезем в нормалното пространство и да преминем към спиращен режим?

— В началото на следващата вахта. Приблизително след дванадесет часа. Намираме се на две седмици полет от Малтен.

— Достатъчно близо — промърмори Джек, после избута капитана встрани и се наведе над приборите. Той не беше пилот. Беше обучен да воюва, да е част от пехотата. Но и Харкнес бе само капитан на транспортен кораб, без каквито и да било познания за маневриране в космоса. А сигналят, който мигаше от екрана, никак не се понрави на Джек.

Питаше се дали там не ги дебнат драките, изчислили най-вероятната точка на тяхното навлизане в нормалния космос. Драките знаеха, че са били на Бития — по дяволите, тъкмо това бе причината да започне войната преди шест седмици. Не им трябваше много време, за да съберат нужните сили.

Криогенният кораб на Харкнес щеше да е безценен дар за тях, най-вече заради товара в капсулите. Джек се намръщи. Погледна към Харкнес и втория пилот.

— Искам да видя субпространствения информационен бюлетин.

— Сър, нямахме време да изтеглим...

— Зная, офицер. Интересува ме бюлетинът, не опитите ви за връзка.

— Но защо? — Харкнес го погледна с изкривено от гняв лице.

Джек не му обърна внимание, докато четеше нижещите се по монитора кратки съобщения.

— Ето! — извика и вдигна ръка.

Вторият пилот спря образа на екрана.

Виждаха се звездните координати на последното разположение на дракския боен кораб, изпратени от неизвестен доброжелател. Джек не знаеше дали драките са атакували някъде, но сега поне имаше известна изпреварваща информация.

— Навигаторе...

— Алидж, сър.

— Искам графично изображение. Готов съм да заложа бойния си костюм, че там ни дебнат драки.

Алидж се надвеси над компютъра и въведе с притихнал глас устна команда.

— По дяволите! — изруга Харкнес и стовари юмрук върху облегалката. — Има ли опасност от сблъсък?

— Съмнявам се — отвърна Джек, — но те ще открият огън веднага щом ни засекат.

— Никога няма да успеят да ни настигнат.

— Не е необходимо да го правят. Достатъчно е да ни издебнат в точката за корекция на курса, когато скоростта ни е максимално ниска, и да открият огън успоредно на новия вектор.

Лицето на Харкнес потъмня.

— А казваше, че не си пилот — промърмори обвинително.

— Не съм — кимна Джек. Продължаваше да гледа монитора, на който бе изобразено схематично разположението на корабите и летящите тела в околния космос.

— Да... да... това са те... наистина... — клатеше машинално глава Алидж.

Капитанът не можеше повече да търпи да му отнемат командването. Той се изправи и се вторачи в Джек.

— Това е достатъчно, Сторм — рече с официален тон. — Благодаря.

— Няма защо, Харкнес. Но струва ми се, че все още не сме се измъкнали. Кораб от подобен клас и с подобни размери е най-уязвим, когато излиза от хиперпространството и извършва корекции в посоката на движение. Обзалагам се, че точно тогава драките ще се спуснат върху нас.

— За да ни ударят?

— Не.

— Не? — вдигна рунтавите си вежди капитанът.

— Не. Боя се, че ще го сторят, за да ни пленят.

— Ако е така — прошепна с дрезгав от уплаха глас вторият пилот, — по-добре да умрем.

2.

— Нима си готов да се предадеш, Леони? — изсумтя недоволно Харкнес.

— Не, сър — мъжът с изплашено лице изправи рамене. — Виждали ли сте някога пясъчна планета, капитане? След като драките са я превзели?

Джек слушаше мълчаливо разговора. Стараеше се лицето му да остане равнодушно.

Харкнес поклати глава.

— Е, аз пък съм виждал. Преди десетина години. Бях на кораб, който им караше някои стоки. Такъв ни беше договорът. Не че онези противни насекоми го заслужаваха, но търговията си е търговия, нали? — В кафявите му очи се долавяше стаена вина. — Картината е зловеща, казвам ви. Съмнявам се, че има планета, чиято екосистема би издържала дълго след подобна драстична промяна... океаните остават, но растителността загива бързо. Изсъхва и умира, покрита с едър пясък. Държал съм го в шепата си. Все едно, че стискаш живи насекоми, казвам ви. След това кожата ми лепнеше седмици наред. Драките снасят яйцата си в него, а ларвите се хранят с песъчинките. Помня, че докато го разглеждах, си мислех, че преди него там е имало трева. Или може би гора, или ферма. Но вече нямаше нищо. — Леони огледа присъстващите на мостика. — Иначе въздухът ставаше за дишане. Малко разреден, но нищо му нямаше. Ала никой от нас не може да живее на пясъчна планета. Ако питате мен, сигурно така ще изглежда пъкълът, когато го видя.

— Имал си късмет — рече Алидж. — Чувал съм, че някои търговци били използвани за гнездене на яйца.

— О, има какви ли не приказки — махна с ръка Харкнес. — Не бих повярвал, докато не го видя с очите си.

— Защо да не вярваш? От Пясъчните войни знаем, че драките не държат пленници. Ако им паднем, лошо ни се пише.

— В такъв случай да се погрижим да не се случва.

Джек почувства, че всички погледи се отправят към него.

Той въздъхна.

— Какво ще правим сега? — попита Харкнес.

— С какви оръжия разполагате?

— Четири оръдия, по две от всяка страна. Не е много.

— Оръдейният контрол от пулта ли е, или трябва да пращаш стрелци на всяко оръдие?

— Контролират се оттук.

— Това е добре. Нещо друго? Мини?

— Не. Най-добрата ми защита е моята репутация. Всички знаят, че не прекарвам големи ценности.

— И корабът ти е маневрен като гемия — отбеляза презрително Джек, при което капитанът трепна обидено. После отново погледна към графиките на екрана пред Алидж. На тях се виждаха двата пресичащи се курса — на криогенния кораб и на дракския крайцер. — Имаме малко време. Трябва да помисля. — С тези думи Джек напусна потъналия във внезапно мълчание мостик.

Спусна се в салона при Фантом. Бойният костюм бе окачен на стената, безмълвен и смъртоносен. Джек приближи и седна с кръстосани крака на пода пред него.

Битката, в която предстоеше да влезе корабът, не бе по неговата специалност. Знаеше го добре, екипажът на Харкнес сигурно също си даваше сметка за това. Силата на Джек бе другаде — на повърхността, където той се равняваше на истински брониран и бързоподвижен танк, машина, предназначена да расича линията на противника. Тук, на кораба, бе по-скоро като плевел.

Тази мисъл го накара да се усмихне. Някои плевели бяха доста жилави растения. Изправи се и се приближи към бойния костюм. Трябваше да помисли и имаше само един начин да го стори, без да му пречат. Фантом бе разтворен пред него и Джек потъна в обятията му. Известно време бе зает да поставя датчиците и затваря закопчалките, а когато се облегна назад, имаше усещането, че подплатата гали раменете му като криле. Приключи с настройките, сложи си шлема и го затвори херметично. Външният свят изведнъж бе отрязан напълно. Изолиран. Визьорът светна, разчертан от линиите на мерника.

— Фантом — заговори Джек. — Трябва да си спомня нещо. Неусетно изникна познатото усещане за нечие присъствие. „Джек, не можеш ли да си спомниш сам?“

Как би могъл да обясни какво бяха сторили с него в името на Доминиона? Седемнадесет години в хибернация в криогенна капсула на изгубен транспортен кораб, а умът му — затворен в примката на инструктиращата програма. Години, лишили го от почти всички спомени от детството, също както драките му бяха отнели семейството след нападението над Дорман, за да превърнат родния му свят в безжизнена пустиня. Устните на Джек потрепераха от горчивия спомен. Не се отнесоха добре с него и след като го откриха. Напротив, намекнаха му, че вероятно врагът се е ровичкал в мозъка му, че умът му може да е пострадал от твърде дългия период на хибернация. А после го подложиха на принудително лечение.

Фантом бе единственият, който би могъл да помогне на Джек да си възстанови изгубените спомени. Не знаеше дали невидимото създание е било живо, когато са го имплантирали в костюма на Милос, но Фантом постепенно бе съумял да открие начин, за да прониква в подсъзнанието на Джек и да пробужда потиснатите там спомени. Това бе единственият начин да си възвърне паметта, отнета му от Доминиона.

Дори сега усещаше неизменното и топло присъствие, като приятелска ръка, обгърнала раменете му.

— Фантом — заговори той тихо. — Твоите спомени са единственото, на което мога да разчитам за Милос, и за преди това. Да можеше само да ми помогнеш да ги възстановя...

„И тогава какво?“

— Не съм сигурен. Може би тогава ще зная как да се бия. Защо трябва да мразя. Защо Амбър е в опасност. Но днес искам да си спомня всичко за начина, по който воюват драките. Помня някои неща... но повечето са за Милос и проклетите берсеркери. — Джек преглътна. — По дяволите, аз не съм компютър. Не разполагам с осигурен достъп до старите файлове.

„Нито пък аз... и затова... не мога да сторя каквото искаш от мен.“

— Фантом, можеш да си спомниш. Сигурен съм. Дори някоя дребна подробност би могла да се окаже особено важна! Тези спомени

ми принадлежат. Върни ми ги, Фантом!

„Не мога да го направя. Все още не разбирам някои неща, Джек.“

Вътре в костюма Джек изведнъж изпита отчуждение към тази част от своето снаряжение, която дълго време му бе като втора кожа. Вдигна ръце и флексобрънките се раздвижиха. И тъй като не знаеше как иначе да успокои обърканите си мисли, отново започна да се упражнява.

Бронята следваше всяко негово движение, далеч по-грациозно, отколкото би допуснал някой непредубеден наблюдател, но това бе част от скритата ѝ сила. Останалото зависеше от човека, който я носи, от уменията и опита му.

И докато преминаваше от една позиция към друга, Фантом неочаквано наруши мълчанието.

„Ето какво си спомних, господарю.“

От изненада Джек, който тъкмо бе задействал реактивните двигатели в краката, се преметна и тупна с оглушителен трясък на пода, но не почувства нищо. Цялото му внимание бе насочено навътре.

Виждаше покрит със зеленина свят, обхванат от пламъци. Мир и покой, разрушени от среднощна атака. Небеса, разтърсени от преминаващите ниско бойни кораби, чиито оръдия бълваха смърт. Огнена буря помиташе повърхността на Кларон и оставяше след себе си овъглена равнина. Той затаи дъх. Сетне го завладя страх. Бойният костюм, неговото спасение от пламъците, се бе превърнал и в негов затвор през онези дълги дни, които бе прекарал в открития космос... не заради драките, а по вина на воюващи фракции вътре в Доминиона.

— Фантом!

„Джек.“

— Престани — докато се надигаше, Джек усети пулсираща болка в слепоочията си. Допреди миг се намираше в безтегловност, завладян от паника, а сега изведнъж спомените го бяха напуснали.

Той отново си пое дъх. Челото му бе покрито с лепкава пот. Нямахше представа, че спомените могат да бъдат толкова живи и въздействащи. И тогава Фантом произнесе:

„Може би от това ще се почувстваш по-добре.“

И вълната на миналото отново го заля...

Въздухът бе изпълнен с цветен пращец и Джек подсмръкна, докато пристъпваше сред буйната зеленина, заслушан в равномерното бумтене на приближаващия се комбайн. Небето беше с цвета на мамините очи, ярко и ослепително синьо, дори когато го закриваха пухкави облачета. От меката почва се надигаше уханието на култивирани растения, докарани тук от старата Земя и пригодени към този някога чужд свят. Сега те бяха най-важната суровина на тази планета.

Джек се наведе, откъсна едно листо и го огледа внимателно от долната страна, търсейки признаци за гъбична инфекция или микроскопични животинки, както го бе учил баща му. Баща му, който стоеше недалеч и надзърташе в бележника си, докато проверяваше зададената програма на автоматичния комбайн.

Джек се изправи. Плъзна поглед нататък в браздата и едва сега забеляза между ниските храсти да се подава птиче гнездо. Комбайнът се приближаваше от тази посока, почти закрил с масивното си туловище хоризонта.

Джек се затича толкова бързо, че едва не си изгуби шапката. Беше му я дал брат му и сигурно щеше ужасно да му се скара. Наведе се надолу, разтвори листата и в същия миг от гнездото изскочи подплашена птица и запърха с криле право в лицето му. Момчето отстъпи назад, застана на няколко крачки от гнездото и се озърна. Подгизналата от пот риза бе прилепнала към гърба му. Около него се бе вдигнал пращени облак, който постепенно се разсейваше. Бумтежът на комбайна ставаше все по-силен и когато вдигна глава, Джек видя, че машината се приближава право към него.

Баща му бе твърде далеч, за да го чуе или види. Джек трябваше сам да спаси гнездото. Огледа за миг лъскавите черни и бели яйца. Майката, която продължаваше да пърха уплашено над главата му, щеше да се спусне всеки миг и да ги закрие с крилата си. Може би дори щеше да подхване своята малка игра, да се престори, че едно от крилата ѝ е скършено, и да се опита да го отвлече настрани. Не че това щеше да спаси гнездото от комбайна.

Сянката на машината вече падаше и върху него. Джек посегна и смъкна шапката на брат си. Птичката продължаваше да се стрелка над

главата му. Успя да зърне изплашените ѝ лъскави очички.

Жалко, че баща му бе изключил обезопасителния блок на комбайна. Само хаби акумулаторите, бе казал. Кой би бил толкова глупав да застане пред приближаващ се комбайн?

Джек изтри с бързо движение стичащата се в очите му пот и се наведе напред. Птичката се гмурна край него. Почти усещаше жегата, която лъхаше от радиатора на комбайна. Замахна рязко с шапката и закри гнездото. Пъхна другата си ръка под него, повдигна го — само на сантиметри от въртящото се острие на комбайна, и хукна назад.

Не спря, докато не стигна ветроупорната преграда. Тук намери подходящо дърво, покатери се и нагласи гнездото на едно разклонение. Остави го там заедно с шапката и скочи обратно на земята.

Тревата беше избуяла и жилава, пожълтяла от слънцето и достатъчно гъста, за да омекоти падането му. Джек се излегна върху нея и едва сега почувства, че лактите му са ожулени. После вдигна очи към гнездото. Майката скоро щеше да го открие. Джек бе сигурен в това, познаваше достатъчно добре местната фауна, също както познаваше и фермата на баща си. И наистина, малко след това птичката се появи, запърха над гнездото и успя да избута шапката настрана. Джек си помисли, че ако сега брат му излезе от къщата и го види, може да си има неприятности.

Птичката огледа гнездото и явно остана доволна от новото му местонахождение. Джек се надигна, изтупа панталоните си от прахта, нахлузи шапката на главата и се отправи ухилен към къщи. Един чудесен ден...

Джек седна. Костюмът последва движението му.

„Не мога да го контролирам“ — оплака се Фантом.

— Разбирам те — отвърна Джек и си пое дъх. Брат му. Фермата. Баща му. Забравени спомени. Наведе глава и опря чело в хладното стъкло на визьора. Често го бяха спохождали кошмари с драки. Беше се срещал с тях като наемен войник. Знаеше какво бе необходимо, за да ги побеждава.

Надигна се. Ръкавиците му се свиха, следвайки движенията на ръцете. Девет пръста. Десет, от спомените за момчето. Дали наистина бе в опасност на сантиметри от онзи комбайн? Тогава се бе измъкнал,

но при други обстоятелства бе изгубил единия си пръст. Като по команда усети сърбеж в зарасналия ръбец.

„Отново“ — обади се Фантом.

Искаше дай каже, че е свободна, но се боеше, че тя ще подуши миризмата на убиеца по ръцете му, и затова реши да изчака до сутринта, преди да ѝ съобщи радостната вест, че подозренията към нея са отпаднали.

— Амбър — повика я. — Погледни ме.

Тя извърна лице. Използваше косата си, за да крие мислите, които не ѝ даваха покой. Виждаше се само едно кафяво око.

Не знаеше как да продължи, затова прекоси стаята, коленичи пред нея и взе ръцете ѝ в своите. След това я погали нежно по главата. Лъхна го уханието на нейния парфюм. Тя го отблъсна решително.

Очите ѝ срещнаха неговите.

— Ти ме обичаш — прошепна той и с изненада установи, че гласът му трепери.

Амбър поклати глава.

— Проклет да си, Джек. Колко време ти трябваше, за да го разбереш?

— Просто не съм поглеждал в правилната посока.

— Така е. — Тя го погали по лицето. Докосна белега от раната, която бе лекувала някога, съвсем в началото на тяхното познанство. Ръката ѝ беше хладна.

— Ако аз бях погледнала, какво щях да видя?

— Същото, надявам се — отвърна и почувства, че го изпълва плам.

Тя го прегърна и зарови лицето си в гърдите му. Това бе точно отговорът, от който се нуждаеше.

Излегнаха се между разхвърляните на пода възглавници. Джек плъзна бавно ръце по извивките на нейното тяло. Тя отвърна, като го ухапа леко по устната, след това изчака да разкопчае ризата си и погали гърдите му. Докосна зърната му, после се наведе и ги целуна. После се надигна и си свали кафтана. Той я погали по меката като коприна кожа. Пръстите ѝ се плъзнаха надолу, към колана му.

Гола плът се притисна в гола плът. Небето с цвят на тъмно вино бе като безкрайна завивка. Един дребен гущер изтича по стената с тихо шумолене, но те не му обърнаха внимание. Сега вече нищо не съществуваше в този свят, освен техните тела. И докато посягаше да разтвори краката ѝ, светкавица проряза ума му. Синкавият ѝ пламък го разтърси и накара да замръзне неподвижно, изпълна тялото му в мъчителна конвулсия и прогони всякакви желания. Амбър понечи да го привлече към себе си. Парализиран, със заглушени от болка сетива, той не успя да промълви нито дума, докато бавно губеше съзнание, изпълнен с горчивата увереност, че ударът е дошъл от ума на Амбър.

Дойде на себе си с плувнало в пот тяло и чу гласа на Фантом:
„Съжалявам, Джек.“

Стисна устни и направи опит да отговори, но не можеше да ги контролира.

„Не разбирам тези спомени — добави Фантом. И после: — Ето, пак...“

— Не! — извика Джек в мига, когато пред погледа му се надигна кървава вълна. Тялото му застина неподвижно, като в кататоничен пристъп, докато Фантом разбулваше пред него поредния спомен. От мъглата изплуваха дракски фигури...

Харкнес се наведе над рамото на Алидж. Сетне се изправи и огледа помещението.

— Къде, по дяволите, е той? Ще направи ли най-сетне нещо или не? Губим безценно време.

— Все още е в гимнастическия салон — отвърна Леони. — Облечен е с костюма, но не помръдва от часове. Може би медитира преди битката. Чувал съм, че Рицарите го правят.

— Медитация — подметна с нескрито презрение капитанът, но не посмя да продължи, защото вратата се отвори и на прага застана в сияещата си броня Джек Сторм. Той смъкна шлема и лек полъх раздвижи полепналия му перчем. Вдигна ръкавица и прокара внимателно пръсти през сплъстената си коса. Сетне се засмя при

спомена за един плешив сержант, който твърдеше, че тъкмо по този начин изгубил косата си.

Тримата офицери не сваляха уплашени погледи от него.

— Е? — поде пръв Харкнес. — Какво ще правим сега? — Забучи пръст в ъгъла на екрана, където мъждукаше точката на дракския боен кораб, дебнещ в засада.

— Ще се предадем — заяви спокойно Джек.

3.

— Да се предадем? — повтори Харкнес и се изпъна в цял ръст. — Знаех си го от мига, когато отказа да се подложиш на хибернация. Трябваше да се досетя още когато цялата ви пасмина пристигна на борда с подвити опашки. Ти си един проклет страхливец.

Алидж също се бе изправил и ръката, с която стискаше облегалката, трепереше.

— Капитане — обади се той, но Харкнес вече приближаваше към Джек, сякаш не забелязваше бойния костюм.

— Страхуваш се от криогенния сън, страх те е и от онези там! — Харкнес кимна към екрана. От ъгъла на устата му се стичаше слюнка, но той не си направи труда да я избърше.

— Трябва да си пълен глупак, за да не се боиш от драките — отвърна спокойно Джек. Носеше шлема си под мишница, сякаш имаше втора глава. Не го беше изключил, отвътре се чуваха тихи звуци.

— Няма да предам кораба си на драките!

Джек повдигна вежди.

— Съмнявам се, че имаш какъвто и да било избор, капитане. Твоят... кораб... не е оборудван да се бие. Леони, поправи ме, ако греша, но криогенният хангар не е ли устроен като спасителна лодка, която може да се откачва?

— Да, сър.

— И колко дълго може да работи животоподдържащата система?

— Четири седмици.

— С буден екипаж?

— Не, сър — продължи да обяснява Леони, без да обръща внимание на злобните погледи, които му хвърляше Харкнес. — Тогава ще е само десет дни.

Джек премести спокойния си поглед към Харкнес.

— Друг път скачвал ли си се със спасителна лодка?

— Какво значение има това?

— Голямо — отвърна Джек. — Имаш разрешително за капитан, нали?

— Разбира се, че имам, мътните те взели.

— В такъв случай би трябвало да си полагал изпит и за това. Въпросът е ще можеш ли да го направиш?

Лицето на Харкнес потъмня от гняв.

— Бих могъл — отвърна, а едва се сдържаше да не избухне отново. — Ти, проклет кучи сине.

Джек не му обърна внимание.

— Алидж, ще ми трябват още няколко възможни координати за напускане на хиперпространството.

Чевръст като котка, навигаторът вече тракаше по клавиатурата.

— Тук аз издавам заповеди! — изръмжа недоволно Харкнес.

— Направи го, Алидж.

Навигаторът местеше поглед от единия към другия. Не знаеше кого да послуша.

— Алидж, координатите ми трябват спешно.

— Не, по дяволите! Този кораб е мой!

— Вече не е — поклати глава Джек. — Скоро ще принадлежи на драките.

Капитанът стисна юмруци.

— Няма да им позволя да ми го вземат!

— Сър? — подкани го Алидж.

— Тъпаци такива! — изригна Харкнес. — Той е намислил да изстреля криогенното и да остави кораба на драките.

Двамата офицери извърнаха шокирани лица към Джек.

— Не — отрече Джек. — Смятам да ги изстреляме в хиперпространството, преди драките да разберат какво сме намислили. Това е единственият им шанс. Но ние оставаме главната цел. Останалите хангари са празни, нали, капитане?

— Договорът ми беше само за вас — отвърна мрачно капитанът. Гневът му се бе поуталожил и сега на лицето му бе изписано любопитство. — Все още смятам, че си кучи син, но започвам да си мисля, че имаш някакъв план.

— Това е добре — кимна Джек. — Защото наистина имам. Нека екипажът пригответи спасителната лодка за разкачване. Веднага щом Алидж ми покаже координатите, ще уточним къде да го направим.

— Къде искате да ги оставим? — попита Алидж, който отново се беше надвесил над компютъра.

— Далече от нас и от драките. За предпочитане зад тях, ако те имат траектория. Капитане, последвайте ме.

— Защо? — попита Харкнес, от чийто гняв не бе останала и следа.

— Трябва да дам някои заповеди и да се огледам — Джек се усмихна любезно. — Искам да разбера какво ще остане от това корито, след като се разделим с лодката.

Джек се съмняваше, че Харкнес е чувал някога за Троянския кон или че би могъл да оцени подобен тактически ход. Капитанът издаде заповед за изстрелване на спасителната лодка, без да задава повече въпроси, но беше странно мълчалив, докато крачеше редом с Джек. По-голямата част от вътрешността на кораба тънеше в сумрак. Джек спря на едно място и почака, докато утихне ехото от стъпките им.

После погледна към капитана.

— Не се учудвам, че едва свързваш двата края, Харкнес... толкова свободно място и само една поръчка.

Лицето на капитана отново почервения. Той се изплю ядно на пода.

— Какво всъщност искаш от мен?

— Да ми кажеш къде държиш контрабандните стоки. Къде са коридорите и складовете — Джек почука по металната стена. — Например тук.

Харкнес изсумтя, вдигна ръка и дръпна една ръчка. Част от стената се плъзна встрани. Джек насочи лъча на шлема си в тъмното помещение. Беше празно. Той погледна към Харкнес.

Капитанът сви рамене.

— Какво искаш? Този път трябваше да пътувам без стока. Пепус не ми остави време да натоваря.

Джек пристъпи вътре и огледа пустото помещение.

— Знаеш ли, капитане, може пък точно това да ти спаси живота. Покажи ми сега и останалите коридори.

Капитанът поклати глава, но не в знак на несъгласие, а на учудване. Погледна Джек с присвити очи, сякаш се опитваше да го

прецени.

— Питам се откъде Пепус набира Рицарите си?

Джек се подсмихна.

— Ще бъдеш изненадан, капитане. Наистина изненадан.

— Вече съм. Върви след мен — той се обърна и продължи нататък по коридора. Изглежда не беше забелязал, че магнитните му обувки вдигат повече шум от тежката броня на Джек. — Май ще се наложи да ти се извиня.

— Защото те накарах да си помислиш, че ме е страх от драките? Познавам ги достатъчно добре и знам на какво са способни. В противен случай не би ми и хрумнало да изстрелваме криогенния сектор в космоса.

— Добре де, но какво си намислил? Доколкото разбирам, смяташ да ги допуснеш на борда.

— Да.

— А ние ще се скрием като контрабандисти.

— Не — поправи го Джек. — *Вие* ще се скриете. Аз ще изляза на лов.

— Исусе! — подскочи Харкнес. Разтърка нервно брадясалото си лице.

— Да видим сега къде е резервната спасителна лодка — подхвърли му Джек.

Този път капитанът дори не си направи труда да обмисля желанието му. Обърна се и поведе Джек, без да каже нито дума.

Джек седеше в салона, единственото място, където имаше простор, когато бе в пълно бойно снаряжение. Алидж и Леони му бяха пратили исканите сведения и той бе разстлал разпечатката на коленете си. Тъкмо приключи с изучаването ѝ, когато Леони се обади по интеркома.

— Криогенният отсек е готов за изстрелване.

Джек се изправи. Хартиеното руло се плъзна от скута му и падна на пода, но Джек не си направи труда да го вдигне. Информацията вече бе прехвърлена в ума му. Той прекоси коридора и излезе на мостика, където другите го очакваха. Караха вече втора вахта и лицата им бяха подпухнали, със зачервени очи.

Джек посочи на Алидж координатите, които искаше да използва, и навигаторът ги прочете на компютъра.

Харкнес слушаше с леко наведена глава.

— Това няма да ни остави много време — рече той.

— На тях също — посочи Джек. — Преди да започнем, искам да наредиш на медицинския екип да започне да събужда пътниците.

— Сега пък какво си намислил? Разполагаме със запаси за четири седмици. Ако ги събудим, ще свършат след по-малко от десет дена. Нали чу какво ти каза одева Леони? И това е само приблизителна преценка. Ако някой от онези Рицари е едър като теб, периодът ще бъде дори по-кратък.

— Чух — кимна Джек. — Но не мога да ги обрека на безсъзнателна смърт в космоса.

— Ако драките ни превземат — продължи да упорства Харкнес, — на доминионските кораби ще са нужни поне две седмици, за да се доберат дотук и да ги приберат. Будни няма да издържат дотогава.

— В такъв случай — отвърна Джек — да се погрижим драките да не ни превземат.

Той се обърна и напусна мостика, но усещаше омразата, която пламтеше зад него.

Джек почувства лека вибрация при изстрелването на спасителната лодка. Приблужи се към предния екран и я проследи с поглед, докато се отдалечаваше от кораба. Почти физически усещаше раздялата с Амбър и Колин, въпреки че в момента сигурно още спяха. „Само да не допусна някоя грешка“ — помисли си. След това се изправи. Срокът от десетте дни започваше от този момент. Толкова й оставаха на Амбър, толкова и на него, за да се справи с драките.

Не сваляше обезпокоен поглед от премигващата точка на екрана. Щеше му се да нареди незабавно да я последват, но Джек замълча и я остави да загасне в далечината.

Закопча костюма така, както не го бе правил от времето на Пясъчните войни. Спря едва когато стигна до ръчката на мъртвеца. Миниатюрното устройство бе предназначено да взриви костюма при

опасност да попадне в ръцете на противника. Щеше да избухне, ако някой се опита да извади отвътре мъртвото му тяло. Джек поклати глава. Предстоеше му да се изправи пред особено коварен противник. Той задейства устройството. Оставаха му малко повече от девет дни, когато криогенният кораб напусна хиперпространството и премина в спиращ режим, носейки се към Малтен, а дракският кораб го последва с пълна скорост. Скоро ги прехвана в невидимите си лъчи и двата кораба се разтърсиха от съприкосновението.

Джек само се усмихна.

4.

Амбър се беше загърнала в термоодеялото, но дори то не помагаше да запази минималната топлина в почти вкочаненото ѝ тяло. Колин се приближи и я прегърна през раменете. Младата жена го погледна изплашено, все още разтревожена от необяснимото отсъствие на Джек.

— Ръцете ти са леденостудени, дете — рече старият проповедник и стисна пръстите ѝ в шепите си. — Май не е трябвало толкова бързо да те откачат от диализата!

— Не, въпросът не е в това. — Тя забеляза, че възнамерява да повика фелдшера и с жест го помоли да не го прави. Колин втренчи поглед в нея, внезапно в ума му нахлуха спомени от общото им минало — например за онзи далечен ден, когато се бяха запознали. Беше изпаднала в беда на студената зимна планета в пограничните райони, когато случайно се натъкна на Скиталеца. Всъщност се беше опитала да го обере, но я залови неговият помощник, а Колин я взе под крилото си. Малко по-късно заедно намериха Джек.

Тялото ѝ се разтърси от поредната тръпка. Той отново ѝ протегна ръка.

— Ела — рече ѝ. — Да потърсим Джек. Сигурно ще ти стане по-добре, когато го открием. И за двама ни ще е по-добре.

— Джек не е тук — поклати тя глава.

— Глупости. Може би още не са го събудили.

Амбър го изгледа втренчено.

— Колин, Джек отказа да се подложи на хибернация. Той *не е тук*. — След това добави тихо: — Струва ми се, че сме разкачени от кораба. Ето защо медицинският екип не ни позволява да се прехвърлим в другите помещения. Разполагаме само с криогенния отсек и три малки зали.

— Разкачени? Искаш да кажеш, че се носим в свободен полет?

— Така смятам. Джек спомена, че целият криогенен отсек е устроен като спасителна лодка. Вероятно се е случило нещо, но няма

да ни го кажат, докато не събудят всички. — Едва сега термоодеялото започна да действа. Обгърна я топлина, после тялото ѝ започна да гори и тя пусна одеялото на пода. Беше я яд на Джек, че я е изоставил така. Нима не ѝ вярваше — и защо? Дали по някакъв начин не е узнал, че мисията и на Бития бе да го убие? И макар че онзи туземец Хусиах бе успял да я отърве от внушената ѝ задача, той също така бе извадил на повърхността способността ѝ да убива със силата на мисълта. Дали Джек бе разбрал за дебнещата го по-рано опасност? Ако знаеше, тогава какво? Нима се съмняваше в чувствата ѝ? Тя разтърка очи и се опита да прогони страховете си.

Преди да успее да каже нещо, към тях се приближи млад мъж, отделил се от групата в центъра на помещението. Носеше тъмносинята униформа на доминионски Рицар. Имаше светлоруса коса, още по-светла на фона на униформата, сини като езера очи и бледа кожа, изпъстрена с лунички от битианското слънце. Когато застана до нея, лицето му изглеждаше разтревожено. За миг той и Скиталецът се спогледаха. В началото като че Рицарят се канеше да заговори Колин, но след кратко колебание се обърна към нея.

— Добре ли сте?

Амбър го изгледа. Опита се да потисне надигания се в нея гняв, но Роулинс го усети. В сините му очи се мерна болка. Тя поклати глава.

— Съжалявам, Роулинс. Джек го няма.

— Зная, госпожице. Командирът ми каза, че ще остане буден.

— Казал ти е? — Амбър смяташе, че само тя е в течение.

— Да, госпожице. Той предполагаше, че е възможно да си имаме неприятности с Дракската лига. И ако се съди по случващото се в момента, явно се е наложило да бъдем отделени от кораба предварително. Ако питате мен, това са точно неприятностите, които той очакваше. — Докато говореше, страните на Роулинс поруменяха.

Колин се намръщи. Неговите лунички, за разлика от тези на Роулинс, бяха постоянни.

— Каква е обстановката?

— Разполагаме със запаси от въздух, вода и храна за десет дни. Или малко повече, ако не проявяваме излишна активност. Летим на автопилот, но без навигационно оборудване няма да можем да променяме курса. — Роулинс трепна и отново премести поглед към

Амбър. — Дойдох да проверя дали не мога с нещо да помогна. Бих искал... да се грижа за вас.

Амбър вдигна очи, за да срещне неговите.

— Както казах, няма ми нищо — заяви тя.

— Сигурна ли сте? — Той се наведе и вдигна падналото ѝ одеяло. — Някои понасят доста тежко хибернацията.

— Не и аз — отвърна навъсено Амбър.

Роулинс се обърна към възрастния проповедник.

— Свети Колин?

— Нищо ми няма, но ви благодаря, лейтенант.

— Сър, не съм имал възможността да изразя пред вас признателността си, но ми съобщиха, че сте ми спасили живота.

Лицето на преподобния придоби унесен вид.

— Щастлив съм, че можах да ти помогна. Ти също ми се притече на помощ в труден момент.

— Да, сър. Не помня много, предполагам, че съм действал прибързано... но се радвам, че сега съм тук с вас. — Роулинс се изпъна, сякаш се готвеше да отдаде чест. — Винаги на ваше разположение.

Колин почака лейтенантът да се отдалечи, после се засмя.

— Кое е смешното? — попита го Амбър, потънала в мрачни мисли.

— Ох, мила, ти си виновна. Изгубил си е ума по теб.

— По мен ли? Ох, Боже! — Проследи с поглед Роулинс, който приближаваше групата на Рицарите. Не каза нищо повече, загърна се по-плътно в одеялото и седна на пода. Малко след това към тях се насочи Джонатан. Колин го видя и въздъхна.

— Какво ще правиш? — попита я той.

— Ще медитирам — отвърна Амбър.

— Чудесна идея. Аз също ще взема да се помоля — при тези думи Колин коленичи до нея на пода.

Старият кораб скърцаше мъчително, сякаш заплашваше всеки миг да се разпадне. Облегнат назад в скафандъра, Джек бе наострил слух в очакване микрофоните да доловят някакъв шум от прокрадващи се драки. Космите на врата му бяха настръхнали, между лопатките му

се стичаше струйка пот, но подплатата, в която се спотайваше Фантом, я поглъщаше жадно.

Чакането винаги бе най-трудната част. Нямаше съмнение в това. Джек предпочиташе действието, но преди да предприеме каквото и да е, трябваше да ги остави да преодолеят всички капани, които им бе подготвил. И да се моли да не открият първо Харкнес и екипажа му.

Нищожна възможност в плана „Троянски кон“, която Джек бе пропуснал да спомене пред капитана. Драките можеха да забравят, че търсят доминионски Рицари, и да стоварят злобата и яда си върху нещастниците, които им се изпречат на пътя. Но Джек нямаше друг избор. Рискът си заслужаваше и трябваше да го поеме, дори и след това смъртта на тези хора да му тежи на съвестта.

Най-сетне долови съвсем слаб звук. Дланите му се изпотиха. Почувства гъдел в китките си, което подсказваше, че захранването на костюма е включено. Той стисна зъби.

Вече ги чуваше съвсем ясно. Движеха се с равномерни стъпки по коридора. От време на време отекваше метален звън от пробните удари върху стенните плочи. Скоро. Много скоро щяха да открият кухня там, където не трябваше да я има. И тогава, естествено, щяха да я проучат. Драките може и да бяха чуждоземци, но не бяха лишени от любопитство.

Нови металически потраквания, сетне във визьора на Джек изплуваха две мигащи светлинки. Джек стоеше неподвижно. Предпочиташе драките да се промъкнат в помещението, преди да ги убие.

Възнамеряваше да го направи безшумно.

По лицевото му стъкло се плъзна ослепително бял лъч и Джек не успя да го затъмни навреме. Веднага щом зрението му се възстанови, Джек откри огън, доверявайки се на визьорния прицел. Отекна пронизителен писък и двамата нашественици тупнаха едновременно на металния под. Още няколко секунди се чуваха предсмъртните им стенания.

Джек премигна няколко пъти, за да си овлажни очите, после бавно се измъкна от скривалището си. И двамата драки лежаха съвсем неподвижно, а в нагръдниците им зееха димящи отвърстия. Сполучливи изстрели.

Не. Не сполучливи. Инстинктивни.

Той огледа едрите им тела. Не приличаха съвсем на насекоми. Лицата им бяха скрити от дебели кожни пластини, каквито покриваха и част от телата им. Челюстите им зееха, зяпнали в зловеща усмивка. Предполагаше, че при драките това е гримаса на изненада. Никога досега не бе виждал дракско лице, без да е скрито зад внимателно аранжирана маска. Гримасите им изразяваха различни състояния, но трябваше да си специалист, за да ги разпознаеш. Драките дипломати бяха далеч по-емоционални от войниците, но всички използваха маските си като щитове.

Джек избута с крак труповете настрани и се измъкна от помещението, за да се отпрати към следващата засада.

Този път срещата се състоя в коридора. Противникът пръв го засече и докато се извърещаше, Джек задейства реактивните двигатели и скочи. Кракът му се вряза с хрущене в тялото на дракския войн. От силния удар главата на противника отхвъркна назад и се изтърколи на пода. Джек вдигна конвулсивно потръпващото тяло и го отнесе в пуст ъгъл. От раната шуртеше кръв. Джек се обърна и продължи лова.

Шест часа по-късно пратиха нови трима да го търсят. Джек се пробуди от дрямката си, когато Фантом го предупреди:

„Те са тук, господарю.“

— Къде?

„На три метра по-нататък по коридора, според звуковия датчик.“

Джек премигна. Виждаше само мрежата на мерника. Размърда леко рамене, за да се освободи от напрежението.

— Благодаря, Фантом.

„Няма защо. Ако го беше направил по моя начин, отдавна нямаше да сме тук.“

— Ако го бях направил по твоя начин — повтори Джек, — сега щяхме да си имаме работа с цялата Дракска лига, ти, кръвожаден пират.

Миг след това преградата в стената се отмести встрани.

Този път нямаше светлина. Джек помръдна беззвучно устни. Те знаеха, че ги дебне. Драките познаваха достатъчно добре хората, за да са наясно, че светлината ще ги издаде отдалече. Не знаеха обаче, че биха могли да го заслепяват с нея.

Още преди да дръпнат преградата, Джек бе чул характерното щракане на челюстите им. Изглежда, обсъждаха кой пръв да влезе.

Усмивката му постепенно се разшири.

Първият драк се промуши през отвора и остана на четири крака, като се озърташе зорко. Не успя да го види, но извърна глава към най-тъмния ъгъл. Иззад маската се надигна переста антена.

Джек замръзна. Никога досега не бе виждал подобна антена на главата на драк. Какво беше това? Допълнително сензорно устройство? Докато обмисляше какво да направи, чудовището зае бойна стойка.

Появи се и вторият драк, който щракаше гневно с челюсти. Над рамото му се виждаше и трети, все още пред отвора. Реши, че ще е най-добре да повали първия, за да може тялото му да запречи входа. Да го поразии веднага щом се наклони към своите другари... Джек щеше да разполага само с частици от секундата.

Той стреля, претърколи се, изправи се, отново насочи пръсти и повали и другите двама, преди още да вдигнат оръжията си.

Челюстите на последния паднал драк бяха разтворени в зловеща усмивка.

Страх или гняв?

Джек прекрачи трупове, напусна скривалището и дръпна преградата зад себе си. Би могъл да ги смачка с тежките си обувки, но нямаше желание да цапа бронята си.

Продължи да навлиза към вътрешността на огромния кораб, все по-близо до крайната си цел.

Стига планът му да успееше.

Този път се наложи да чака малко по-дълго. Тъкмо имаше време да помисли, да се отдаде на спомени, да сравни някои неща. Ето тази антена например, досега не бе виждал такава. Нито бе изпитвал чувството, че го *наблюдават*.

Какво бе различното този път?

Нищо. Във всеки случай нищо конкретно.

Горната му устна бе покрита със ситни капчици пот. Фантом бе претрупал ума му със спомени от Пясъчните войни. Ако само имаше малко повече време, за да ги сортира, може би...

Но не разполагаше с време. Трябваше да мисли за Амбър, за Колин и Рицарите, за останалите евакуирани.

Този път пратиха цял отряд.

Фантом го предупреди тъкмо когато го засякоха звуковите датчици.

— Виждам го — рече Джек.

„Постарай се да си бърз.“

— Инак ще съм мъртъв. Зная.

И този път успя да зърне изправената антена, насочена към него. За какво я ползваха? Дали не улавяха мириса му?

— Тук съм — извика Джек и излезе от укритието си.

„Не биваше да го правиш.“

Джек бе твърде зает, за да отговори.

Включи реактивните двигатели, сипейки под себе си смъртоносен огън, докато се издигаше към куполовидния покрив на хангара. Насочи се към един отворен люк, пъкна се през него и успя да стъпи на тавана, малко преди костюмът му да почервене от лазерния обстрел. Дръпна люка, залости го, след това се свърза с пулта за управление и задейства програмата за изстрелване на последната спасителна лодка. Бойният костюм бавно изстиваше, докато Джек чакаше да се случи неизбежното.

И този път корпусът на кораба се разтреса при отделянето на лодката. Джек почака, докато вибрациите утихнат, сетне се прокрадна бавно и предпазливо към мостика.

Спря само веднъж, когато корпусът отново потрепери и дракският кораб се отдели от него, за да последва отдалечаващата се лодка.

На мостика го очакваха изплашените до смърт членове на екипажа. Когато влезе, извърнаха към него бледите си лица.

Харкнес се изплю.

— Получи се, човече — рече той с разтреперан глас. Храчката му беше примесена с кръв. — Ако не друго, поне още сме живи.

— А сега — оповести Джек — да открием криогенния отсек, докато те все още могат да кажат същото за себе си.

5.

Роулинс потупа Амбър по рамото. Тя отвори очи, но виждаше като през гъста мъгла. Бяха изминали няколко дена от онзи първи миг, когато при събуждането си бе зърнала надвесения над нея лейтенант. И сега си наложи да му се усмихне, ако не за друго, то за да прикрие истинските си чувства. В отговор той също ѝ се усмихна.

Въздухът, който дишаха, вонеше. Наситен с мириса на притиснати немити тела, тъй като нямаше достатъчно вода за поддържане на личната хигиена, за рециклиращата система бе невъзможно да го пречиства.

Стомахът ѝ се свиваше от глад.

Все така усмихнат, Роулинс приседна до нея на пода. Държеше в ръката си малък пакет, от който се разнасяше апетитен аромат.

— Последната топла храна — обяви той.

— Благодаря ти. — Тя пое пакета. — Ти яде ли?

— Да — отвърна младежът и отместа поглед.

Амбър си помисли, че Роулинс много прилича на Джек — способен е да остане насаме със себе си, дори в подобни невъзможни условия. Предполагаше, че в момента постъпва така, както би постъпил Джек, и това всъщност бе неговата порция. Но тъй като щеше да го обиди, ако беше продължила да разпитва, тя започна да се храни мълчаливо.

Роулинс размърда плещи, сякаш да се освободи от напрежението. Амбър преглътна последната хапка и попита:

— Какво има?

Той извърна сините си очи към нея и се намръщи. Веждите му бяха млечнобели, почти като косата му, а миглите му изглеждаха прозрачни и му придаваха учуден вид.

Роулинс се покашля.

— Никаква вест от кораба.

— Не са ли уловили нашия насочващ сигнал?

— Няма начин да го разберем.

— Какво според теб може да означава това?

— Че ако драките са ги нападнали, възможно е да не са оцелели. Или са твърде далеч от нас, за да ни открият. Или... сме изстреляни в космоса, за да станем примамка за драките.

— Или — подхвърли Амбър — светът е престанал да съществува вчера, а ние още не го знаем.

Той се изчерви.

— Страх ли те е?

— Да. Но Джек умее да оцелява дори там, където шансовете са нулеви. Ние също сме живи, което все пак е нещо. Аз пък се нахраних. А това означава страшно много — засмя се тя.

— Вярно ли е това, което се говори за теб?

— Зависи — усмивката ѝ се стопи. — Какво си чул?

— Че си израснала на улицата. В крайните квартали на Малтен.

— Вярно е. И то обяснява философията ми. Живей за деня. Утре ще мислиш за утрешния ден. Ако изобщо настъпи.

— Извинявай, ако съм те обидил — рече Роулинс. — Сигурно ти е било трудно тогава.

Тя замълча, внезапно връхлетяна от спомени. Ролф, човекът, който я бе приютил и обучил, се оказа опасна и неприятна личност. Но въпреки това ѝ бе позволил да се възползва, поне до известна степен, от свободата си и я викаше само когато имаше нужда от нея. В тежките мигове ѝ помагаше и интуицията, особено когато трябваше да внимава как постъпва с Ролф. Умът ѝ бе надарен със способността да убива. За малко да убие Джек онзи първи път, когато двамата се любиха. Страхът, че е била на косъм да го стори, я бе прогонил право в обятията на онзи побъркан битиански светец Хусиах. Чувството за вина я бе изгаряло през цялото време.

Нямаше никакъв начин да разбере дали най-сетне се бе отървала от инстинкта да убива непреднамерено... докато не настъпи подходящият момент. Амбър вдигна ръка и отметна назад косите си. Жестът ѝ помогна да се отърве от неприятните мисли.

— Беше... различно — отвърна тя. — Ами ти?

— Аз съм дървосекач. По-скоро бях, преди да реша да стана военен. После, когато възстановиха Рицарския корпус, реших да кандидатствам за него.

— Странно, защото Пепус не обича да набира хора извън Доминиона.

— Зная. Но ме бива с бойния костюм.

Тя го погледна. Джек неведнъж ѝ бе говорил за способностите на младия лейтенант. В думите му не се долавяше самохвалство, а твърда увереност.

— Чувала съм.

Той се изчерви отново и извърна лице встрани.

Амбър се разсмя и сложи ръка на рамото му.

— Съжалявам, Роулинс! Наистина.

— Не се безпокой. При теб съм, защото имам заповеди да те пазя, а и ти ми въздействаш успокояващо.

— Заповеди ли?

Той я погледна.

— Нали знаеш?

Трябваше да се досети. Джек мислеше за всичко... но дали имаше представа, че тя намира Роулинс привлекателен? Че младият Рицар бе пробудил у нея ехо на чувствата, които изпитваше към Джек? Опасна игра, помисли си Амбър и се постара да не среща погледа му.

— Утре — рече тя — можеш да продължиш да ме пазиш. — След това си пое дъх и бавно потъна в прекъснатата медитация, която ѝ помагаше не само да контролира чувствата си, но и да консумира по-малко въздух.

Роулинс я наблюдаваше как се потапя в себе си, давайки си сметка, че сега вече е извън обсега му. Наоколо се бяха излегнали още десетина души, използващи същата техника, но Амбър бе истинска майсторка на дълбокия транс. Свети Колин бе инструктирал всички как да медитират, за да пестят ограничените запаси от въздух.

Тъй като нямаше къде другаде да отиде, а и предпочиташе да е тук, той се нагласи удобно до нея и се унесе в мисли.

— Ето я — произнесе мрачно Харкнес. — След шест часа ще бъдем на позиция за скачване. Никак няма да е лесно, командире.

Изправен до него, Джек надзърташе над рамото му към монитора.

— По-добре късно, отколкото никога — промърмори той.

— Може би. А може би не. Зависи дали са се справили онези нещастници там. В теснотията, без резерви от кислород... дано не е избухнала паника.

— Голяма част от тях са войници — изтъкна Джек. — Струва ми се, че бих могъл да гарантирам за техните постъпки. А и Свети Колин е човек на място. Ако още не си го виждал в действие, повярвай на думите ми, че може да му се довериш. Той със сигурност знае какво да им каже.

— Виждал съм теб в действие — изръмжа Харкнес. — И това ми стига. Да отвърнем ли на сигнала и да им съобщим, че се приближаваме?

Джек усети как стомахът му се свива. Не би имал нищо против Амбър да знае, че идват, но не искаше да издава тази информация на драките.

— Не — рече той.

Харкнес повдигна вежди.

— Не — повтори Джек под втренчения му поглед.

— Както кажеш — сви рамене Харкнес и огледа малкия си екипаж. — Е, хора — той се покашля. — Изглежда, сме близко до една пясъчна планета.

Джек бе тръгнал към вратата, но закова на място.

— Коя? — попита той. — И колко близко?

— Опус. Една от последните, превзети от драките. Говори се, че не се оказала подходяща за гнездене. На път е да бъде изоставена. Може да открием там припаси.

— В никакъв случай, онзи проклет боен кораб сигурно идва точно оттам. Да приберем спасителната лодка и да изчезваме, преди да са ни открили. Измина доста време, откакто пратихме призива за помощ. Нашият крайцер може вече да е наблизо.

— Това означава да рискуваме.

— Свикнал съм на подобни рискове. Готов съм да поема и този.

— Какво пък, щом се налага — кимна капитанът.

Джек му хвърли замислен поглед.

— Ще се погрижа — обеща той — да те компенсират добре за усилията.

Харкнес прие думите му с едва забележимо кимване. Той пръв обърна гръб, а Джек изчака още малко, за да провери дали капитанът

няма още някоя бомба за хвърляне, но в помещението цареше тишина. Джек се приведе и напусна мостика.

Въпреки че екипажът се бе погрижил да почисти след битката, вонята на избитите драки продължаваше да се усеща навсякъде. Докато крачеше надолу към салона, Джек неволно оголи зъби.

Ако беше тук, Амбър навярно щеше да го попита защо не бе изстребил всички драки, дръзнали да се прехвърлят на борда. Не знаеше дали би го разбрала, ако ѝ каже, че единствената му цел е била да ги убеди колко скъпо ще им струва завладяването на кораба. Ето защо бе изстрелял втората спасителна лодка — да ги подмами да си вървят. Пък и драките не бяха берсеркери. Те обмисляха внимателно действията си и се придържаха към определени тактически принципи, дори на пръв поглед да изглеждат неразбираеми за противниците им.

В края на краищата, мислеше си Джек, те са чуждоземци.

Но за него по-изненадващо бе да научи, че съществува пясъчна планета, която може да бъде класифицирана като „провал“. Дали защото се намираше твърде близко до Доминионските територии? Или драките не бяха успели да я тераформират? Ако е така, по каква причина? Всяко подобно поражение за драките бе победа за Доминиона и за Триадския трон — макар и случайна. Въпросът бе да узнаят какво се е случило и да се опитат да го повторят на други места. Това ли е била причината преди време драките внезапно да преустановят разширяването си из галактиката и сами да предложат мир?

Той спря пред бойния си костюм и го огледа критично. Не беше успял да го подложи на обстоен преглед и ремонт след събитията на Бития. Костюмът все още бе покрит със следи от двете сражения, в които бе участвал. Джек протегна ръка и прокара пръсти върху едва различимия кръст, изрисуван някога на гърдите му. Беше си обещал да накара да го освежат при първа възможност. Наближаваше мигът, когато щеше да се изправи пред виновника за трагедията с доминионските Рицари на Милос.

Пепус, императорът на Триадския трон. Тогава, разбира се, той не е бил император, всъщност тъкмо последствията от Пясъчните войни го бяха издигнали толкова високо във властта.

Когато отново се изправи пред него, Джек нямаше да се смята за негов верен поданик.

Джек осъзнаваше, че Пепус също го знае.

От лекия допир се пробуди Фантом.

„Джек.“

Той не отговори. Усети неуловимо докосване, докато съзнанието на Фантом се пресягаше към него и го опипваше, търсейки причината за мълчанието. В този миг интеркомът на костюма се пробуди.

— Командире, не е необходимо да идвате, но ще ви информирам оттук. Досега не бяхме виждали подобно нещо.

„Започва се“ — помисли си Джек. Приблужи се към монитора тъкмо когато екранът му трепна и засия. Картината смрази кръвта му.

— Виждам, че ти също не го познаваш — обади се Харкнес.

— Не.

Отново Алидж:

— Този мръсник е достатъчно голям да ни погълне и дори няма да го забележи.

— С каква скорост се движи?

— Ще ни застигне, преди да успеем да се скачим.

Джек не сваляше поглед от екрана. Нито драките, нито Доминионът — поне доколкото му бе известно — разполагаха с подобни космически кораби. Но драките не бяха участвали във война от двайсет години. Кой би могъл да знае какво са измислили междуременно? Облиза нервно устни.

— Какъв е техният курс?

— Не изглежда да се опитват да ни засекаат. Сигурно им се струваме прекадено жалки, за да си правят труда.

— Така е — отвърна замислено Джек, ядосан заради чувството на пълна безпомощност. — Остави интеркома отворен. Искам да ми направите точна компютърна симулация на това нещо.

— Разбрано.

Джек седна и зачака.

Измина час, преди да бъде готова компютърната симулация на кораба и множеството му оръдейни кули. След като го разгледа, облече костюма, макар още да не бе решил какво ще прави. След това се качи на мостика.

Харкнес пръв го забележа и му кимна.

— Каква е дистанцията? — обърна се Джек към Алидж.

— Около половин час полет.

— А до срещата с лодката?
— Ами... май същото време. Но...
— Да?
— Струва ми се, че не смятат да нападнат нито нас, нито лодката
— Алидж се разсмя нервно. — Е, това си е само мое мнение.
— И защо смяташ така?
— Ами вече няколко пъти извършвахме дребни корекции в курса, за да се приближим до лодката. А не видях те да го правят. Ако продължим по същия курс, те просто ще прелетят недалеч от нас и ще продължат. Разликата ще е само стотина метра.
Джек почувства как целият настръхва.
— В такъв случай не ни остава друго, освен да почакаме и да видим какво ще стане.
Харкнес не сваляше поглед от монитора. Компютърът проиграваше симулация на скачването. Когато приключи успешно, той се извърна и хвърли победоносен поглед на Джек.
— Добра работа, капитане — кимна Джек. — Когато дойде време за истинското скачване, не забравяй да вземеш предвид и смущенията от преминаващия наблизко голям кораб... в случай че наистина ни пропуснат.
Харкнес премигна. После бавно кимна.
— Ще бъде направено, командире. — Сетне се извърна към екрана. — Алидж, искам отново да провериш траекторията.

Когато се събуди, Амбър почувства бодежи по цялото тяло, сякаш имаше треска. Тя стана и се огледа. На няколко крачки от нея Колин също се беше пробудил. Той се изправи, доста чевръсто за човек на неговата възраст, прекарал последните двайсет и четири часа в медитация. Бръкна в джоба си, извади един шоколад и като го счупи на две, ѝ подаде половината.

— Какво има?

— Не зная — отвърна тя. Около тях останалите пасажери също постепенно идваха на себе си. Шоколадът бавно се топеше в устата ѝ. Нямаха кой знае каква представа какво се случва отвън и никой не бе виновен за това. Носеха се сляпо през пространството, с надеждата

някой да ги открие и прибере. Ако преди това не им свършат припасите.

Подът под краката им потрепери, сякаш се бяха сблъскали с нещо.

Колин протегна ръка да я подкрепи. Роулинс си проправяше път към тях през тълпата.

— Сержант Ласадей каза, че може да е прехващащ лъч или маневра за скачване.

— Не знае ли със сигурност? — попита Колин.

— Не. Външните камери не работят. Но е готов да се закълне, че е нещо подобно.

Ласадей се кълнеше в какво ли не, спомни си с усмивка Амбър. Сетне изведнъж усети, че ѝ се вие свят. „Сигурно е от лошия въздух — помисли си. — Еуфория.“

— Дали не е Джек? — попита тя на глас.

— Моля се да е той — отвърна Колин. Той я пусна и в същия миг се разнесе нов шум. Удар на метал.

Звукът утихна, но вибрациите този път останаха. Денаро, въоръженият Скиталец, застана до тях. Беше си свалил патрондаша, преди да легне в криогенната капсула, но яките му ръце подсказваха, че е в състояние и така да се справя във всякакви ситуации. Колин щракна с пръсти и от другата му страна застана Джонатан. Беше почти толкова висок, колкото и младият бунтовник Денаро.

Нов тропот, който вече говореше недвусмислено, че се скачват. От силното сътресение Амбър политна и падна на пода, Колин се озова до нея. Чуха се изплашени викове. В помещението назряваше паника.

Една от стените на хангара извънтя, сякаш ударена с огромен чук.

После се възцари тишина.

Амбър знаеше, че херметическата преграда се отваря. Усещаше го с нещо повече от петте сетива, с които я бе надарила природата. Тя се изправи, прекрачи налягалите тела и се отпрати натам.

Ако е Джек, искаше да е първата, която ще го посрещне.

Ако пък не... тя се подготви мислено. Тогава нашественикът щеше да е първият, когото да порази с ума си.

6.

Гатхул все още проклинаше хитростта на противника, когато в помещението влезе помощникът му. Треперещите лицеви плочки издаваха вълнението му.

— Какво има?

— Засякохме сигнал, генерале. Пратиха ме да ви повикам на мостика.

Генералът се изправи. Имаше внушителен ръст, дори за дракски войн. Придаде си заповедническо изражение, което не беше никак лесно след загубата от онзи доминионски Рицар. Помощникът потрепери, когато генералът минаваше покрай него.

Гатхул си даваше сметка, че е в центъра на вниманието, когато се появи на мостика. Бързо плъзна поглед по екраните. Не беше необходимо да му показват какво ги е обезпокоило. То властваше върху мониторите също както генералът властваше на мостика. Лицевите му плочки се наместиха във въпросително изражение.

— Какво е това?

— Сензорите ни не са в състояние да го идентифицират. Тежък боен кораб с неизвестен произход.

Гатхул се наведе към един от мониторите.

— Между нас и доминионския транспортен кораб?

— Да, генерале.

Някой изсъска разтревожено. Генералът изглежда ядосано присъстващите.

— Забравихте ли? Защото аз не съм. Добрият пълководец помни не само победите, но и загубите. Ние завладяхме Опус... но гнездата ни изсъхнаха. Въпреки това пясъчните убежища се нуждаят от нашата закрила. Кралица Трикатада го изисква от нас. Помощник?

— Да, генерале?

— Продължете преследването. — Гатхул понечи да напусне мостика, но спря. — И бъдете готови да го прекратите незабавно, в

случай че се наложи. Не бих искал да рискувам ново поражение по време на този полет.

Лицето на помощника се разведри.

— Тъй вярно, сър!

От челото на Харкнес се стичаше толкова много пот, че Джек неволно се зачуди дали изобщо може да вижда. Леони се наведе и го изтри с кърпичка, но почти веднага бликнаха нови капки.

Алидж се обърна към Джек.

— Съвсем близо са до нас.

— Някакви признаци оръдейните кули да се извъртат в позиция за стрелба?

— Никакви, но... тези оръжия се задействат доста бързо.

— Зная — отвърна Джек. За кораб с такива мащаби не беше никак трудно да ги изпепели за миг. А и бяха толкова близо до спасителната лодка, че Джек не би посмял да открие огън, преди корабът да е проявил враждебност.

Алидж отново насочи вниманието си към екрана.

— Олеле!

— Какво?

— Улавям ехо иззад неизвестния кораб... или това, или...

— Или какво? — попита Джек със свито сърце.

— Или корабът е толкова голям, че закрива с корпуса си друг съд

— Алидж продължи да работи над компютъра и не след дълго посочи.

— Ето. Това е.

Сега вече всички го виждаха. Драките ги следваха по петите.

— Скачих се — прекъсна ги в този момент Харкнес.

— Толкова са близо, че може да ни чуят какво си говорим — оплака се Алидж, но Джек не го слушаше в очакване всеки миг да бъде отместена преградата, която ги делеше от спасителната лодка.

Членовете на екипажа облякоха скафандри и го поведоха нататък тъкмо когато преградата се вдигаше.

Роулинс посегна да улови Амбър за ръката, но тя я издърпа. Херметичната преграда се повдигаше с оглушително скърцане.

— Върни се — прошепна ѝ той в ухото. — Не знаем кой е на борда.

Амбър не му обърна внимание. Не знаеше какво бе видял в очите ѝ, но явно беше достатъчно, за да го накара да отстъпи назад.

— Кажете на другите да се върнат — рече му тя. — Аз оставам.

Роулинс се поколеба, после отиде да помага на Ласадей, който се опитваше да поддържа ред сред пътниците. Амбър отново втренчи поглед в преградата. По челото ѝ се търкулна една влажна капчица.

Преградата най-сетне се повдигна и зад нея нещо блесна. Изминаха няколко секунди, преди Амбър да бъде напълно сигурна.

— Джек! — извика тя и се хвърли напред.

Масивният боен костюм я погълна в обятията си, сякаш беше крехка кукла. Изведнъж подът под краката им се люшна и спасителната лодка се разтrese. Зад гърба ѝ се чува изплашени писъци.

— Какво става?

Джек се усмихна мрачно.

— Опитват се да ни прехванат.

— Драките?

— Не знаем кой — отвърна той. — Пък и ако ги попитаме, едва ли ще ни отговорят. Да се надяваме, че скобите ще издържат.

Амбър отново се притисна към него. Толкова се радваше, че са заедно, та напълно забрави страха си. Корпусът отново се разтrese и този път изглеждаше, че двата съда всеки миг ще се разделят. Но постепенно вибрациите утихнаха и накрая настъпи тишина. Откъм коридора на кораба се чува гласове. Джек и Амбър бяха първите, които се върнаха обратно на борда. Отзад ги следваше развълнувана и изплашена тълпа. Докато вървяха, все така плътно притиснати един към друг, тя вдъхна от бронята му миризмата на кръв, пот и пепел и сбърчи нос.

— Ти си се бил.

— Драките ни взеха на абордаж малко след като изстреляхме спасителната лодка.

Амбър вдигна очи, видя пулсиращата веничка на челото му и осъзна, че не иска да говорят за това.

— Защо си дал заповед да ни пробудят от криогенния сън? Нали знаеш, че запасите ни са ограничени.

— Не бях сигурен, че ще успеем да се върнем за вас. А ако сте будни, имате повече шансове. В съня...

В съня, осъзна тя, щяха да изпитват същото, което бе преживял веднъж и той. Затворени в примката на безкрайно повтарящи се кошмари. Тя го тупна по рамото.

— Следващия път, когато решиш да се правиш на герой, ще вземеш и мен, разбрано?

— Няма как да стане, освен ако не си решила да постъпиш при нас. Сигурно си даваш сметка, че сме във война.

— Хм — изсумтя недоволно Амбър и понечи да отвърне нещо, но в този миг пред тях се изправи Харкнес.

— Командире, трябва да видиш какво става.

Амбър помогна на Джек да свали костюма и те оставиха Фантом да лежи на пода в коридора. Когато стигнаха на мостика, на екрана се виждаше невероятна гледка.

— Какво, по дяволите, е това?

— Нямаме представа. Току-що облъчиха Опус.

Амбър не свалеше учуден поглед от монитора, където планетата бе обхваната от ярък светлинен обръч.

— Кой го направи?

— Предполагаме, че е неизвестният кораб, но не сме сигурни. Драките все още са някъде наблизо, макар че не ги виждаме. Вероятно са от другата страна на планетата.

Джек прокара ръка през лицето си. Русата му коса бе потъмняла от пот след часовете, прекарани в костюма. Амбър се изненада от властните нотки в гласа му. „Той е човекът, който командва тук“ — помисли си тя неволно.

— Какво е положението на повърхността? — попита на глас.

— Нямаме представа. Не разполагаме с необходимите прибори. Едно е сигурно — долу вече не е останал нито един жив драк.

Джек не свалеше поглед от сияещата корона, която постепенно отслабваше. Беше виждал как се изпепелява цяла една планета, но сега картината му се струваше различна. А и не знаеше, как да я интерпретира — дали това бе масово убийство или самоубийство?

Но знаеше, че могат да направят само едно. Той потупа Харкнес по рамото.

— Да се прибираме у дома.

7.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Той дойде при нея, когато на кораба се възцари тишина. Появи се пред миниатюрната каюта, която ѝ бяха отредили. Завари я с голи рамене, да нанася върху яркосините татуировки крема, който ѝ бе дал един от фелдшерите. Татуировките оставаха все така ярки, но поне болката, която предизвикваха понякога, намаляваше. Амбър долови присъствието му още докато стоеше от външната страна на металната врата. Топлината му я докосна, приласка я и я заля, прогонвайки от душата ѝ измъчващите я страхове. Тя отвори и той пристъпи вътре, огромен в масивния си боен костюм, миришещ на пот и на война... и на още нещо, което в началото не можа да определи.

Втренчи поглед в нея, докато тя покриваше раменете си с туниката. В сините му очи се четеше умора, натрупана от дълги часове бдение. Но зад нея се долавяше и нещо друго и Амбър протегна към него ръце, чувайки го в същия миг да казва:

— Ще си тръгна, ако ми кажеш да го сторя.

— Не. — Пръстите ѝ докоснаха ръкавицата му. Този път освен Джек усети присъствието и на Фантом. Неволно трепна — Фантом се бе променил толкова много от последния път, когато съзнанията им се бяха докосвали, че ѝ се струваше различен. Зад привидната му невъздържаност се долавяше мъдрост и макар все така да влияеше на чувствата на Джек, сега това ставаше с неговото позволение, защото двамата вече не бяха паразит и приемник, а другари. Толкова много неща се бяха случили с Джек на Бития, че сякаш трябваше да го опознава отново.

Той долови колебанието ѝ и се отдръпна.

— Не си тръгвай — усмихна се тя.

Джек отпусна ръка надолу и я загледа. Едва сега, когато бяха насаме, усещаше, че близостта ѝ му въздейства неописуемо. Тъмната ѝ

коса беше разчорлена и се спускаше по раменете като копринен шал. Той се покашля смутено.

— Исках... исках само да знаеш защо постъпих по този начин.

— И без това зная — отвърна тя. — Нима се съмняваше, че ще те разбере?

— Остави ме да говоря. Трябва да ти обясня какво се случи между нас. — Докато говореше, тя долови отново полъха на мислите му, на чувствата, които го владееха в момента. Амбър отстъпи назад.

— Не, моля те. Последният път...

Думите ѝ пробудиха спомена за онзи сладък миг, в който я бе държал в обятията си. Той разтърси глава, сякаш за да проясни мислите си.

— Ти не си виновна.

— И да е така, това не означава, че аз... че ние двамата с теб...

— Не означава, че не можем — довърши той и се надвесил над нея. Тя вдигна ръце да го спре.

За един кратък миг тримата бяха едно цяло. Един пулс, подклаждащ едно желание. Топлина, която обхващаше телата им едновременно. После Амбър отново се отдръпна.

— Отказвам да правя любов с повече от един мъж.

Джек я погледна, зяпнал от учудване. Тя почука с пръст по бронята.

— Мисля, че Фантом няма място в близостта, която искаме да споделим. — Амбър започна да разкопчава бронята и той се зае да ѝ помага. Веднага щом се освободи от костюма, Джек я прегърна. Притисна я толкова силно, че тя долови туптенето на сърцето му.

— Нямах друг избор — заговори той задъхано, — трябваше да те изоставя. Изобщо не бях сигурен, че ще успея да се върна за теб.

— Зная — прошепна тя.

— Струва ми се, че чакахме прекалено дълго.

— Божичко — въздъхна Амбър и опря глава в шията му. — Ами ако аз...

Той не ѝ позволи да завърши. Устата му покри нейната, тя го прегърна силно и се притисна в обятията му. Сега вече усещаше желанието му с цялото си тяло. Когато отново се отдръпна назад, беше, за да си свали туниката. Остави я да падне на пода и застана пред него гола.

Джек се поколеба, докато пиеше от красотата на младото ѝ тяло, оглеждайки налетите ѝ гърди и стройните бедра под сините рисунки на неизвестния художник, русите косми по слабините ѝ. Ръката ѝ посегна мълчаливо към панталоните му и той я остави да го съблече. След това двамата отново се притиснаха, той плъзгаше ръце по извивките на тялото ѝ, а тя докосваше мускулите му или прокараваше пръсти по белезите, които войната бе оставила по кожата му. Устните му намериха гърдите ѝ... а след това Джек не помнеше нищо, защото мислите му бяха издухани като от бурен вятър.

Когато се свести, тялото ѝ бе обвито около неговото. В стаята цареше сумрак, чуваше само лекото ѝ дишане. Джек не можеше да заспи, отново споходен от чувството, че в съня му ще се появят познатите кошмарни видения. Дори близостта на Амбър не му бе помогнала да се излекува от тях. Завъртя леко глава и я погледна. Даде си сметка, че дори любовта му към нея не бе в състояние да прокуди желанието за мъст, което го владееше.

Нямаше и сантиметър от тялото ѝ, който да не бе погалил, и докато лежеше, погълнат от завладелите го чувства, се замисли за силата, която ги свързваше. Амбър премести глава и я положи в сгъвката на ръката му, после се изви и отново се притисна към него. Той я прегърна нежно с другата си ръка.

Амбър го бе дарила с нов живот. Още от онзи първи миг, когато я бе срещнал. Не искаше да си тръгва сега, но въпреки това внимателно се отмести настрана и се освободи от прегръдката ѝ. Докато се изправяше, все още обгърнат от уханието на примамливото ѝ тяло, изведнъж си даде сметка, какво го кара да я напусне. Амбър се бе любила с човек, който притежаваше само част от миналото си и почти никакво бъдеще. Фантом държеше ключа към другата половина и Джек не можеше да се успокои, докато не го възстанови напълно. Едва тогава би могъл да предложи на Амбър нещо повече.

И, разбира се, след като си разчисти сметките с Пепус и Дракската лига.

Той се облече безшумно, както го бе учила Амбър, после се измъкна от каютата.

8.

Тъжно и окаяно изглеждаше групата, която бяха отделили от евакуираните веднага след пристигането на Малтен. Пепус беше проследил от разстояние действията на специалния отряд, пратен да отведе посочените от него след приземяването на транспортния кораб, който се бе разпаднал като стара черупка.

Колкото изтощен, брадясал и немит да изглеждаше, човекът, който всъщност го интересуваше, стърчеше с една глава над останалите. Дори и без бойния си костюм.

Пепус се покашля смутено. Не знаеше, че с това бе привлякъл вниманието на човека зад него.

— Това ли е той? — попита другият и сложи ръка на рамото му.

— Да.

Капитанът бе облякъл синя униформа, която му изглеждаше отесняла, или пък бе натрупал мускулна маса, докато е бил на Бития. „Все още е само момче — помисли си Пепус. — А какво ли ще бъде, когато стане зрял мъж?“ В същия миг полицаите заобиколиха мъжа, момичето до него и групата Скиталци, начело с Колин, и ги поведоха настрана, към колата, която вече ги очакваше. Сторм спря и се озърна.

Сякаш бе ловец или хрътка и бе доловил нещо във въздуха.

— Погледни го — рече Пепус. — Той усеща, че нещо не е наред. Той знае.

— Какво знае?

— Знае, че се подготвяме за война.

— Войникът си е войник — подметна невъзмутимо човекът зад него.

Колата бавно се отдалечи и екранът угасна.

Пепус крачеше из покоите си. Носеше риза с широки ръкави, за да скрие малките си, тънки ръчички, които размахваше несъзнателно, досущ разтревожено хлапе. Панталоните и обувките му не се

отличаваха с екстравагантна кройка, но бяха изработени от фина материя. От дрехите му лъхаше богатство. Той спря и втренчи поглед в своя министър. Баадластър не отвърна на пронизващия му поглед, потънал в собствените си мисли. Министърът имаше непретенциозен вид, висок, с бледа кожа, прекалено дебели устни и твърде големи уши, които стърчаха изпод кестенявата му коса, но черните му като въглен очи също умееха да гледат проникателно.

Пепус изригна в движение, преди Баадластър да успее да го погледне. Императорът се нуждаеше още повече от новия си министър сега, когато Дракската лига им бе обявила война. Баадластър бе поел новите си задължения безропотно, замествайки успешно Уинтън, шефа на тайните служби на Пепус, загинал от ръцете на Джек Сторм на Бития.

Според доклада, в който Пепус нямаше причини да се съмнява, Рицарят му бе смазал главата с ръце, сякаш е зрял пъпеш.

Пепус не знаеше как да разбира подобно деяние. За него Джек Сторм си оставаше загадка, но никога досега не бе предполагал, че е склонен към жестокост. От друга страна, тъй като познаваше добре Уинтън, можеше да предположи, че той сам бе предизвикал такава реакция. Уинтън би могъл да накара и светец да излезе от кожата си.

Императорът на Триадския трон прокара ръка през косата си. Щръкналите червени къдрици настръгнаха от статичното електричество. Пепус съзнателно търсеше прилика с митичната Медуза и се стараеше косите му да изглеждат сякаш притежават собствен живот. Правеше го, защото му доставяше удоволствие, а и видът му всяваше смут и обезоръжаваше околните. Втренчени в косите му, те не осъзнаваха, че ги разглежда внимателно с проникателните си зелени очи.

За миг си помисли дали Уинтън не е издал нещо важно на Джек Сторм или на Колин от Синьото колело, преди да издъхне. Пепус не го бе пращал там, за да се разправи с Рицаря и светеца, действията на Уинтън бяха продиктувани от собствената му глупост. Но въпреки това оставаше открит въпросът какво знае сега Джек Сторм.

Опита се да се разсее с мисълта, че не е време да се тревожи за подобни неща. Надвеси се нетърпеливо над редицата от монитори.

— Освободих се за среща с него — въздъхна. — Нямам време за губене.

— Може би уличното движение... — поде Баадластър с желание да бъде полезен.

— Уличното движение!

— Този човек се завръща от планета, обхваната от гражданска война. Длъжен е да се яви на доклад при вас.

Пепус извърна очи към своя министър. Баадластър издържа на погледа му няколко секунди, преди да сведе глава. На устните на Пепус затрептя триумфална усмивка.

— Разбира се, че си прав, Баадластър — рече той и се отпусна в близкото кресло. — Вече се споразумяхме, че ще следваме този начин на действие.

— Да, императоре.

— Смяташ ли, че е най-разумният?

— Едва ли е най-разумният — призна спокойно министърът. — Но със сигурност е най-добрият. Друго не можем да направим, нали? Това е единственото решение за момента.

— Ако е така — продължаваше да го разглежда Пепус, — как според теб би било най-мъдро да постъпим?

— Да ги убием и двамата. Разбира се, впоследствие това ще превърне Колин в мъченик, дори уликите за смъртта му да водят към Дракската лига. Могъща религиозна организация като тази на Скиталците представлява сериозна заплаха за властта ви.

Пепус не отговори, но в очите му се четеше какво мисли. „Да, това е най-доброто. Но не бива да го правим.“ Проклети да са тези Скиталци. Изглеждаха толкова безобидни, но за времето, през което Пепус бе на власт, бяха пратили свои хора навсякъде — уж да търсят археологически доказателства, че Исус Христос е посещавал други светове. Все още не бяха открили желаното доказателство, но пък бяха изградили свои аванпостове на различни планети и сега всички те бяха центрове за разпространяване на тяхното учение. А и когато притежаваш водач, който може да прави чудеса, какъвто е Колин...

— Баадластър, ако грешим, ще трябва да заплатим ужасна цена.

Министърът не отговори, макар че в очите му блеснаха пламъчета. Появи се един пазач и съобщи, че капитан Сторм е пристигнал.

Рицарят беше сам, както му бяха наредили. Бе се разделил със спътниците си в приемната. Светлосините му очи изглеждаха бледи на

фона на тъмносинята униформа. Русолявата му коса бе започнала да се отдръпва над слепоочията, беше млад, едва наполовина на годините на човека, чийто пост предстоеше да заеме, но командир Кевин винаги бе изразявал непоклонителна вяра в неговите способности.

Докато пристъпваше към тях, Пепус се прокашля с пресъхнало гърло. „Този човек е един от последните изгубени Рицари — му бе казал Уинтън. — Сигурен съм в това! Той знае какво направихме по време на Пясъчните войни.“

В такъв случай къде, по дяволите, е бил през последните двайсет и пет години и защо няма и следа от истинската му възраст?

Къде, наистина?

В плен на драките може би?

Или при някоя от множеството тайни групировки, които се опитваха да свалят Пепус от Триадския трон. При мисълта за Зелените ризи Пепус почувства, че се изпотява.

Беше пропуснал да съобщи на Баадластър, че двамата с Уинтън вече бяха правили няколко опита да се отърват от Джек Сторм. Но Рицарят всеки път успяваше да се измъкне на косъм.

— Императоре!

Джек спря и отдаде чест. Пепус се приближи към него, свали му петлиците от пагоните и ги задържа в шепата си. Изпита краткотрайно задоволство, когато забеляза изненадата в погледа на Рицаря.

— Командире — поясни той. — До края на деня ще получите новите си петлици. Онези бюрократи винаги са ужасно мудни, когато става въпрос за нечие повишение.

— Благодаря ви, сир — сведе глава Сторм.

Когато отново я вдигна, Пепус сочеше Баадластър.

— Командир Сторм, бих искал да ви представя моя нов военен министър — Вандовър Баадластър — и поведе Джек към няколкото свободни кресла, където стоеше министърът.

Двамата мъже се измериха с погледи. Пепус се възхити на равнодушното изражение на Баадластър. Държеше се така, сякаш не бе и чувал за Сторм. На лицето на Джек се изписа слабо любопитство.

Рицарят се обърна към Пепус.

— Готови ли сме?

— Конгресът нещо се бави с решенията, но мисля, че ще бъдем готови навреме. Драките все още не са ни обявили официално война, макар от известно време да изтеглят дипломатическата си мисия. Скоро ще разберем. Може би веднага щом приключат. — Пепус се усмихна злобно. Когато си имаш работа с драките, не знаеш кога ще бъде нанесен първият удар. — Ние, разбира се, правим същото.

— А междувременно, корабите на драките продължават да кръстосват нашия космос — вметна недоволно новият командир.

Пепус го изгледа втренчено.

— Аз сключих примирие с тях и ще се погрижа да продължи дотогава, докато е възможно. Ако има някакъв начин да отложим назряващата война, готов съм да го приема.

— Драките не дават пукната пара за сключените договори — заяви невъзмутимо Джек. — Никога не са ги уважавали.

— Нито пък вие, господине. Ако не бяха прибързаните ви действия, вероятно сега нямаше да сме в това положение!

Баадластър пристъпи между тях с напълно естествено и дори небрежно движение, сякаш случайно бе направил крачка встрани. По този начин обаче принуди императора да се отпусне в креслото.

— Моите действия — заяви Джек — са били винаги в полза и угода на Доминиона и Триадския трон.

— Зная това — отвърна нетърпеливо Пепус. — В противен случай нямаше да ви предам командването на доминионските Рицари.

Неочакваният развой на събитията завари Джек неподготвен. Пепус хвърли победоносен поглед на Баадластър. Беше нанесъл удара си точно навреме.

Джек размърда неспокойно рамене. Опря длани на бедрата си и се наведе напред.

— И какво искате да направя?

— Корпусът на доминионските Рицари ще бъде възстановен в пълната си мощ. Ще увеличим броя на кандидатите, ще засилим подготовката. Не очаквам Конгресът да се противопостави, нито да възрази, че са на мое пряко подчинение. — Пепус се усмихна със стиснати устни. — И двамата знаем, че тази война нито ще се води, нито ще се спечели в космоса. Дори да пратим наши кораби до всички места, които искаме да атакуваме или да защитим, това едва ли ще ни донесе желания успех. Не. Също като Пясъчните войни и тази ще се

води от една планета на друга, без да се разрушава земята, която толкова много ценим. Необходима ни е пехота, командире, и Рицарите са най-доброто, с което разполагаме.

Докато гледаше императора, Джек си даде сметка, че движенията на огненочервената му коса отразяват безпогрешно завладялото го вълнение. А сега изглеждаше особено развълнуван. Той наведе леко глава, за да покаже, че е съгласен с думите на Пепус.

— Приемам.

Императорът се облегна назад.

— Давайте си сметка, разбира се, че ще трябва да изпълнявате моите заповеди и тези на Баадластър, докато не ми докажете, че сте в състояние да вземате самостоятелни решения. Няма да търпя каквито и да било противоречия.

— Сир, войната с драките е трудно нещо. Мога само да ви обещаая, че ще вложя всичките си сили.

— Чудесно! Точно това искам. Нашата вяра в Доминиона все още не е съзряла напълно, но ние всички сме хора и поради това сме обвързани помежду си. Оплетени сме като рибарска мрежа и Триадските светове са шамандурите, които я държат на повърхността... но Доминионът е конецът, с който е направена плетката. Ако конецът се скъса, шамандурите ще отплават в различни посоки. — Пепус премигна няколко пъти и Джек с изненада установи, че очите му са насълзени.

Баадластър се прокашля многозначително и това като че ли бе знак за императора да се овладее. Новият министър на войната се надвеси над двамата. В черните му лъскави очи се долавяше стаена сила.

Джек не се съмняваше, че Вандовър Баадластър можеше да бъде също толкова жесток, колкото и Уинтън.

— Командире — поде министърът, — моля, разкажете ми със свои думи какво се случи след Бития?

За един кратък миг Джек почувства, че го завладява паника. В момента той беше офицер, лишен от звание. Пепус би могъл да постъпи както желае с него. Въпреки това не изпитваше усещане за непосредствена заплаха. Наложил си да запази спокоен и самоуверен

вид. Баадластър забеляза, че Джек поглежда към Пепус, и си направи погрешен извод.

— О, бъдете спокоен! Не е необходимо да търсите разрешение от императора, за да говорите пред мен. В момента аз съм вашият пряк началник.

Пепус обаче се усмихна доволно.

— Не му се карай, Ван. Той е мой човек, поне би трябвало да бъде. Точно такава безрезервна вярност очаквам от Рицарите.

Джек едва успя да преглътне заседналата на гърлото му горчилка. Пепус нямаше ни най-малка представа какво трябва да очаква от Рицарите. Ако знаеше какво бе научил Джек на Бития — че заповедта за изпепеляването на Кларон идва от самия Триадски трон, — едва ли сега щеше да седи толкова спокойно. Не, Пепус изобщо не беше наясно какво е да си Рицар. Джек обаче се бе забавил твърде дълго с отговора си и на лицето на императора се изписа безпокойство.

— Мисля, че разбирам какво му е на душата — обади се Баадластър. — Чуди се какво ли означава да си император.

Тънкият влажен слой по челото на Джек се превърна в лед.

В помещението се възцари мъртвешка тишина.

Пепус се извърна усмихнато към своя министър.

— Време е да ни оставите, драги ми Баадластър.

Надвесеният над Джек мъж се изправи и погледна императора. В продължение на няколко секунди Джек почти бе готов да се закълне, че Баадластър ще се опита да възрази. Но след като стисна едва забележимо устни, министърът се обърна и напусна залата за аудиенции.

Пепус вдигна дистанционното и започна да изключва мониторите един по един. Джек проследяваше угасващите им екрани, уверен, че целта на жеста е да му покажат как нищо не остава скрито от очите на монарха. Въпросът беше дали Пепус е склонен да се ограничи само с наблюдението, или е готов да предприеме и действия.

Императорът остави да отминат няколко минути, без да проговори, втренчил зелените си очи в лицето на Джек.

— Защо уби Уинтън?

— Не съм го убил — отвърна хладно Джек. — Действах при самозащита.

— С боен костюм срещу човек без такъв?

— Уинтън не беше безпомощен.

Императорът отпусна ръцете си в скута.

— Предполагам, че е така. Не беше от хората, които биха допуснали да изпаднат в подобно положение. Освен това не ти вярваше.

Двамата кръстосаха погледи. Джек си помисли за Амбър и за страстта ѝ към подобни игри на погледи и думи. На него обаче не му допадаха.

— Защо?

Косата на Пепус изпука и щръкна нагоре.

— Нямам никаква представа. Той управляваше Планетната полиция. Може би е смятал, че представляваш някаква заплаха.

— Ваше величество, отдавна не съм идвал на Малтен, но не съм чувал Планетната полиция да изпитва някакви скрупули, когато въпросът опира до арести и разпити.

— Така е — едва забележимо помръдна с устни Пепус. — Тревожеше го твоят необясним интерес към изпепеляването на Кларон. Вярно... инцидентът с тази планета е трагичен. От съображения за сигурност случилото се там трябва да бъде запазено в тайна, но ти, изглежда, не проявяваше склонност да се примириш с официалното обяснение. Опитай се да ме убедиш, че Уинтън е грешил в преценката си за теб.

Джек едва успя да прикрие гнева си. Проклет да е Пепус, опитваше се да го накара да престане да се интересува от трагедията на Кларон в замяна на новия живот, който му предлагаше. Проклет да е. А сега изборът бе между Пепус и драките и императорът можеше да благодари на небесата, че е по-малката от двете злини.

— Не мога — произнесе той.

Лицето на императора видимо пребледня. Той опря ръце на подлакътниците.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, ваше величество, че щом службата ми като Рицар не е достатъчно доказателство за моята лоялност, аз съм безсилен да приведа друго.

— Не можеш или не искаш?

— Нямам какво повече да кажа.

— Хм. Какво да правя с теб, Джек Сторм?

— Пратете ме там, където има нужда от доминионските Рицари. И ме оставете да си върша работата. Струва ми се, че държахте Кевин на прекалено къси юзди. И накрая той се обеси на тях. Изгуби твърде много сили, за да се бори срещу Уинтън.

— Известно ми е.

— В такъв случай не биваше да допускате да се случи.

Пепус се изправи. Забеляза, че брадичката му трепери, и направи усилие да се овладее.

— Като че ли някой би могъл да контролира Уинтън. Той заговорничеше срещу всички. Включително и срещу мен.

— Опасен човек.

— Не толкова, когато ти е под носа. Но какво съм направил и какво е трябвало да направя не е твоя работа.

Джек не отговори.

Пепус го изгледа втренчено, после отново се отпусна в креслото.

— Какво се случи на Бития? И какво знаеш за инцидента край Опус?

— За последното почти нищо, тъй като уредите на кораба бяха твърде примитивни. Драките се опитваха да ни вземат на абордаж. Не можех да позволя да се случи. Според мен възнамеряваха да пленят пътниците. Но когато се приближиха към нас, се намеси някакъв непознат кораб. Малко след това уредите показаха, че планетата е била облъчена.

— Дракската лига твърди, че е било твое дело.

Джек не можа да сдържи изненадата си.

— Моля?

— Подали са официален протест.

— Не бихме могли да направим подобно нещо. Корабът на Харкнес е една жалка черупка. А споменават ли непознатия кораб?

— Не. Само в твоя доклад се говори за него и изглежда сякаш се опитваш да замаскираш истината. Генерал Гатхул заявява, че транспортният кораб е изстрелял спасителна лодка, а после се е движел по лъкатушен маршрут, като че ли изгубил контрол. Когато се опитал да ви се притече на помощ, някой открил по него стрелба — със същото оръжие бил анихилиран и Опус. — Пепус забарабани с пръсти по облегалката. — Трябва да призная, че генералът има

поддръжници в Доминионския конгрес. Успял е да представи събитията убедително и достоверно.

— Един Рицар не би изложил на опасност повърхността на която и да било планета, за да спечели битка.

— Така е — кимна Пепус. — Така е, наистина. И между нас казано, ти си успял да извоюваш една малка победа. Няма да го забравя, нито ще позволя на Конгреса да го забрави.

— Тази среща може би носи и други ползи.

— Като например?

Джек се поколеба, преди да продължи.

— Драките, които се прехвърлиха на борда на кораба, се затрудняваха да засичат моя костюм. След като обмислих внимателно въпроса, стигнах до извода, че причината може да е в норцитовите пластини.

— Наистина ли? — нетърпението на Пепус премина в любопитство. — И сега искаш разрешение да изследваш тази възможност?

— Струва ми се, че си заслужава да опитаме.

— Добре тогава. Продължавай. Но ако ще използваш за целта драки, да знаеш, че го правиш на собствена отговорност. И се пригответи за дълга и тежка седмица. Баадластър ще ти прати един сенатор, който да наблюдава тренировките на Рицарите.

— От Конгреса?

— Да — Пепус изглеждаше завладян от перверзно задоволство. — Позволи ми да ти напомня, че политиката е избила повече войници, отколкото която и да е война.

— Ще се опитам да бъда дискретен, сир.

— Разчитам на това. — Императорът му обърна гръб и Джек си даде сметка, че аудиенцията е приключила.

Докато излизаше, му хрумна една мисъл. Императорът знаеше, че разговорът им се записва. Може би затова бе задал само очакваните въпроси. Но кой всъщност ги следеше? Откъде бе дошъл? И какво целеше?

Да свали Пепус от трона?

9.

През дългите години, откакто бе император, Пепус бе приемал Свети Колин от Синьото колело по най-различни начини. Беше му отказвал аудиенции, беше го пренебрегвал в продължение на месеци. Беше му оказвал тържествени почести или бе заповядвал да го въвеждат в условие на дълбока секретност. Беше му показвал многократно било уважение, било презрение, а веднъж — своето отчаяние.

Дори бе накарал Планетната полиция да го арестува.

Ето защо, докато очакваше да бъде повикан в деня след завръщането си от Бития, Свети Колин мислено се подготвяше за всякакви възможни обрати.

Издигнал се на този пост от скромна среда, Колин носеше миньорски комбинезон под расото си и джобовете му винаги бяха пълни с най-различни предмети — кредитни дискове, които да раздава на просяците, религиозни трактати, джобно фенерче и дори пистолет. Днес, след като премина през скенера, мъжът от Планетната полиция го накара да предаде пистолета, огледа го внимателно и сетне му го върна.

— Ами ако го застрелям? — попита насмешливо Колин.

— В такъв случай ще знаем кой го е направил — отвърна другият без капчица шеговитост и му посочи вратата. — Негово величество ви очаква в залата за аудиенции.

Докато крачеше по коридора на величествения, макар и малко хладен дворец, Колин си каза, че познава тази зала като петте си пръста. Единственото, което не знаеше, бе в какво настроение ще го приеме императорът. На Бития Колин бе изпълнявал функциите на посланик. Би трябвало да бъде повикан още първия ден за подробен доклад, независимо от възрастта и умората му.

При тази мисъл Колин разтърси глава. Възраст, как ли не. Та той все още бе в разцвета на силите си.

Разбира се, смъртта хвърляше дълга сянка и той едва не бе попаднал под нея преди няколко месеца.

Веднага щом сви зад ъгъла, видя, че вратата на залата зее широко отворена. Отвътре бликаше златиста светлина. Колин прогони нежеланите мисли и пристъпи прага.

Сумракът на катакомбите погълна генерал Гатхул. Той крачеше бавно, заслушан в нестихващия ропот, разнесъл се след неговото изказване пред конгреса. Бръмчат така, сякаш току-що са напуснали родното гнездо, помисли си той недоволено и се постара да си придаде триумфално и уверено изражение. Сигурно ги беше ядосал. Бе изложил пред Лигата своя план за действие, толкова агресивен, та биха могли да го обвинят в измяна и да го осъдят на обезглавяване.

Но ако имаше поне малко късмет, все някой щеше да прозре замисъла му и да го обяви за военен гений. Тъкмо на това бе заложил цялата си кариера.

Повикаха го обратно пред асамблеята далеч по-скоро, отколкото бе предполагал, като прекъснаха грубо медитацията му. Преди да излезе, се постара да разположи лицевите си плочки подобаващо на обстановката.

Един или двама от най-близко стоящите не харесаха израза на лицето му и се размърдаха ядосано, с щръкнали, вибриращи антени. Той не им обърна внимание. Бяха консерватори, винаги готови да спорят и почти никога да предприемат някакви действия. Явно смятаха, че колкото по-голяма суматоха създават, толкова по-добре си вършат работата. По-важни бяха другите, които му отправяха хладни, преценяващи погледи.

— Продължавайте, генерале. Обсъдихме речта ви и стигнахме до извода, че изложеното от вас не е брътвеж на умствено изостанало отроче. Преценихме я внимателно и заключихме, че макар да е малко странна, в нея има позитивна нотка.

Гатхул се изправи в цял ръст пред асамблеята.

— Всъщност нямам какво повече да кажа — заговори той. — Това е всичко. Или трябва да ме подкрепите, или да ме пратите на трибунал. Настоявам да ми позволите да изпълня дълга си. Времето за колебания отмина.

Отново ропот в залата.

— Ако удовлетворим исканията ви, генерале, ще се изложим на риска да бъдем ударени от врага.

— Така е. Това е единственият начин да устроим клопка на командир Сторм. Рискът е голям, ползата ще е значителна, ако успеем да се справим с този противник. Трябва да ви припомня обаче, че ако атакуваме граничните райони на Доминиона, откъдето лесно можем да се изтегляме, ще попаднем в обсега на Аш-фарел. Великият древен враг отново се изправя срещу нас.

Партос, наскоро призованият от Триадите посланик, разтвори лицевата си маска и сетне отново я стисна в израз на гняв и изненада. Вниманието на всички мигом се насочи към него. И двамата бяха чудесни представители на своя вид: генетично конструираният войн срещу също генетично рафинирания дипломат. Партос щракна с челюсти и звукът отекна надалече.

— Предлагам да гласуваме за плана на генерала. Аз лично го подкрепям, защото знам, че ако генерал Гатхул се провали, той ще заплати цената за поражението си, и въпреки това като истински драк е готов да се изложи на подобен риск.

Докато слушаше тази кратка реч, Гатхул си даде сметка, че няма никакъв повод за радост. Очакваше го труден период. Много, много труден период.

Сега обаче най-сетне му се удаваше възможност да се разправи с онзи доминионски Рицар.

Чаят в самовара бе изстинал, сладкишите — изядени, а косата на Пепус бе помръкнала до по-приемливи цветове, преди очите му да се втренчат хищно в госта. Колин остави бавно чашата.

— Животно, растение, минерал, враг или приятел?

Императорът се облегна назад и го погледна изненадано.

— Какво?

— Питам за играта, която ще играем днес, приятелю.

Пепус схвана шегата и се разсмя.

— Нито едно от изброените. Тук си, защото исках да поговоря с теб, преди да те освободя от поста посланик.

— Аз сам вече се освободих от този пост.

— Така е. Но тъй като си мой подчинен, аз трябва да попълня формалностите. — Пепус продължи да се люлее в креслото, а Колин стана и се приближи към прозореца. Оттук се разкриваше великолепна гледка към Малтен... Но Колин си мислеше за Бития.

Той се извърна.

— Направи ми лоша услуга, Пепус.

Императорът кимна.

— И на себе си също.

— Изпрати ме там в компанията на неколкостотин от най-войнствените ми последователи, за да опазя нашите открития. А това ти даде повод да пратиш и твоите Рицари, за да ме държиш под око. Но предполагаше ли, че хората ми ще бъдат избити, а твоите Рицари ще пострадат сериозно?

Пепус протегна ръка и започна да си играе с позлатената чашка.

— Не — отвърна. — Не го допусках. Знаех, че драките са подхванали там смъртоносна игра. Не предполагам обаче, че битианците са на ръба на свещена война.

— На ръба, как ли пък не! Те се врязаха в редовете ни като горски пожар. — Колин въздъхна, пъхна ръце в джобовете и се облегна на рамката на прозореца. — Доколкото те познавам, сигурно си предполагал, че ще се случи.

— Колин, войнстващите проповедници са опасни за теб. Трябва да се освободиш от тях. Струва ми се, че се опитах да свърша твоята работа.

— Войнстващи или не, те са хора с души! Понякога се чудя дали се замисляш за това.

Пепус не отговори, а продължи да върти нервно чашката. Накрая вдигна бавно глава и се усмихна.

— Малцина си позволяват да разговарят по този начин с мен.

Колин се направи, че не е чул.

— Малцина имат с какво да те изплашат — отговори. След това се отдръпна от прозореца и пристъпи напред, като извади ръце от джобовете си и разкърши рамене. Пепус беше изненадан от промяната. В позата на проповедника се долавяше стаена сила. Императорът също се надигна.

— Искам Денаро — рече той лаконично.

— За какво ти е? Веднъж вече се опита да го премахнеш. Такива като него са само шепа хора.

— Дай ми го — настоя Пепус.

— Не.

— В такъв случай ще го обвиня в измяна.

— Не можеш да докажеш обвиненията.

— Така е, но ти ще изгубиш много време и усилия, за да го измъкнеш.

— Каква игра играеш? — запита го отново Колин, изглеждаше обезпокоен.

— Играта на императора. Денаро е също толкова опасен за теб, колкото и за мен. Предай ми го, така и двамата ще се отървем от него.

Колин се замисли. Забави отговора си толкова, че слънцето се премести леко по орбитата си.

— Трябва да помисля и тогава ще ти кажа — рече свещеникът и се отправи към вратата, макар че Пепус не го бе освободил. Преди да излезе, чу императора да се изправя.

— Очаквам отговор — гласяха последните му думи.

Денаро беше изопнал мускулестото си тяло пред Колин, но в позата му не се долавяше подчинение. Скиталецът въздъхна и сведе поглед към документа, който му беше донесъл. Последствията от описаното вътре бяха очевидни, а молбата на Денаро — нелишена от смисъл.

Освен ако не сметне, че Денаро се опитва да наложи агресивен стил на поведение с цел да разцепи религиозното течение. Всъщност самият Колин от доста време таеше опасения, че между отделните светове в Доминиона би могла да се разгори свещена война. Ако прати Денаро да отговаря за новите разкопки, какво ще попречи на тази гореща глава да организира там своя собствена армия, уж да защитава изследванията на Скиталците. От другата страна на везните тежеше молбата на самия Пепус.

На времето императорът и Скиталецът бяха приятели. Но с течение на годините, направо пред очите на Колин Пепус ставаше все по-затворен и вгълбен, погълнат от интриги, вражди и хвалебствия, уловен в мрежа, която неумолимо го теглеше в друга посока.

А какво бе станало със самия Колин? Водач на религиозно движение, благодарение на един чудотворен акт, който не бе в състояние да обясни и бе повторил само веднъж. Ако не бяха го провъзгласили за светец, все още ли щяха да съществуват Скиталците? Въпрос, на който не можеше да си отговори, но си задаваше непрестанно. Трябва ли да се вслуша в настояването на Денаро и да се опита да стегне редиците, или да продължава както досега, с надеждата, че вярата ще ги отведе сама натам, накъдето са тръгнали? Знаеше, че Пепус го следи зорко, че е сериозен съперник.

Но в момента го тревожеше раздразнението на Денаро.

Колин потърка уморените си очи. Не беше така енергичен, както на млади години, а и преживяното на Бития го бе изстискало допълнително. Заслужаваше си да изцери онзи храбрец Роулинс, но дали щеше да успее да възстанови предишната си жизненост? Може би това бе цената, която Бог му бе определил да заплати? Ако е така, следващият случай може да бъде последен... ако изобщо има следващ.

Докладът се изхлузи в скута му. Колин поклати глава.

— Не, Денаро. Не смятам, че си подходящ за онова място.

Младият Скиталец не бързаше да отговори, въпреки че на лицето му затрептя едно мускулче. Позволи си да наруши мълчанието едва след известно време.

— Без никакво съмнение — заговори той бавно — ваше високопреосвещенство разполага с друг пост за мен. — Не се изненада, когато Колин се усмихна в отговор.

— В интерес на истината, имам — рече той. — Последвай ме.

10.

Сторм не отделяше поглед от движещите се под него войници, мислено проиграваше ходовете им преди да ги изпълнят, а Фантом постепенно се намесваше в тази игра, докато накрая двете съзнания се сляха напълно. Трябваше да положи усилия, за да се върне към нормалното възприятие на света.

„Готови сме, господарю.“

— Да се бием? Почти.

Съществото изрази изненада. Джек се размърда вътре в костюма и рече:

— Първо трябва да се срещнем с врага.

„Драките!“

— Може би.

Отново изблик на изненада от спътника, с когото споделяха костюма.

— Чакаме те първи да ни обявят война.

„Драките са готови за война в мига, когато изпълзят от пясъчните си убежища.“

— Вярно.

„Това е само игра на думи.“

— Понякога стига да ни предпази от изкушението да заприличаме на противника си.

„Но да приличаш на противника си, е единственият начин да го победиш.“

Джек не отговори и Фантом също се умълча, изглежда доловил, че Рицарят иска да остане насаме с мислите си.

През последните няколко дена почти не му се бе удавала подобна възможност. Наоколо постоянно цареше суматоха, бяха направили временни цехове за ремонт на костюмите, провеждаха се дълги и напрегнати тренировки и учения. Интеркомът на шлема почти не млъкваше. Обърна се тъкмо навреме, за да види влезлия Колин, който вървеше умислен, с наведена глава. Джек си свали шлема и закричи

насреща му. Преподобният носеше папка с документи. Когато видя Джек, той се спря, придавайки си приветливо изражение.

— Какво те води насам? — попита Джек. — Минал си покрай постове, които е трябвало да те спрат.

— Имам приятели на много места — отвърна насмешливо Колин. Хвърли поглед надолу. Джек го проследи и забеляза Роулинс на площадката под тях.

— Нещо е станало между теб и Роулинс — подметна.

— Може би. Той ми спаси живота. Подобни събития винаги водят до създаването на невидима връзка. — Сетне стисна устни, с което искаше да покаже, че въпросът е приключен.

Джек продължаваше да гледа към площадката. Бойните костюми хвърляха отблясъци под яркото малтенско слънце. Колин също си позволи да се полюбува няколко минути на упражняващите се Рицари, преди да разтвори папката.

— Какво мога да направя за теб? — попита го Джек. — Имам среща след няколко минути.

— В такъв случай да преминем направо към въпроса. Джек, моля те да вземеш Денаро и да го обучиш за Рицар.

— Какво? — не можа да скрие изненадата си Джек.

— Приеми Денаро за обучение.

— Като Рицар? Нали е Скиталец?

— Ще бъде и двете. Готов е да се закълне във вярност пред Пепус. Нещо ми подсказва, че в близко бъдеще ще се нуждая от добре обучен персонал. Бития нямаше да е такава катастрофа, ако хората ми бяха подготвени не само духовно, но притежаваха и военни умения.

— Пепус никога няма да разреши.

— Той вече ми даде благословията си — отвърна Колин и отмести поглед встрани.

— Невъзможно — подхвърли Джек, все още уверен, че Колин го лъже.

— Така е, повярвай — засмя се Колин. — Цитирам: „По-добре противникът да ти е под носа, отколкото на другия край на галактиката.“ Каза, че тези думи ще ти се сторят познати.

Джек изръмжа недоволено. Беше като грамада от метал пред Скиталеца, но Колин не изглеждаше впечатлен.

— Щом императорът ти е дал разрешение, не е необходимо да искаш моето.

— Така е, но все пак предпочетох да го направя.

— За да обясниш защо ми прехвърляш тази бомба със закъснител?

— Донякъде. А също и заради това — подаде му папката Колин.

Джек я пое с ръкавицата си, разгръщайки я умело, сякаш я пипаше с голи ръце.

— Прилича ми на доклад за изследване на планета.

— И е точно това.

— Някой друг виждал ли го е?

— Не. Докладите на Скиталците са поверителни.

Джек посочи с пръст един ред.

— Виждам, че смятате да започнете разкопки там.

— Ако ни позволят средствата и броят на хората.

— Очакваш неприятности?

— Ти сам вече ги надуши. Погледни тази спектрограма. Хълмовете тук...

— Богати са на норцит?

Колин кимна.

— Именно. А това означава...

— Че по техни си причини драките вероятно ще проявят сходен интерес към мястото. Както го направиха на Лазертаун и Бития.

— И че възможността да открием археологическата находка, която търсим, е почти нищожна. Ако това стане някога... ще е на друго място.

— Но си готов да поемеш риска? — попита Джек.

— Налага се. Не бива да си затварям очите пред подобни доказателства. Струва ми се, че в тях се крие някакъв модел, схема, която трябва да разгадая. Ако съществува друга разумна раса, не бива да пропускаме тази възможност. Ти би ли го направил?

— Не — съгласи се Джек. — Особено ако ще е от полза за Доминиона.

— Е, може ползата да не е пряка. Колкото до нашия питомец, мога да ти гарантирам, че Денаро ще ви напусне веднага щом се почувства достатъчно подготвен.

Джек разроши косата си с ръкавицата.

— Сега не ми е до това.

Колин въздъхна.

— Нито на мен. Но не мога да измисля друг начин. Драките всеки момент ще ни обявят война и тогава ще е важен всеки човек.

Джек поклати глава.

— Е, добре. Ще го взема. Ласадей отговаря за Трети отряд, който току-що започна обучение. Ще го включим там. Но ако някой ден не се яви, смятай, че не сме водили този разговор.

— Съгласен — кимна Колин и кафявите му очи блеснаха. Тръгна към изхода тъкмо когато Ласадей се качи на кулата.

— Какво искаше пък този? — попита сержантът и кимна към отдалечаващия се проповедник.

— Да благослови наемниците.

— Практичен човек е този Скиталец. — Ласадей вдигна едрата си ръка и се почеса по темето. — Бих дал лявото си орехче да имаме поне хиляда като него.

Джек не можа да сдържи усмивката си. Но сержантът беше прав. Нуждаеха се от мнозина като Колин.

— Внимавай само да не те чуе сенаторът.

— Сенатор ли? — Ласадей се намръщи. — Божичко, командире, само това ни липсва. На ваше място щях да го прехвърля на Баадластър. Нека военният министър се оправя с него.

— За съжаление, изглежда, Баадластър ни е изпреварил. По-добре слизай долу, че войниците започват да проявяват нетърпение.

— След минутка. Само да питам за нещо.

— И какво е то, сержант?

— Ами, знам ли. Приказки разни. Синът ми е надушил нещо в мрежата. Изглежда драките събират сили.

— Така ли? — подсмихна се мрачно Джек. — Какво пък, няма нищо лошо в това да се подготвиш за нападение, преди да е станало.

— Знаех си, че новината ще ви хареса, командире — ухили се доволно Ласадей. — Хубаво ще е да им спретнем едно топло посрещане.

Джек кимна и Ласадей напусна командния пост, като се размина с добре облечения господин, който се изкачваше по стълбата. Мъжът — без никакво съмнение обсъжданият сенатор — бе нисък и набит, с яки плещи и ръце, руса коса и червендалесто лице, което издаваше

избухливост. Когато най-сетне застана до Джек, макар и по-нисък на ръст, той изглеждаше не по-малко масивен.

— Командир Сторм?

Джек му подаде ръкавица.

— Сенатор Уошбърн? Не виждам помощниците ви — огледа се за адютанти или телохранители.

— Отпратих ги. Казах им, че ако вие не можете да ме опазите, ставате само за скрап.

Джек неволно се засмя.

— Така значи. Е, какво пък. Но да знаете, че времето ми е ограничено.

Уошбърн повдигна отсечено вежди.

— Командире, в момента моето може и да не е, но оценявам искреността ви. Какво ще ми покажете?

— Обучение на екипите. Това е Първи отряд, този, с когото аз се занимавам. Личният състав получи нови костюми след завръщането ни от Бития.

— Някакви проблеми при набавяне на снаряжението?

— Не, сър. Мисля, че ще останете доволен. — Джек даде знак и войниците на площадката преминаха към действие.

В края на първия час сенатор Уошбърн каза на Джек:

— Ще призная, че съм впечатлен. Но какво ви кара да мислите, че трябва да се готвим за сухопътна война?

— Сенаторе, всички знаем, че маневреността ни в космоса е силно ограничена. Общо взето, битките там се състоят от еднократни стълкновения. Войната ще се решава на повърхността, защото планетите всъщност интересуват и нас, и драките. Ние не живеем във вакуум. Не отглеждаме малките си в космоса, нито садим там семена или строим заводи. Все още сме свързани с планетите и там ще воюваме. Ако ги атакуваме от космоса, ще замърсим земята, която се опитваме да опазим.

Уошбърн повдигна дясната си вежда.

— Напомня ми за философията ни от времето на Пясъчните войни.

— Не е изключено. Но кой може да каже, че е била погрешна?

— Моите колеги няма да се съгласят с вас. Получихме доста суров урок тогава.

— И това е вярно — съгласи се с горчивина Джек. После си спомни за сведенията на Ласадей. — Но мога да им организирам една малка демонстрация.

— Ще бъде наистина чудесно, командире. И не се срамувайте да искате средства. Поръчайте си нова броня — този костюм ми изглежда малко износен.

— По-важното е, че ми върши работа — отвърна малко навъсено Джек.

— Не се стискайте, командире — сенаторът улови перилата и притисна чело към стъклото на прозореца. — Боже, обичам военновременната икономика.

Лицето на Баадластър почервения.

— Какво искаш? — попита той навъсено.

— Да ми съобщят веднага щом драките се приближат към някоя от нашите планети. Искам да съм на повърхността, когато я ударят. Ще ги чакам там.

— Нямаме никакво потвърждение, че Стралия може да е следващата цел. Все още очакваме официална декларация.

— С което им даваме възможност да нанесат първи удара.

— Вярно — оголи недоволно зъби Баадластър. — Стралия е на една ръка разстояние. Драките едва ли биха дръзнали да нападнат чак тук.

— Имам предчувствието, че ще го направят.

Министърът постоя за миг неподвижно, после се извърна и погледна Пепус. Не размаха безпомощно ръце във въздуха, въпреки че много му се искаше.

Подпрял брадичката си с юмрук, императорът разглеждаше замислено и двамата.

— Какво по-точно предлагаш? — намеси се той.

— Да заминем още сега. Може да сме близо до Стралия, но нищо чудно да ни изпреварят. Ще взема Роулинс като мой помощник и ще оставя Ласадей да се грижи за подготовката на Втори и Трети отряд. Травелини ще командва на място.

— И ще изложиш на риск Рицарите, преди още да са доказали на какво са способни?

— Нищо подобно. Говорих с Уошбърн и той ми намекна, че в Конгреса не желаят и да чуват за технически изостанали и зле оборудвани подразделения. Иска да ни види в акция.

Баадластър изсумтя недоволно. Пепус му даде знак да мълчи.

— Кога ще бъдете готови?

— Горедолу по времето, когато бъде подготвен и транспортният кораб. Всички костюми са поправени и презаредени. Това е обичайна практика след тежки учения. Можем да се качим на совалката преди полунощ.

— В такъв случай — произнесе бавно Пепус — най-добре се сбoguвайте с близките си. И се постарайте да се върнете от Стралия с победа.

Джек отдаде чест.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, ваше величество. — Понечи да си тръгне, но си спомни нещо и се обърна. — Тази сутрин новият ни колега положи клетва. Той ще остане тук с Ласадей.

— Само един? — попита учудено Пепус. — Кой е той?

— Бивш Скиталец на име Денаро, ваше величество. Колин ми го представи. Каза, че знаете за него. Струва ми се, че в този мъж се крие голям потенциал.

Докато излизаше, Джек почти усещаше гнева, който кипеше в душата на Баадластър.

Джонатан се появи някъде по средата на следобедната медитация на Колин и го върна към суровата реалност. Преподобният повдигна глава, зърна навъсеното изражение на своя телохранител и веднага забрави, че бе възнамерявал да го скастри за намесата.

— Какво има, Джонатан?

— Командир Сторм е тук. Настоява да ви види.

— Добре — кимна Колин. — Дай ми пет минути, после го пусни вътре. — Свещеникът се изправи и се протегна.

Подът се разтресе леко, когато Джек влезе, макар че днес не носеше бойния си костюм. Колин неволно стисна зъби. Стаята за медитации още дълго щеше да съхранява ехото от видимо гневното настроение на командира.

— Джек. Очаквах те.

— И има защо. Колко време смяташе, че ми е нужно, за да узная истината за Денаро?

— Не много, признавам. За мен важното беше да премине клетвата му.

Джек закова напред стаята, пред креслото, в което седеше Колин. В сините му очи припламваха гневни пламъчета. Колин знаеше, че външният вид на Рицаря лъже — беше далеч по-възрастен, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

Определено имаше загадка в тази личност и Колин се надяваше да живее достатъчно дълго, за да успее да я разгадае.

— Не обичам да бъда използван, най-малко от човек, когото смятам за приятел.

— Ако ти бях казал, щеше ли да го приемеш?

Командирът се поколеба.

— Не зная. Но ти не ми даде възможност да взема решение.

— Така е. — Колин се изправи. — Боя се, че не ти дадох. Прав си, Джек, трябваше да те попитам. Познавам те достатъчно добре.

— Какво е станало?

— Пепус иска Денаро.

— Защо?

— Не съм сигурен в отговора. Може би защото Денаро е член на военизираното крило, а Пепус се бои от него. Исква да го прати далеч, за да не може да му създава неприятности.

— Може би Пепус е прав — Джек, изглежда, се бе поуспокоил. — Денаро наистина би могъл да предизвика доста проблеми.

— Така е. Също както и ти можеш да му вгорчиш живота. Съжалявам, нямам право да обвинявам. Но не можех да не се подчиня. В края на краищата Пепус е мой император.

— Денаро ще е недосегаем за съдебно преследване поне дотогава, докато бъде член на корпуса на Рицарите.

— Надявам се.

— Въпросът е какво ще стане, когато ни напусне?

— Тогава ще му мислим. А междувременно Пепус си има предостатъчно ядове с назриващата война. Вероятно ще са му достатъчни поне за известно време да забрави Денаро.

— Съмнявам се — промърмори Джек. — Императорът никога не забравя враговете си.

— Съжалявам — поклати глава Колин. — Не исках да ти създавам допълнителни проблеми. Прав си. Ако настояваш, ще повикам Денаро обратно. Нека Пепус решава какво ще прави с него.

— Не — възрази Джек. — Сега той е моя отговорност. Ще се постарая да го направя добър Рицар. Но следващия път, приятелю, бъди откровен с мен. Защото и двамата сме на една и съща страна.

Колин му отвърна с топла усмивка. Джек отдаде чест, обърна се и напусна стаята. Усмивката на проповедника изчезна. За разлика от Джек Пепус не уважаваше способните си хора. Някой ден това можеше да предизвика смъртта на приятеля му.

11.

Амбър плъзна поглед из просторния апартамент, внезапно сподобена от необяснимо безпокойство. Откакто се бяха върнали, животът им течеше в бесен ритъм. Казармите бяха в постоянна бойна готовност, всяко учение можеше да завърши с товарене на корабите. Тя прокара пръсти по голото си рамо, усещайки отдолу очертанятията на татуировките. Чуждоземни бои, проникнали в кожата ѝ, чужди сетива, доминиращи в съзнанието ѝ.

Усети приближаването на посетителя преди още да застане пред входната врата. Отвори я и зачака, обгърната в шума, който нахлуваше откъм оживената улица.

Младежът спря пред нея и ѝ подаде неголям пакет.

— Ето ви заглушителите — рече и се подсмихна нахално.

Амбър се постара да прикрие усмивката си, уверена, че го е изненадала с това, че го очаква. Тя му подхвърли един кредитен диск.

— Благодаря на Смитърс от мое име.

— Беше излишно, госпожо. Той ще ви прати сметката.

— Уверена съм, че ще го направи — отвърна Амбър, но момчето вече се бе обърнало и се отдалечаваше с бърза крачка, стиснало в шепа диска.

Беше го засрамила, помисли си. Но какво ли щеше да каже, ако знаеше, че той самият бе задействал всичките ѝ сетива — мирис, докосване, слух, мисъл, далеч преди да го види? Амбър затвори вратата и постоя известно време със стиснати клепачи. Хусиах я бе дарил с възможността да увеличава периметъра на сетивата си. Въпросът бе дали ще изгуби тази дарба, ако някой ден премахне татуировките? Или преди това ще си изгуби разсъдък?

Отвори очи и разкъса пакета. Два миниатюрни заглушителя се изтърколиха на дланта ѝ. Смяташе да постави единия на скрито място в предната част на апартамента, другия в задната. Джек би казал, че апартаментът е проверен и сигурен, но тя предпочиташе сама да се погрижи за това.

Параноята понякога може да е полезна, мислеше си Амбър, докато се отправяше към вратата, отново доловила приближаването на неканен гост.

Топлината му я заля като бързо прииждащ горски пожар. Поколеба се дали да отвори — не можеше да е Джек, въпреки че той също излъчваше много топлина, особено, когато тренираше. Тогава кой?... Тя включи екрана на външната камера.

Пред вратата стоеше висок, костелив мъж, приглаждаше нетърпеливо с ръка кестенявата си коса. Имаше изпъкнали чувствени устни и още щом го видя, Амбър разбра, че няма да ѝ допадне. Ала ако се съдеше по дрехите, бе един от важните придворни на самия император. Какво ли можеше да иска от нея този бюрократ?

Тя отвори предпазливо вратата. Наметалото ѝ се свлече, разголвайки рамото ѝ, покрито с татуировки. Черните му очи мигом се втренчиха в причудливите рисунки.

— Търся младата жена, която придружава командир Стом.

— Аз съм. — Тя запречи вратата, макар че непознатият не проявяваше желание да влезе. Оглеждаше го, но по-скоро се уповаваше на сетивата си. Отново усети топлината му. Дочу биенето на сърцето. Би могла да улови дори някоя заблудена мисъл, стига да я бе задържал достатъчно дълго в главата си. Този тип бе готов на всичко, за да постигне целите си. — В момента Джек не е тук. Тренира войниците си.

— Зная. Ако позволите... аз съм Вандовър Баадластър, новият министър. — Амбър не отговори и той махна небрежно с ръка. — Ще мога ли да вляза?

Тя го разглеждаше замислено. Който и да бе, този човек не бе дошъл, за да ѝ поднесе почитанията си.

— Настанихте ли се вече? — попита той и се залюля на пети.

— Да, условията тук са чудесни — отстъпи неохотно назад. — Съжалявам, министър Баадластър, но в момента съм заета. С какво всъщност мога да ви помогна?

— Запознах се с докладите на моя предшественик, командир Уинтън. С изненада установих, че сте замесена в няколко убийства.

По кожата ѝ преминаха хладни тръпки.

— Нито едно обвинение не беше доказано. По-скоро се разбра, че убиецът, който загина на Бития, е бил виновен и за тукашните

покушения.

— За съжаление вината вече не може да бъде доказана.

— Но не може да ми бъде прехвърлена на мен!

— Така е. Сигурно точно на това сте се надявали. Но... — Баадластър замълча и оголи два реда зъби. — Не е изключено участието ви да се установи при следващи опити.

— Аз не съм убиец.

Той огледа апартамента.

— Уинтън е бил на друго мнение.

— Уинтън беше луд.

— Може би. Щеше да е по-лесно да го установим, ако Сторм го бе докарал тук жив, нали? — Погледът му я прониза. Пресегна се и я улови за китката. Пръстите му се впиха хищно в ръката ѝ. — Идваш от бордеите на Малтен — заговори той тихо и заплашително. — Нямаш имплантиран идентификационен чип. Можеш да подминаваш системите за наблюдение сякаш не съществува.

Амбър се освободи рязко.

— Старите навици умират трудно.

— Така е. Със Сторм в един екип ли си, или го използваш?

Тя му посочи вратата.

— Напуснете.

Лицето на Баадластър пламна.

— Не съм приключил разговора.

— Аз съм.

— Искаш или не, ще играеш по моите правила.

Тя се изправи и отметна коса назад.

— Би било наивно от моя страна да смятам, че сме на една и съща страна, нали?

— Да — отвърна откровено министърът на войната. — И още по-наивно е да си мислиш, че Джек няма да пострада заради връзката си с теб. Или пък ти.

— Какво искате всъщност?

Баадластър изкриви устни в злобна усмивка.

— Да се срещаме на сладка приказка от време на време. Колкото да потвърдиш лоялността си към мен.

— И защо е необходимо?

— Скоро сама ще разбереш.

Амбър се замисли. Джек едва ли щеше да се изненада, че го подозират — нищо чудно, след случилото се през последните години. Но без доказателства не можеха да му направят нищо. А и на хоризонта назряваше война.

— Няма да го направя — заяви тя спокойно.

— Така и си мислех, мила. — Баадластър ѝ се усмихна. — Все пак си заслужаваше да опитам. Препоръчвам ти да не му съобщаваш за нашия малък разговор. Пепус е либерален, но в закона никъде не се казва, че курвата на войника трябва да си остане при него.

— Аз не съм курва!

— Така ли? — веждите му отново се повдигнаха. — Сигурно в бордеите използват друга дума за това.

Амбър се отстрани от вратата тъкмо когато Баадластър пристъпваше към нея.

— Ще ви дам едно безплатно сведение. Оттук нататък и вие като мен няма да сте в безопасност — където и да се намирате.

Той я стрелна с гневен поглед. За един кратък миг Амбър си помисли, че ще я удари, но въпреки това не отстъпи назад. Ала Баадластър не помръдна. Само в очите му проблясваха черни мълнии. Дори да възнамеряваше да направи нещо, не успя, защото на сцената се появи Роулинс.

Той изпълни сетивата ѝ, както и двамата посетители преди него, миг по-късно едрото му тяло запречи отворената врата. Светлосините му очи се втренчиха в нея.

— Амбър, командирът ти праща вест — Роулинс млъкна напред дума, вперил поглед в министъра. — Съжалявам, ако съм ви прекъснал.

— О, няма нищо, лейтенант.

Амбър се изкашля със свито гърло.

— Роулинс, това е министър Вандовър Баадластър, новият съветник на императора.

Роулинс отдаде чест.

— Лейтенант. Аз приключих тук. Засега.

Тя сдържа гневния си отговор, докато мъжът напускате апартамента. Въпреки че вратата се затвори зад него, до нея продължаваха да долитат горещите заплашителни импулси, които излъчваше тялото му.

Ако можеше, щеше да обеззарази стаята.

Амбър притисна пръсти към устата си, без да забелязва, че треперят. След това ги отпусна надолу и сви едно юмручета. Как смееха да искат подобно нещо от нея?

Роулинс я разглеждаше замислено.

— Неприятности?

— Не.

— Сигурна ли си?

— Да. Какво иска Джек?

— Кани те на полигона.

Тя се намръщи.

— Защо?

— Иска да разговаряте.

По гърба ѝ пробягаха хладни тръпки.

— Защо не използва предавателя?

— Някои неща трябва да се кажат очи в очи — отвърна Роулинс, но със сведена глава.

Амбър неволно потрепери. Роулинс долови уплахата ѝ и пристъпи към нея. Изглежда, се готвеше да сложи ръка на рамото ѝ, но не посмя.

— Такава е нашата работа — рече той.

— Не — поклати глава тя. — По-скоро такава е съдбата ви.

12.

СЪОБЩЕНИЕТО

Баадластър се надвеси над императора, докато Пепус четеше хиперпространствения доклад.

— Има ли коментари по този повод? — попита той министъра.

— Нищо официално. Но няма да можем да го запазим още дълго в тайна. Вероятно ще последват нови съобщения.

Пепус въздъхна. Обърна гръб на мониторите и разтърка уморено очи.

— Ще стоварим вината върху драките.

— Така е най-добре. Но ако съдим по описанието на събитията, виновникът е някой друг. Може би наистина е кораб като този, който ни описа Сторм.

— Още една изгубена планета — поклати глава Пепус. — Стотици, не, хиляди колонисти... толкова далече от нас, че почти нямахме връзка. Защо?

— Да информирам ли военните?

Императорът внезапно се изправи, завладян от тревожната мисъл, че в необятния космос може да се спотайва противник, по-голям и по-силен от драките. Дали дебнеха в близост до планетата, в очакване да се появи някой, за да събере останките? Имаше ли изобщо останки?

— Ваше величество.

— Какво? Не. Не желая никакви официални изявления. Да почакаме и да видим дали ще пристигнат нови съобщения. Ако питаш мен, това си е истинско... клане.

— Ваше величество, нека поне информираме звездния флот.

— Не.

Баадластър се изправи.

— Добре тогава. Лека нощ. — Той се отдалечи бавно и скоро потъна в сенките на двореца. Пепус дори не забеляза, че си е тръгнал.

13.

Джек вдигна глава от доклада, който четеше, зърнал някакво движение с периферното си зрение. Натисна копчето за пауза и слушалките замлъкнаха, оставяйки само лекия фонен шум. Сянката зае формата на Роулинс, застанал на няколко крачки зад монитора, и Джек му кимна да се приближи.

— Какво има, лейтенант? — попита недоволно. Корабът вече приближаваше набелязаната цел и разполагаха със съвсем малко време, за да се подготвят. Роулинс нямаше работа тук.

Младият офицер очевидно не знаеше как да започне. В сините му очи се четеше молба. Не беше необходимо да произнеса нито дума, тъй като тревогата бе изписана на лицето му. Четирийсет и осем часа нямаше да са достатъчни, за да подготви хората си за война. Може би и цял живот нямаше да стигне.

Джек не можеше да се примири с мисълта, че би повел хората си на бой, ако ги измъчват подобни колебания. Знаеше, че Роулинс не е страхливец — и все пак никога досега не го бе виждал в подобно състояние. Вероятно нещо друго измъчваше младия Рицар. Очевидно Роулинс смяташе, че Джек знае отговора на въпроса, който не му дава покой, иначе нямаше да е тук.

— Хайде де, ела, лейтенант. Седни и кажи какво ти е на душата.

— Преча ли ви, сър? — попита Роулинс, докато се настаняваше на креслото до него.

— Тъкмо оглеждах терена. Ще останем на орбита откъм обратната страна, така че планетата да е между нас и посоката, от която ще се появят драките. Вече избрах място за спускане. Не твърдя, че е най-доброто, но смятам, че ще свърши работа. — Истината беше, че не се наложи да се допитва до материалите, за да го намери. Фантом се оказа истинска съкровищница на полезна информация. Дано да се окаже достатъчно.

Роулинс изпружи неспокойно крака.

— Сега всичко зависи от нас, нали?

— Не бих казал.

— Но аз мислех...

— Мислел си, че от нас зависи гравитацията, магнитното привличане, дъждовете и ДНК, нали? О, стига вече, лейтенант. Единственото, което се иска от отряда, е да се спусне на указаното място и да го задържи за толкова време, колкото е нужно. Нищо повече.

— Сър, никога досега не съм виждал пясъчна планета и, честно казано, не горя от желание. Стига ми и това, което видях на Кларон. Но аз смятах, че Доминионът... че Конгресът подкрепя войната...

Джек въздъхна и изключи монитора. После си свали слушалките.

— Роулинс, това не е бreme, което един Рицар трябва да носи на плещите си.

— Така е, сър. Прав сте.

— В такъв случай се отпусни, войнико, защото не в това се състои задачата ти. — Джек се наведе леко напред. — От теб се иска да слушаш внимателно инструкциите, да спазваш заповедите и да не се поддаваш на натиск.

Лицето на Роулинс поруменя.

— Да, сър. Мисля, че ще се справя.

— Чудесно. А сега, изчезвай оттук, преди да съм съжалил, че не взех вместо теб Ласадей.

— Слушам, сър! — подскочи енергично Роулинс.

Джек го изпрати с поглед. След това отново си сложи слушалките, но не можеше да прогони мрачните мисли.

Почти нямаха време да се сбогуват с Амбър, само успя да разчете мъката в очите ѝ. Беше останала сгушена в обятията му дълго, след като ѝ съобщи новината. Благодарение на Фантом усещаше присъствието ѝ с всяка клетка на кожата си, долавяше всяко нейно движение. Чу я да въздъхва, преди да произнесе натъжено:

— Зная, че службата ти изисква да пътуваш често... измъчва ме това, че трябва да остана сама. Не те ревнувам от тази метална кутия... но Фантом е щастливецът. Аз може да споделям леглото ти, но той споделя твоята душа.

След това го бе целунала леко и си бе тръгнала.

Амбър беше права, разбира се. Още една мъка в душата му, за която можеше да вини само драките.

14.

— Не, не така, глупав кучи сине! — изкрещя Ласадей и гласът му заглуши напълно пукота на ефира. — Ако продължаваш по този начин, в най-скоро време ще ти хвъркне главата! Хайде, влез в строя и запомни, че костюмът те носи, а не ти него. Престани да стягаш мускули като възбудена горила!

Денаро отпусна ръце и застина неподвижно вътре в костюма, докато ехото от гласа на сержанта утихваше в слушалките. Опитваше се да си представи какво ли си мислят останалите войници. Сърцето му блъскаше лудо от гняв и той си пое бавно въздух, припомняйки си едно упражнение по медитация, на което го бяха научили в Синьото колело.

Свети Колин му бе обещал труден, но възнаграждаващ път. Ала старият проповедник едва ли си даваше сметка колко ще е труден в действителност. Денаро стисна зъби, изпълнен с решимост да изтърпи докрай изпитанието. Беше се заклел да го направи и за нищо на света нямаше да се откаже. Щеше да е изгнаник, докато не овладее тайнството на бойния костюм. По челото му се стичаха едри капки пот, падаха върху голите му гърди, където бяха закачени датчиците. Той отново си пое дъх и тъкмо когато смяташе, че се е овладял, чу Ласадей да крещи:

— Размърдай се сега, момче!

Веднага щом приключи упражнението, Денаро се отправи с уморена крачка към коридора, който водеше към работилницата и спалните помещения. Когато стигна съблекалнята, приседна на една пейка, заобиколен от побутващите се курсисти. Едва ли имаше мускулче в тялото, което да не го боли. С мъка повдигна ръце и разкопча шлема.

През отвора нахлу малтенски въздух, примесен с миризмата на напечен от слънцето бетон и изпръхнала почва.

— Тежък ден, а?

Денаро едва не подскочи от изненада и от рязкото движение един от мускулите на крака му се сгърчи болезнено. Наведе се инстинктивно да го разтърка, забравил, че все още е с броня, осъзна, че няма да може, и тропна с крак. Едва тогава вдигна очи към жената, която го бе заговорила. Беше приятелката на командира.

Майка му го бе учила, че безбожниците се страхуват да се бият, затова „да гледа дявола право в очите, докато не го накара да отстъпи“. Блудницата на командира не правеше изключение и той втренчи навъсен поглед в нея, опитвайки се да я разгледа по-добре.

Беше се постарал да не се приближава до жената, докато летяха насам с транспортния кораб. И без това имаше други проблеми тогава, пък и орденът току-що бе получил тежък удар и Денаро бе в немилост пред Колин. По-малко от един на всеки двацет бе оцелял след битката. Не беше негова работа, но нямаше как да не забележи, че преподобният харесва компанията на жената. Дали по някакъв начин не отдаваше дан на плътското в себе си? Денаро смяташе подобни деяния за проява на слабост и затова избягваше каквито и да било контакти с жени.

Вривата, която вдигаха останалите курсисти, постепенно утихна и скоро коридорът опустя.

Жената отметна глава назад.

— Те имат предимство пред теб.

— Три седмици тренировка — уточни той уморено. Вече се досещаше, че дяволът се готви да му предложи нещо, въпросът беше какво.

Амбър се усмихна.

— Джек каза, че имаш потенциал.

Самият Дявол! Но въпреки това Денаро усети, че му е приятно от похвалата.

— Така ли?

Без повече приказки тя пристъпи към него. Погледът ѝ го изнервяше.

— Живея с Джек от няколко години. Може да се каже, че познавам добре теорията, докато ти изучаваш практиката.

— Теорията?

— О, говоря за това как действа костюмът. Как би трябвало да действа, как да го подчиниш на волята си.

Денаро замръзна, когато жената се озова зад него. После бавно се извърна. Въпреки мъждивата светлина в коридора забеляза бледото сияние на татуировките. Той разкърши рамене и стисна по-здраво шлема.

Амбър неочаквано се разсмя.

— Денаро! Струва ми се, че се изплаши от мен!

Той ѝ хвърли поглед, който би накарал някой ученик от монашеското училище на Синьото колело да се стърчи от страх, ала тя отново се разсмя. След това за негова изненада протегна към него разтворена длан, сякаш му предлагаше мир.

— Бих могла да ти помогна да се справиш с трудните моменти през следващите седмици.

— Ти ли? И защо?

— Колин винаги е бил добър с мен. Да речем, че съм му длъжница.

Денаро си позволи да се поотпусне малко.

— Свети Колин е забележителен човек.

— Напълно си прав.

Той не забеляза кога го бе уловила за ръкава и го затегли надолу по коридора. От мириса на парфюма и близостта на тялото ѝ погледът му се замъгли. Така и не чу последните ѝ думи:

— Винаги съм се чудила какво ли е усещането да носиш костюм.

Хангарът започна да вибрира, когато корабът се спусна от орбита. Войници в различни етапи на навличането на бойните костюми вдигнаха разтревожено глави. Погледите им се приковаха в техния командир. Джек обаче не ги забелязваше, съсредоточен в поставянето на костюма. Повечето от войниците никога досега не бяха спускани над някоя планета и тревогата им бе обяснима. Опитва се да овладее треперенето на ръцете си, докато приготвяше костюма, в който му предстоеше да прекара следващите няколко дни.

Импулсите, които раздираха нервната му система, не бяха породени от страх, а от прекалено много адреналин. Чист и

неразреден. Сърцето му блъскаше ускорено, докато се обличаше. Очакваше всеки миг да чуе развълнувания глас на Фантом.

— Командир Сторм.

— Да, Уайтхед? — Джек вдигна глава. На монитора се виждаше лицето на пилота. Шлемът закриваше всичко освен черните му очи и носа. Имаше угрижен вид.

— Приближаваме обратната страна, както се бяхме уговорили, но засякохме сигнал.

— Какъв по-точно? — попита настръхнало Джек.

— Не съм сигурен, сър.

— Кажете какво мислите или ми дайте картина.

Уайтхед помисли малко, преди да отговори.

— Струва ми се, че някой ни очаква там.

— По дяволите! — изруга някой зад гърба на Джек.

— Прехвърлите картината тук — нареди Джек и се изправи.

Мигащата точка бързо се уголемяваше и скоро вече нямаше никакво съмнение.

— Това е клопка — промърмори Роулинс.

Джек усети, че го полазват хладни тръпки. Драките ги очакваха. Но той се засмя.

— Добре.

15.

— Добре? — повтори Роулинс.

Джек не му обърна внимание.

— Уайтхед, в орбита ли са, или поддържат фиксирано положение?

— Струва ми се, че не помръдват.

— Чудесно, изведи ни на орбита, но продължавай да ги следиш. Искам да ми съобщиш в мига, когато предприемат нещо.

Роулинс продължаваше да се озърта объркано. Пронизващите му сини очи не слизаха от лицето на Джек.

— Сър?

Джек не прекъсваше разговора с Уайтхед.

— Дай ми картина на секторите, които търсехме оде. — Той погледна през рамо и подхвърли: — Окопаните драки са далеч полесни за откриване от току-що спуснатите. Не успяхме да ги засечем, когато излизаха от хиперскок, но може би така е по-добре. — Той не преставаше да следи излизащата на екрана информация. — Спри тук. — Компютърът се подчини. — Това е пясък. Не е много, но драките предпочитат да се окопават в него, когато предстои сражение. Там съхраняват храната и припасите. Там оказват най-упорита съпротива.

Роулинс най-сетне осъзна какво става.

— В такъв случай там ще нанесем удара.

Джек поклати глава.

— Не. Ще бъде самоубийство. Ще се приземим тук и тук — той посочи две места на екрана. — После ще се придвижим навътре, следвайки спираловиден маршрут. Теренът е тежък, а те ще ни ударят с всичко, с каквото разполагат, веднага щом ни засекат.

— Защо сте сигурен, че са драки? Може да е някое пустинно образувание или нещо подобно. — Беше Гарнер, приближил се откъм хангара. Първоначално двамата не се разбираха в школата, но по-късно Джек бе успял да спечели уважението му.

— Потвърждават го спектроскопските данни. Повярвай ми, драки са. Знаем го.

— Да, сър — омекна Гарнер. — Какво може да се крие там?

— Зависи колко дълго време са имали възможност да строят. Гнездо, арсенал, може би дори катакомби. Драките умеят да копаят бързо. — Джек вдигна шлема и огледа хангара.

Петдесет и един души очакваха заповедите му. — Уайтхед, включи ме на общия канал.

— Да, командире. Готово.

Сега вече го слушаха общо сто и двама войници от двата кораба. Джек заговори:

— Готови сме за десант. Драките са тук и ни очакват. Но те не знаят, че ние не се страхуваме. Ще слезем долу, за да им покажем на какво сме способни. А сега, слушайте внимателно. Начало на десанта след двама минути. — Той се зае да изброява зоните за спускане, задачите на отделните групи, маршрута за придвижване към сърцето на дракската инвазия.

Когато приключи, нямаше човек, който да се съмнява в успеха на плана.

Джек продължаваше да се усмихва напрегнато.

— Е, добре, момчета. Първи отряд се разделя на групи както следва: Червено крило, Синьо крило, Зелено крило. Да вървим.

Джек даде знак на Уайтхед да изключи канала. Лицето на пилота отново изпълни екрана.

— Ако позволите, командире. Аз какво да правя?

— Ще следиш движенията на техния кораб-майка. Промяна в орбитата, извъртане на оръдейните кули. Ще ми съобщаваш за всичко... и ако само помръдне...

— Ще го изпепеля незабавно — оголи заплашително зъби Уайтхед.

— Точно така. Но не забравяй, че трябва да ни прибереш, когато приключим.

— Тъй вярно, командире — кимна Уайхед. — Онази черупка не може да се мери с крайцера.

— Помни, че винаги съществува опасност от изненада. Командирите им са много добре подготвени.

Не след дълго корабът се разтърси. Първи отряд току-що се бе изстрелял за десантната зона. Джек искаше да е с тях, но според плана щеше да е последен, за да може да вземе мерки, в случай че драките сменят тактиката си.

Драките ги удариха веднага щом се спуснаха на повърхността. Джек беше доволен. Хората му встъпиха в бой незабавно, вместо да се прокрадват из местността, без да знаят къде ги дебне противникът. И да се чудят дали врагът не е по-силен от тях. Ефирът ехтеше от гласове, докато той се спускаше към повърхността. Задейства реактивните двигатели в краката, за да омокоти сблъсъка.

— Стига празни приказки, захващайте се за работа! — нареди той, прекъсвайки общата суматоха. За известно време се възцари мълчание. После се чу гласът на Роулинс откъм трета група:

— О, божичко! Ето ги, идват!

Джек се съмняваше, че някой от войниците му бе виждал досега истински драк войн. Драките, които пристигаха на Малтен, бяха търговци или чиновници, впечатляващи наистина, но далеч от своите едри, мускулести войнстващи събратя. Дракът войн не само бе по-висок и силен, той разполагаше с удебелена естествена броня и умееше да тича с невероятна скорост на четири крака. Застанали неподвижно, те приличаха на огромни насекоми. При движение обаче наподобяваха хищници и Джек не желаше хората му да ги подценяват.

— Червено крило, заобикалят ни по фланга.

— Обърнете се към тях. Не изключвайте локаторите. Ако трябва да отстъпваме, ще се движим във формация — нареди Джек.

— Свален боец! Свален боец! — изкрещя някой в предавателя.

— Роулинс, Гарнер, Перес. Докладвайте за жертви.

Обади се младежки глас.

— Тук Саймънс, командире. Свалиха Джо Хенклей. Имаше проблеми още при приземяването. Някаква повреда в костюма... опитваше се да я отстрани...

— Добре, Саймънс. Благодаря за информацията. Бъдете нащрек.
— Джек отново втренчи поглед в екрана, очаквайки да види някакво

движение. И не остана разочарован. След две секунди вече беше твърде зает, тъй като неравната, покрита с гъста зеленина местност и хълмовете изведнъж загъмжаха от драки.

Фантом запя своята победна песен, Джек откри огън, сетне хукна назад, отново спря и стреля, и пак се затича. Видя, че един от драките пада, но не забави ход, примамвайки ги към редицата войници, които ги очакваха в указания сектор. Фантом ревеше неодобрително, но когато най-сетне Джек се изравни с Роулинс и останалите Рицари и отвърна заедно е тях на огъня, замлъкна удовлетворен.

Насочил и двете си ръкавици към врага, Джек бълваше фонтани от огън. Още един драк падна, но на мястото му се появиха дузина, хвърляйки се стремглаво напред.

— Майчице мила! — промърмори Роулинс. — Нищо ли не може да ги спре?

— Само това — отвърна Джек и пръсна главата на водача. Искаше се точен изстрел в основата на маската. Трудно, но не невъзможно попадение. Джек отсече краката на трима драки, преди да извика: — А сега, напред!

Фантом изкрещя от удоволствие, когато Джек се понесе право срещу драките, прескочи предната им линия и се озова зад нея, всявайки хаос в редиците.

Съдейки по разговорите в ефира, хората му бяха преодолели първоначалното си стъписване. Той реши, че е време за кратки инструкции.

— Не хабете напразно енергия. Сега, след като знаете какво представляват, старайте се всеки изстрел да е на месо.

— Божичко, командире, тези чудовища не отстъпват — обади се с приглушен глас Гарнер.

— Така е. Но ние също не го правим. Помни, Гарнер. Тук сме, за да им покажем кой е по-силният. Нека следващия път, когато решат да воюват с нас, си помислят добре.

Той премина към единични изстрели, докато противниковите редици съвсем се разрешиха.

Когато всичко приключи, зададе в локатора първоначалното местоположение и пое по предварително уточнения маршрут. Пред и зад него, разпръснати на неголямо разстояние, хората му направиха същото.

Трети ден. Устата му беше пресъхнала, гърдите му бяха мокри от пот, която се стичаше надолу към панталоните. Подплатата, тайното убежище на Фантом, бе залепнала за гърба му, поглъщайки топлина и влага.

Драките се държаха различно. Биеха се по-свирепо, отколкото по време на Пясъчните войни. Бяха си взели поука от тогавашните поражения.

Но същото бе сторил и Джек.

Загуба от дванайсет процента не беше толкова голяма. А ето че вече се намираха съвсем близо до целта. Като съдеше по атаките, с които ги пресрещаха, Джек предположи, че е бил прав за местонахождението на гнездата и на оръжейния арсенал. Успеят ли да ги взривят, корабът майка ще напусне околния космос. От известно време Уайтхед си играеше на криеница с дракския кораб, без да предприема сериозни маневри, но по този начин лишаваше наземния противник от въздушна поддръжка. Дотук добре.

Съжаляваше само, че не разполагаше с някои от най-опитните си бойци. Ласадей например или Травелини. Да се командват неопитни и неучаствали в бой войници се оказа по-трудно, отколкото бе очаквал. Гласът му бе предрезгавял от непрестанните команди, а по някое време тази сутрин Фантом го бе уведомирал, че запасите от вода са на привършване. Старият костюм явно се бе обзавел с пробойна и въпреки аварийния режим, в който действаше рециклаторът, костюмът губеше влага.

С пресъхнало гърло бе още по-трудно да издава заповеди. На всичко отгоре бойците се бяха разпръснали на голяма територия, а Джек бе единственият ветеран с опит от подобна война. Другите бяха наемници, разбира се, участвали в различни акции, но не бяха привикнали на дисциплина и взаимодействие.

Въпреки това се бяха справили добре. Джек се гордееше с тях. Всеки момент водещото Червено крило щеше да стигне до първите пясъци и да затвори кръга. След това под водачеството на Перес Синьото и Зеленото крило щяха да се врежат в най-гъстата отбрана на драките, които щяха буквално да изскачат изпод земята, за да защитят своя команден център. Малко оставаше до този момент.

Джек облиза устни и съжали, че не може да избърше потта от челото си.

Сякаш прочел мислите му, Перес се обади:

— Какво ли ще е този път?

Джек погледна проследяващата мрежа. Перес се намираше на югозапад от него.

— Първо ще навлезем в безжизнена местност — започна да обяснява. — Вятърът ще носи ситен пясък. След това ще видим първите неголеми дюни. Стигнем ли отвъд тях, Роби, ще престанеш да си въобразяваш, че си на туристически излет.

Някой се разсмя. Джек добави:

— Не искам да се бавите заради събирането на трофеи. Един дракски труп е достатъчен и аз ще го нося. Всички да се концентрират върху прочистване на района. Взривим ли арсенала, изчезваме.

— Тъй вярно, сър — отекна вълна от гласове.

— Нечии индикатори да показват червено?

— Не, сър.

— Добре.

Джек наистина бе доволен, че никой не бе изразходвал докрай запасите си от енергия. Иначе щяха да са обречени в парализираните си костюми. По принцип младите неопитни бойци често неконтролируемо изчерпваха енергийните си запаси. Но засега хората му се справяха чудесно.

— Сър, пясъчинки във вятъра.

— Започва се — обяви Джек и за всеки случай провери своите индикатори. — Дайте знак, когато стигнете първите пясъчни петна. Всички подразделения, всички сектори, слушайте внимателно. Когато Перес подаде команда, искам да съберете редиците. Ако енергораниците ви са изчерпани, хвърлете ги. Трябва да сте подвижни и свирепи. Ясно?

Отново същият хор от гласове потвърди.

Десет минути по-късно пресипналият глас на Перес отекна в слушалките. Джек така и не чу какво казва, защото вече тичаше напред, бързайки да се събере с останалите, преди да щурмуват цитаделата.

Долови стреснати викове, докато драките изскачаха иззад храсталаците или излизаха от дюните, където се бяха окопали.

Рицарите вече изкачваха последното било от нормална стралианска почва. Редицата на драките трепна за миг, после поддаде. Джек не виждаше какво става зад дюнните, но се надяваше след няколко часа да се съберат с Перес, който би трябвало да се приближава от другата страна.

Без да прекъсва стрелбата, Джек крачеше напред, разсичаше линията на противника, а обувките му нанасяха не по-малко поражения, отколкото лазерните оръжия. Един от лазерите в лявата ръкавица засече и прегря, опарвайки болезнено пръстите му. Джек изруга и извади лазерната пушка от раницата. Пазеше я за финалната атака, но сега вече нямаше значение. Днес нищо не можеше да го спре. Забеляза, че Роулинс го следва, и в този миг недалеч пред тях се показаха първите бойци от Синьо крило. За миг го заслепи лазерен огън, докато изпод земята изскачаше поредната вълна драки.

Телата им хрущяха, когато стъпваше върху тях. От зейналите рани бликаше жълтеникава течност и полепваше по бялата броня. Скоро и тя щеше да се слее с цветовете на околния пейзаж. Бронята, създадена за изтребване на драки. Още една битка, която предстоеше да спечели. Джек вече не се съмняваше в това.

Не се усъмни дори тогава, когато земята се разтвори под краката му и той полетя надолу в мрака.

16.

— Дявол го взел, командире!

От силния звук и рязката промяна в налягането тъпанчетата му изпукаха. Преди да се удари в земята, Джек успя да задейства реактивните двигатели. Въпреки това се приземи с такава сила, че флексобрънките изскърцаха жалостиво. Все едно беше паднал в пропаст. Още по-неприятна беше реакцията на Фантом — съществуването се бе вкопчило отчаяно в съзнанието му. Завладя го необузdana паника. Въздухът едва преминаваше през здраво стиснатите му устни, докато се бореше да си възвърне контрола върху ума. Фантом постепенно отпусна хватката си и Джек незабавно изключи осветлението в костюма, за да не издаде на противника своята позиция.

„Нищо не виждам, господарю.“

— Успокой се, Фантом. Остави на мен. — След това каза в микрофона: — До всички. Пропаднах в една от катакомбите. Може да е естествена пещера или да е дело на драките. Един-двама доброволци да ме последват, останалата част от Синьото крило да продължи напред. — Опитваше се да говори с нормален, спокоен тон, за да не предизвика паника.

— Ах... командире?

— Да, Роулинс?

— Какво очаквате да срещнете долу?

Джек се засмя напрегнато.

— Вероятно, лейтенант, цяла тълпа свирепи драки. От друга страна, ако са излезли да ви пресрещнат, възможно е да извадя късмет. — Паниката на Фантом бързо утихваше. Джек се огледа в опит да се ориентира. За първи път съжали, че не носи един от новите костюми със звукови детектори. И неговият бе оборудван с такъв, но беше поставен допълнително и Джек все още не бе имал възможност да го изпробва.

„Остаряваме, господарю.“

— Не и аз — отвърна Джек засмяно. — Само ти.

„Може би — гласът бе слаб, едва доловим. Дали Фантом не черпеше от енергията, съкращавайки времето за действие? — Студено е.“

— И тъмно — добави Джек. Той млъкна, забелязал, че кухнята се разширява отпред. Имаше разклонение и един от пътищата водеше надолу. Реши да поеме по него. Берсеркерът подкрепи вяло избора му.

Две последователни тупвания зад гърба му потвърдиха, че доброволците са пристигнали. Когато погледна в задния монитор, установи, че единият от тях е Роулинс. Вторият беше новобранец на име Арон — къдрокос веселяк с невинни сини очи, които гледаха дяволито. Но Джек не бе виждал друг да владее толкова добре костюма като него. Арон отдаде лениво чест, преди да огледа подземие. И той като Джек затъмни осветлението на костюма.

Роулинс бе като бледа сянка в мрака. Визьорът му засия за миг, сетне угасна. Джек не би могъл да поиска по-добро подкрепление.

Сякаш си погълнат целия, мислеше си Амбър, докато се пъхаше в светлобежовия костюм. Вътре миришеше малко неприятно и тя сбърчи носле.

Денаро стоеше край нея със зачервено лице.

— Няма устройство за отделяне на урината при... ах... някой като вас.

Амбър го погледна над ръба на яката, докато затваряше една по една закопчалките. Мъжът се извисяваше над нея, сигурно беше по-едър и от Джек.

— Не се притеснявай, Ден. Не смятам да прекарам вътре целия ден... нали?

— Ами... да — пристъпи неспокойно от крак на крак Скиталецът.

Амбър махна с ръка.

— Не се безпокой, Ласадей няма да ни намери. Пък и имаш разрешение за допълнителни упражнения.

— Само внимавайте... да не повредите нещо.

— Ще ти го върна след минутка. Ела, придружи ме в тунела. — Амбър напъха крака в крачолите, нагласи ръцете си в ръкавиците, където металната мрежа мигом се притисна към кожата, и размърда

пробно ръка. „Все едно посочвам някого с пръст“ — помисли. Спомни си, че и друг път бе влизала в костюм, но тогава вътре бяха Джек и Фантом и обстоятелствата бяха извънредни. Сега бе съвсем различно. Завладя я усещането за сила.

— Имам ли захранване? — попита тя и насочи пръста си към стената. Преди Денаро да успее да отговори, оръжието се задейства и на стената се появи тъмен, обгорял кръг. Денаро подскочи от изненада.

— Имате — побърза да отвърне той. — Но моля ви, внимавайте. — След това ѝ подаде шлема. — Сложете си го. Ако ви видят без него, ще си имам ядове. Спуснете ли веднъж лицевото стъкло, никой няма да познае, че не аз съм вътре.

— Не се тревожи — рече Амбър мрачно. — Няма да ни открият.

Никога досега Фантом не бе проявявал страх, но докато вървяха из тъмните катакомби, Джек долови, че съществува е напрегнато и се присвива боязливо. Подплатата на раменете и гърба му потрепваше леко, изпращайки сигнали, от които косъмчетата на гърба му настръхваха.

— Какво има?

„Студено, господарю. И тъмно.“

Джек погледна енергийните индикатори. Енергията в костюма беше намалела.

— Фантом, какво правиш?

„Аз... не зная.“

— Само пести енергията, ясно?

Нямаше отговор, но по раменете му отново премина тръпка.

Зад него Арон и Роулинс се стараеха да вървят на равни разстояния. Джек оглеждаше внимателно кухината отпред. Като че бе прокопана от някаква гигантска къртица. Не се виждаха камъни, само спечена кал. Изведнъж подът под краката им се разтресе.

— Какво беше това? — попита Роулинс.

— Зная какво е — отвърна Арон.

— Тогава го кажи, Арон!

— Да, сър. Това е остатъкът от Синьото крило. Ритъмът е като при тичане.

От тавана се посипаха прах и ситни камъчета.

— Ако си прав — промърмори Джек, — пазете си главите. В момента зависим от тези визьори.

Кухината се стесняваше, сетне отново се разклоняваше. Джек спря на разклона и свери местоположението на картата. После продължи надясно, леко встрани от предварително набелязания курс, но никой не им бе обещал пряк път.

Вибрациите отгоре утихнаха. И тримата спряха едновременно.

— Сигурно са влезли в бой — рече Джек, докато се слушваше. — Хайде, че ще изпуснем забавлението. — И отново закрачи напред. Беше почти сигурен, че тунелът, който бяха избрали, ще ги изведе право в гнездото на драките.

Амбър спря пред входа на тунела. Сърцето ѝ лумкаше като полудяло. Битианските татуировки, доскоро съвсем избледнели, сега отново сияеха и пареха кожата ѝ.

— О, божичко — промърмори тя гласно, защото Денаро бе изостанал назад. — Чувствам се като божество. — Размърда се вътре в костюма, без да обръща внимание на издатините, които я притискаха.

Денаро я настигна задъхан. Черната му коса бе щръкнала.

— Госпожице! — извика, сякаш не очакваше да го чуят от вътрешността на костюма. — Добре ли сте?

— Чудесно. Не крещи, че ще ни чуят.

Пребледнялото му лице се изкриви в намусена гримаса.

— Госпожице, виждал съм как някои новобранци си патят от непознаването на костюма. Няма да е зле първо да ви обясня някои неща.

— Не забравяй, Дени, момчето ми, че сега аз съм мозъкът, а ти — мускулите — отвърна тя насмешливо. — Накъде да насоча тази купчина скрап?

— Полосата с препятствия е натам.

Чувствайки се неуязвима, тя се затича в указаната посока.

Джек първи забеляза светлинката в далечния край на тунела.

— Използвайте всичко, с което разполагате, момчета — нареди той на Роулинс и Арон. — Включително и подметките. Газете тези,

които не успеете да простреляте. И не им позволявайте да ви смъкват раниците, пушките тепърва ще ви дотрябват. Хайде — той размаха своята, — да разбутаме гнездото на стършелите.

Преодоляха последните петдесет метра с няколко скока. Тримата едновременно нахлуха в подземното гнездо на окупационните дракски сили, събаряйки прозрачните прегради и без да обръщат внимание на висящите от тавана пашкули. Арон извика отвратно, когато един от тях се люшна и го блъсна в шлема.

— Ох, по дяволите! — изкрещя той. — Това беше част от Филдинг!

Ролуинс се наведе, след като един от драките сграбчи останките от трупа на убит техен събрат и го запрати към него.

— Как изобщо го позна?

— По татуираната космата ръка, дявол го взел! Какво е това?

Сторм крачеше между труповите и тъпчеше всичко, покрито с хитинова броня и опитващо се да мърда.

— Ще ти кажа нещо, Арон! — подхвърли Джек. — Драките не събират трофеи. Това е килерът им с припаси. — Тъй като Арон нададе сподавен вик, побърза да добави. — Продължавай напред, момче! И се оглеждай внимателно. Ето, двама отдясно!

Драките, които им преграждаха пътя, бяха невъоръжени и изплашени. Но от далечния коридор се задаваше друга група, с брони и оръжия. От безредната стрелба, която откриха, пострадаха повече невъоръжените драки, отколкото някой от тримата Рицари.

Джек бръкна в раницата си, извади две гранати, освободи ги от шплентовете и ги запокити далеч пред себе си. От ударната вълна микрофоните му за миг изключиха и той потъна в тишина. Още няколко подобни взрива му подсказаха, че Арон и Роулинс бяха последвали примера му.

Отдели един кратък миг, за да се ориентира. В дима пред него се размърдаха тела и Джек откри огън.

— Роулинс, Арон, пробийте си път и застанете до мен!

— Какво?

— Използвайте гранати и реактивни двигатели, за Бога! Още сега!

— Да, сър! — извикаха те, докато Джек оглеждаше входа на тунела, в очакване да се появят още нападатели.

Стига, разбира се, да му бе останала достатъчно енергия, за да ги спре.

От тавана се посипа прах, който изпълни пространството около него. Драките, които нахлуваха в тунела, спряха за миг. После затракаха с челюсти, размахаха оръжия и се хвърлиха напред.

Джек се засмя. Изглежда, отдавна не бяха виждали доминионски Рицари.

17.

— Трябва да си горд с нашето момче — заяви Пепус и се завъртя в креслото. — Поднесе ни решителна победа.

Баадластър изкриви устни, сякаш в момента го пробождаше силна болка. Прекоси няколко пъти стаята, после се обърна към императора.

— Така е — призна неохотно. — А сега съдбата на Стралия ще бъде решена бързо в Апелативния съд. Колкото по-скоро бъде освободена за колонизиране, толкова по-успешно ще можем да се защитаваме. Или забравихте, че тя също ви принадлежи?

Пепус вдигна рамене и хвърли папката с доклада на пода, където тя остана да лежи разтворена.

— За мен е важно Доминионът да повярва в способностите ми на стратег и пълководец. Стралия изобщо не стои на първо място в списъка на моите интереси. Мъдрият човек, скъпи ми Вандовър, знае кога да се лишава от ненужните придобивки и да намалява загубите си. И виж какво ни поднася нашият командир. Погледни само — при това почти без никакви усилия!

— В такъв случай — продължи замислено Баадластър — би трябвало да се съгласите с предложението ми. Свикайте Конгреса и поискайте пълна подкрепа — включително и финансова.

— Така и ще направя — кимна Пепус. — Ще им кажа, че са ми нужни още войски.

— Пратете им нашия герой. Нека накара Конгреса да се разчувства, нека всели смут в душите на несъгласните и тогава бюджетът ни е в кърпа вързан.

— Искаш да му дадем обществена трибуна? — попита Пепус и погледна внимателно Баадластър.

— Той е войник, не политик. Научете го какво трябва да каже.

Пепус докосна замислено слепоочието си с върха на пръсти.

— Сторм — изрече той бавно — е човек с много достойнства. Но мисля, че планът ти може да ни бъде полезен.

— Едва ли е толкова наивен да вярва, че всичко, което искаме от него, е да се бие срещу драките.

— Мисля, че си е такъв.

Баадластър се засмя.

— В такъв случай нека получи каквото иска. Проблемите, с които ще трябва да се справя, са предостатъчни. Нови попълнения, нови казарми. Все неща, за които ще идва да моли. А това е начин да го държим на верижка.

— На верижка ли, Вандовър?

Министърът на войната се изправи в цял ръст пред императора. Пепус се засмя.

— Виждам, че доста бързо успя да заместиш Уинтън.

Баадластър едва забележимо кимна.

Пепус въздъхна.

— Какво пък. Оправяй се ти с нашия герой. Разполагаме само с няколко седмици за подготовка — и махна с ръка в знак, че Баадластър може да си върви. Министърът постоя още няколко секунди на място, сякаш за да покаже на Пепус, че не позволява на никого да го командва. После си тръгна и Пепус го изпроводи с поглед. Тежка въздишка се отрони от устните му. Вярно, че е добре да държиш врага си наблизо, за да можеш да го следиш. Но вече започваше да се чуди дали е чак толкова мъдро. Беше дочул някои слухове. Като например, че Баадластър принадлежал към един страничен клон на Зелените ризи, които от известно време бяха изчезнали от полезрението на императора. Дали военният министър бе намерил Зелените ризи прекалено радикални... или пък недостатъчно? Пепус затвори очи. Имаше нужда от почивка, все по-често с напредването на възрастта. Но точно сега, когато тронът му се клатеше, не беше време за отдих.

Ласадей нахлу в съблекалнята.

— По дяволите, Трав — обърна се той към капитан Травелини.
— Да им кажем ли, или не?

— Нямаме никакви доказателства, че някой е влизал тук без разрешение. Охранителните камери не са заснели нищо.

— Това го зная! Бих дал лявото си орехче, за да науча кой... — той млькна, прекъснат от пронизителен звънец. — Какво е това?

— Говори Мусард, сър. Проверка на костюмите.

— Аха — извърна отново глава към Травелини. — Ще ти кажа обаче, че се сещам кой стои зад тази работа. Само дете нямам никакви доказателства.

— Ами кажи на командира и нека той да се оправя.

Ласадей си пое рязко въздух.

— Не мога да чакам, бе човече. Ако се забавим, тоя тип ще изчезне, а с него и костюмът!

Травелини разпери ръце.

— Единственият начин е да прекратим тренировките и да потърсим изчезналия костюм и този, който се обслужва с него. Не знам обаче дали можем да си го позволим.

— Прав си, човече. Ще съобщя още утре на командира. Чух, че го викали при императора. Май той ще е следващият, а, Трав?

Капитанът кимна, но не отговори. Ласадей хлопна ядосано вратичката на шкафчето и излезе, като метна ядосан поглед на охранителната камера.

Джек почти не бе имал време да разговаря с Амбър след завръщането си. Първо трябваше да се срещне с императора, после го затисна Ласадей, а когато се прибра при Амбър, за да ѝ съобщи, че след няколко седмици заминава с Пепус, успяха да изкарат само една нощ... една нощ в компанията на неговите кошмари.

И без това Джек рядко спеше през цялата нощ. Амбър го знаеше от години и само веднъж или два пъти бе успявала да го успокои напълно. Не беше никак приятно да се пробуди в мрака и да го завари изтегнат в леглото и вперил очи в тавана. Знаеше от какво се страхува. Не от смъртта, защото се бе изправял срещу нея безброй пъти. Боеше се да не му забранят да живее. Ето какъв белег бяха оставили в душата му онези седемнадесет години в криогенен сън. Не помагаше нищо, дори да се любят, макар че сексът поне го освобождаваше от излишната енергия.

И тази сутрин, когато Джек стана, тя не спеше. Знаеше къде отива. Пръстите ѝ докоснаха топлото място, останало от тялото му, под чаршафите. Бързаше да се върне при костюма и при Фантом, с когото общуваше по начин, по който никога не бе общувал с нея.

Амбър скочи от леглото, изпълнена с желание да го последва, после се отказа. Безсмислено беше да го прави. Закрачи неспокойно из стаята. Отново си спомни думите, които някога ѝ бе казал Ролф: „Не можеш да се освободиш от това, което не си имала.“

Тя се върна в студеното легло. Може би Джек наистина не ѝ принадлежеше, нито пък ѝ бе принадлежал някога, ала тя нямаше да му позволи да се изправи отново сам срещу съдбата си. В дъното на гардероба ѝ, зад окачените дрехи, висеше костюмът, който скоро се надяваше да овладее напълно.

Ласадей се намръщи. Ситни капчици бяха избили на челото му.

— Не ми харесва, че тръгвате толкова скоро, сър. Особено пък след като тук си имаме проблеми.

— Нищо не може да се направи. И на мен не ми харесва. — Джек погледна към плаца. Рицарите се оказаха добре подготвени, но след Стралия знаеше, че разполагат само с една стотна от силата, която щеше да им бъде нужна. Не му харесваше задачата, поставена му от Пепус, но си даваше сметка, че в нея има едно важно предимство. Рицарите щяха да се сдобият с обществено признание, а това бе важна стъпка към набирането на нови членове. Все още не можеше да се отърве от някои съмнения във връзка с битката за Стралия. Защо толкова лесно бяха победили? Дракските войници целяха да убият единствено него. Нима го смятаха за толкова важен, след като Кевин си бе отишъл? Ако бе така, трябваше да направи всичко възможно, за да докаже, че грешат. Ласадей, Гарнер, Травелини, Роулинс и останалите трябваше да са в състояние да го заместят. Той беше последният истински доминионски Рицар... и бе в негова власт да поправи грешката, да се подсигури в случай на провал.

Но щеше да отнеме време, много време — с каквото не разполагаше. Предстоящото пътуване щеше да го забави още повече.

На Стралия бе открил важна улика, която не можеше да бъде подмината. Драките не само бяха заложили капана заради него... докато кръстосваше катакомбите, той все повече се убеждаваше, че те са там от няколко години, а през това време Конгресът бе спорил за колонизация и права за собственост. Бяха се настанили там, буквално на една ръка разстояние от Малтен.

Прозвуча сигнал и Ласадей се намръщи отново.

— Насекомите са готови, сър.

Джек погледна надолу, към един участък от плаца, устроен като лабиринт без изход. Част от стените на лабиринта бяха облицовани с плочи, покрити с норцит.

Ласадей въздъхна.

— Сър, там долу е струпано цяло съкровище.

— Зная. — Но щеше да се окаже такава само ако успеят да докажат, че норцитът наистина е сляпо петно за драките. С негова помощ войната щеше да приключи далеч по-бързо.

Бяха пленили трима драки и досега ги държаха затворени. Джек чу да се разтварят металните врати и тримата войни се появиха в лабиринта. Ласадей се надвеси от перилата на командната кула, пръстите му бяха побелели от напрежение.

— Ами ако нищо не излезе, сър?

— Ще опитаме отново — отвърна Джек. Тримата драки пристъпваха бавно под изпепеляващото малтенско слънце. В първия момент му се стори, че на лицевите им маски се изписва объркване. Но след това драките се нахвърлиха един върху друг с такава ярост, че двама от тях след секунди бяха разкъсани на парчета. Третият се извърна, потърси с очи Джек и с бавно целенасочено движение разкъса гръкляна си и рухна на пясъка, преди някой да успее да реагира.

— Гадни чудовища — изръмжа недоволно Ласадей. — Е, свършихме с тези.

Джек отстъпи назад и неволно вдигна ръка към шията си. Зачуди се дали би могъл да прояви подобен кураж, ако попадне в плен при врага. Преглътна мъчително.

— Ще има и други възможности, сержант. Приберете норцитовите плочи на сигурно място. Ще намерим начин да ги използваме.

Докато слизаше от наблюдателната кула, се стараше да не се поддава на мрачни мисли заради провала. Едва ли грешеше за видяното на борда на транспортния кораб на Харкнес.

18.

— Ваше величество, приближаваме.

Пепус попи потта, избила по слепоочията му. Погледна крадешком към своите двама спътници, Сорм и Баадластър. Рицарят изглеждаше спокоен и безстрастен, почти унесен. Баадластър бе съсредоточен в екрана, на който се виждаше приближаващата се планета.

Пепус се отърси от неспокойните мисли и също втренчи поглед в екрана. Мъгливата пелена, обгръщаща планетата, изчезна за миг, сякаш прорязана с нож.

— Щитът е изключен — обяви Джек.

Пепус надзърна през илюминатора. Мисълта, че в този момент достъпът до Доминиона е открит и центърът на тази огромна власт е напълно незащитен, го накара да забрави страха си от високото. Усмихна се уморено, спомняйки си колко пъти бе мечтал да се случи това и силите му да преминат през непреодолимата бариера, ала мечтата му така и не се бе осъществила. Щитовете можеха да бъдат изключвани, но с огромен риск и невероятни загуби.

Нищо чудно, че драките нападаха само периферните, зле защитени планети.

Мъждукащата завеса се върна на мястото си. Но те вече се намираха от другата ѝ страна. Пепус се изкашля смутено и се постара да си придаде величествен вид. Наближаваха мястото, където той беше в стихията си. Конгресът, истинското бойно поле за императора.

Мечтите за световно господство сега бяха умело прикрити зад политически изявления. Пепус хвърли последен поглед на своя доминионски Рицар и отправи гореща молба към всевишния двамата с Баадластър да не са сгрешили в преценката си.

Баадластър сякаш прочете мислите му. Извърна очи от екрана тъкмо когато там се появи столицата, скрита зад кълбящите се облаци, които пръскаха освежителен дъжд над огромния град.

— Постарай се да си починеш добре днес, Сторм — рече министърът. — Защото утре ни чака работа.

Джек гледаше към града и си мислеше, че доминионската столица във всичко се различава от Малтен. Чиста. Красива. Свободна. Обгърната от зелени пояси — паркове и дори гори, незавладени от бетон. Куполовидните покриви на множеството сгради сияеха в кобалтовосиньо или в мътнозеленото на стар бронз. Розови и бели колони. И прозорци, навсякъде големи, панорамни прозорци. Всичко това му харесваше. Имаше чувството, че вижда утрешния ден.

— Пристигаме тъкмо навреме — обади се Пепус. — Драките са обявили официално война. Да видим дали ще успеем да накараме Доминиона да ни подкрепи срещу тях.

Нетърпелива тръпка пролази по гърба на Джек.

Залата беше огромна. Баадластър се наведе и му прошепна:

— Казват, че е построена по модел на стария земен Конгрес.

Родният свят. Далечното, забравено начало на човечеството, до което драките не можеха да се доберат. Джек неволно прегърби рамене, докато излизаше на подиума в очакване да бъде представен.

В залата беше шумно. Някои от сенаторите седяха по местата си, заобиколени от помощници, други се бяха събрали на групички и обсъждаха развълнувано някакви въпроси. Млади мъже и жени седяха пред комуникационните пултове и получаваха или изпращаха съобщения — островчета на спокойствието сред общия хаос. Отгоре се вееха знамената на Доминиона, Триадския трон и Външните провинции.

Джек си пое дъх и се помъчи да се успокои. Липсваше му невъздържаната подкрепа на Фантом, но тук не беше място за показване на сила. Дипломатията бе не по-малко опасно оръжие. Забеляза сенатор Уошбърн, истинско кълбо от активност, да щъка между редовете и да провежда кратки оживени разговори с други сенатори и представители.

Видя и Пепус — в една от ложите за гости. Червенокосият император се бе издокарал с разкошни дрехи, с каквито Джек не го бе виждал досега, ала скъпоценните камъни и златните нишки му придаваха вида на презрян варварски вожд. Заобикаляха го петима

телохранители от Планетната полиция. Джек познаваше трима от тях от времето, когато ги командваше Уинтън, и устните му неволно се изкривиха в зловеща гримаса.

— Време е да те оставям — проговори до него Баадластър. — Трябва да отида при Пепус. Сигурен ли си, че си готов? Носиш ли речта си?

Джек кимна и извади миниатюрния диск. Баадластър и Пепус му бяха помогнали при съставянето на речта и Джек не беше особено доволен от съдържанието ѝ. Сенатор Уошбърн се изправи и погледна към тях. Редът им приближаваше. Баадластър промърмори нещо и се отдалечи.

Напрежението напусна Джек заедно с министъра. Той огледа залата и си помисли, че щеше да е далеч по-спокоен, ако знаеше, че някъде там седи Амбър. Но тя не беше тук, а и да бе дошла, нямаше да се чувства удобно заради камерите и системите за сигурност. Докато разглеждаше купола и святкащите от него камери, в ума му започна да се оформя една идея.

Към него се приближи помощничка на Уошбърн.

— Готов ли сте?

Той я погледна. Имаше топли кафяви очи, в които се четеше симпатия. Джек кимна.

Тя го хвана за ръката.

— Просто трябва да поставите диска на мястото му, когато се качите на подиума. Речта ви ще се появи пред вас с прозрачни букви. Ще ги виждате само вие. Дръжте се естествено. Можете леко да се движите, екранът ще следва изместването на главата. Освен, разбира се, ако не знаете изказването си наизуст.

Той кимна отново.

Момичето му се усмихна.

— Кажете нещо де — подкани го весело. — Сенаторът ще ми отреже главата, ако си изгубите гласа. Много съдби ще се решават след малко.

— Проклети да са драките — промърмори Джек и сам се учуди на думите си. Тя се засмя.

— И това ми стига.

Аудиторията започна да го аплодира, звуковите вълни се отразяваха в овалните стени. Първоначално Джек си помисли, че

вероятно са ги чули, после видя, че сенатор Уошбърн се е изправил и се готви да го представи. Идеята, която се бе родила преди малко, вече напълно владееше съзнанието му и той почти не чу думите на Уошбърн.

Помощничката го побутна по лакътя.

— Това е. Сега сте вие.

Джек пристъпи към подиума. В залата се възцари тишина. „Какво ли им е казал Уошбърн за мен?“ — запита се, докато заставаше на катедрата. Аудио-визуалната уредба се задейства с приближаването му и на екранчето запремигва знак „готовност“.

В началото публиката го очакваше смълчана, но след като видя, че не започва, заръкопляска окуражаващо. Той погледна към мястото, където се бе настанил Пепус, и почувства, че го завладява мрачна решимост и невероятно спокойствие.

Вдигна бавно дясната си ръка с диска и изчака, докато камерите я покажат в едър план. Сетне бавно сви пръсти и смачка черния диск в неузнаваема маса. Хвърли останките в подножието на подиума.

Изведнъж атмосферата се наелектризира. Аудиторията почувства, че ѝ предстои да чуе нещо интересно. Неконтролирано. Живо. Нетърпението им се прехвърли и на него и Джек осъзна, че не бива да ги кара повече да чакат. Баадластър се надигна в ложата. Пепус го дръпна за ръкава да седне отново.

— Конгресмени и представители, дами и господа, почетни гости.

Гласът му накара редиците да се смълчат. Щяха да го чуват ясно дори без усилвателна уредба. Единствено човек, надарен със способностите на Амбър да убива, би могъл да го спре сега.

Той заговори и гласът му се изпълни с радост.

— Бях ви представен като командира на доминионските Рицари — наново сформирания по заповед на император Пепус батальон. Заклех се във вярност пред него, защото съм човек на делата, който носи брониран костюм. Мнозина от вас ще изслушат изказването ми предубедено, уверени, че това, което са ви казали, е истина. Но всъщност вие бяхте излъгани.

От залата се надигнаха гласове. С периферното си зрение Джек забеляза, че Уошбърн дава знак да запазят тишина. Пепус се беше привел напред в ложата, косата му бе щръкнала нагоре.

— Заклех се пред Пепус, но преди това се бях заклел пред друг. Управник, чието име, откакто загина, се превърна в синоним на разгром и позор. Като човек на честта осъзнавам, че сега ще се запитате как е възможно да се закълнеш във вярност на двама господари? Ако не го направите, значи всички сте кръгли глупаци. Но аз зная какво говоря, защото никога не съм се клел в човек, а в онова, което предлага. Първо, нека ви кажа кой съм. Родил съм се на Дорман...

Отново шумни възгласи. Сенаторите от задните редове бяха станали от местата си и се спускаха напред. На един от горните балкони някакъв помощник се втурна към вратата.

— Чухте ме добре. От двайсет и пет години нито едно човешко същество не се е раждало на Дорман. Планетата бе завладяна по време на Пясъчните войни. Сега е безжизнена пустиня, непригодна за хора. Но аз съм се родил там и я помня такава, каквата беше някога. Израснах във фермата ми баща ми, записах се в редовете на армията, после станах Рицар и се заклех във вярност — към император Регис.

Този път нямаше шумни възгласи. Хората бяха втренчили поглед в него и Джек осъзна, че е приковал вниманието им.

— Аз вероятно съм последният истински Рицар.

Баадластър и един от полицаите напуснаха ложата, но вече бе твърде късно да предприемат каквото и да било.

— Записах се да се бия срещу драките и тогава вярвах, че можем да ги спрем. Бях на шестнадесет и сигурно си представяте какво ми е било в главата. — Трябваше да ги върне назад, в миналото, за да могат да го разберат по-добре. Все още не беше сигурен дали му вярват напълно. Виждаше обаче, че е завладял вниманието им. — И така, аз се заклех във вярност към император Регис. Сега, застанал пред вас, искам да ви заявя съвсем искрено — ако не бяхме предадени на Милос, ако Рицарите не бяха изоставени без подкрепления и възможност да бъдат евакуирани, никога нямаше да загубим планетата. Щяхме да спрем драките още там. Но Регис не беше уверен в силата си, а и имаше противници, които се опитваха да му отнемат трона. Ние, Рицарите, се превърнахме в пионки в тази жалка игра и Милос бе смъртоносният удар.

Неразбираем вик прекъсна изказването на Джек. Той погледна към мястото, откъдето идваше, но никой не го подкрепи. Джек се

възползва от краткото прекъсване, за да разтърка слепоочията си.

— Откъде знам ли? — продължи след това. — Просто бях там. Бях един от хилядите, обречени да бъдат изоставени. На флота бе наредено да се изтегли и драките започнаха да настъпват. Бях един от стотината оцелели, добрали се до трите транспортни кораба, неизвестно как преминали през блокадата. И трите пострадаха тежко от дракски обстрел при стартирането. — Той плъзна поглед по редиците. — Виждам, че мнозина от вас си спомнят. За вас това са исторически факти в компютъра. За мен — преживени събития. Два от криогенните кораби така и не успяха да преминат дракската блокада. Третият се промъкна, но с такива тежки поражения, че продължи да се носи в дрейф, с повредени системи за управление. Включително и криогенната инсталация. Хората в капсулите измряха. Седемнадесет години по-късно корабът бе открит. На борда бе останал само един оцелял. Жив, но не и със запазен разсъдък. — Джек вдигна осакатената си ръка. — Бях получил тежки измръзвания. Имах криогенна треска. Казаха ми, че нещо с ума ми не е наред. Бях изгубил цял един живот, драките бяха превзели планетата, която искаха, император Регис падна от власт и се превърна в лишен от поддръжници старец, когото накрая убиха. Прекарах четири години при Рицарите. Седемнадесет в криогенен сън. И последните пет, за да узная истината. А истината, дами и господа, е, че драките не дават пукната пара за правото ви да живеете. Истината е, че някога разполагахме със средство, което можеше да ги спре. Да ги научи на уважение, когато си имат работа с нас. Сега отново разполагаме с това средство. Кълна се, не пред Регис, нито пред Пепус пред нито един император. Кълна се, че мирът може да бъде постигнат чрез война. И държа на клетвата си. Искам от вас да ме подкрепите — да подкрепите средството, което може да осигури мира.

След тези думи Джек слезе от подиума.

В залата цареше абсолютна, изумена тишина. Той погледна към императора. Пепус седеше неподвижно в ложата си. И тогава някой започна да ръкопляска. Оваците набираха сила и скоро присъстващите се изправиха на крака. Скоро в залата нямаше нито един седнал.

Включително и Пепус.

19.

— Проклет пацифист.

Джек беше уморен, с пресъхнала уста след дългите часове интервюта, последвали изказването пред Конгреса.

— Защо иначе са войните? — попита той, опитвайки се да не обръща внимание на нервно крачещия император.

Пепус спря пред него. Челото му бе прорязано от дълбоки бръчки. После погледна към Баадластър.

— Не всичко е загубено — заговори министърът. — Дебатите продължават.

Пепус поклати глава и червената му коса падна върху лицето. После се извърна и отново закрачи неспокойно. Спря в далечния край, сякаш искаше да се отдалечи максимално от Сторм.

— Аз съм твоят император — заговори отново, като се сдържаше да не избухне с видимо усилие. — Защо не ми каза?

Джек вдигна глава. Очите му срещнаха погледа на Пепус.

— Мислех, че знаете.

Пепус разсече въздуха с ръка, сякаш държеше меч.

— Как да ти вярвам сега?

— А аз на вас?

— Не си играй с думите. Невъзможно е да си бил намерен на някой от онези кораби, щяха да ми докладват!

— Аз съм доминионски Рицар — заяви Джек. — И това трябва да е достатъчно. Аз съм такъв, какъвто съм, и върша това, на което са ме учили. Нито повече, нито по-малко.

— И само това ли ще чуя? Бих могъл да те уволня от командирския пост.

Джек наведе глава.

— Ако го желаете. Но не ви го препоръчвам. — Той се изправи и мускулите изпъкнаха под синята униформа. — Сега вече знаете кой съм. Не забравяйте, че аз също зная какво представлявате.

Пепус кипеше от възмущение, но думите на Сорм го накараха да замръзне.

— Заплашваш ли ме? — попита той.

— Ни най-малко. Струва ми се, че е време да започнем да се разбираме. Уинтън се боеше от мен, но не знаеше истинската причина да го прави. Никога не съм бил в плен при драките. Дори да съм бил задържан от Зелените ризи, те не са постигнали целите си. Защото умът ми вече бе пострадал достатъчно след седемнадесет години в криогенен сън. Живеех и преживявах отново предателството. Зная кого трябва да мразя. — Джек замълча. Беше свил ръцете си в юмруци. — Искам от вас свобода, за да мога да се разправа с Дракската лига.

Пепус задържа дъх.

— И после? — попита.

— Ще си върнем Кларон. Уинтън го изпепели, за да ме прогони оттам. Накара ви да одобрите действията му с лъжливото обяснение, че там вече имало дракско нашествие.

— Що за обвинение е това... — намеси се Баадластър, но Джек го прекъсна.

— Уинтън използваше наемници. Те не могат да бъдат контролирани.

Пепус въздъхна. Придърпа едно кресло и се отпусна в него.

— Е, добре. Съгласен съм с условията. Тераформиране на Кларон. Колкото и време да отнеме, на каквато и да била цена.

— В замяна на какво?

— На твоето мълчание? Не — въздъхна Пепус. — В каквото и да ме подозираш, аз все още съм император на Триадския трон. Не можеш да докажеш стореното от Уинтън, но това не означава, че го одобрявам. Нито тогава, нито сега. Да речем, че ще изпълня исканията ти, за да спечеля твоята лоялност.

На лицето на Джек затрептя мускулче. Той се изправи.

— Аз съм Рицар. Или вече имате лоялността ми, или не. Не мога да бъда купен.

— Така е — кимна усмихнато Пепус. — Може би си прав.

Разговорът беше прекъснат от сенатор Уошбърн, който нахлу в стаята, следван от строен млад мъж в униформа на адютант.

— Това е синът ми Брант — представи го Уошбърн и застана между Баадластър и Пепус. — Джек! Джек, момчето ми! Аз самият не

бих могъл да се справя по-добре! — Сетне се обърна към Пепус. — Гениално! Неописуемо! И само някой да посмее да каже, че не умее да говори! При това е пацифист.

— Какви са новините, Уошбърн? — прекъсна устрема му императорът.

— Какви могат да бъдат? Пепус, вие ме изненадвате. Нищо чудно, че седите на Триадския трон. Ако ни бяхте пробутали някой защитник на войната, все още щяхме да спорим. Вероятно до края на заседанието. Но когато вместо това ни предлагате пацифист, който знае кога и защо трябва да се воюва... направо посякохте редиците на опозицията.

— Значи предложението е одобрено? — прекъсна го Баадластър.

— Да! Да! Военното решение се подкрепя, господа.

Джек ги гледаше от другия край на помещението. Беше спечелил битката за Кларон, но кой знае защо се чувстваше опустошен. Вече нямаше усещането за победа. Амбър сигурно щеше да се съгласи с Уошбърн за умението му да говори. Джек не бе излъгал. Просто им бе спестил част от истината. Пепус си бе възвърнал самообладанието, но едва ли щеше да е така, ако знаеше какво си мисли в момента Джек. Първо драките. А после императора.

20.

— Спускане след дваайсет минути.

Джек разтърка схванатия си врат и се опита да не обръща внимание на компютърния глас.

— Само ни откарай там — рече той.

Този път се обади пилотът:

— Да не мислиш, че е толкова лесно?

— Ще ти кажа какво мисля — отвърна Джек. — Мисля, че противникът е струпал долу големи сили и точно тях трябва да ударим.

Корабът се залюля и насядалите наоколо протегнаха ръце към дръжките. Чу се шум откъм двигателния отсек и Джек предположи, че вече са близо до целта.

Пилотът изсумтя недоволно и прекъсна връзката.

Мъжът, седнал до Джек, поклати глава.

— Тези типове никога не проявяват уважение.

— Ти си върши работата — отвърна троснато Джек. — Спускаме се долу, прочистваме района, а след нас пристига ремонтната бригада, вдига пилоните и задейства предпазния щит. Затова сме тук. Върши си работата, а уважението ще дойде от само себе си.

Лицето на войника видимо побледня.

— Тъй вярно, сър — промърмори той и кимна.

Джек потъна в неспокойно мълчание. Докато оглеждаше войниците, си даде сметка, че не познава повечето от тях в действие. Кой щеше да му пази гърба? Гарнер разговаряше с някакъв новобранец в другата страна на хангара. Джек не чуваше какво си говорят.

„Готови ли сме, господарю?“

— Почти.

„Доста тежка кампания.“

— Зная. — Това беше третият десант за пет дена, но скоро щяха да си възвърнат Океана, да поставят щита и да нанесат още една тежка загуба на драките. „Не са непобедими — помисли си Джек. — Стъпка по стъпка ги изтикваме там, откъдето са дошли!“

Разкопча костюма, взе сонда и започна да проверява електронните показания, въпреки че Фантом вече го бе направил, при това далеч по-добре. Той се намръщи. Отново имаше миниатюрни, почти незабележими утечки. Фантом пак пиратстваше. Джек разтърка уморено слепоочия. Откритието за пореден път подсили намерението му да си вземе нов костюм веднага щом се завърнат на Малтен. Старият вече не беше така надежден... а и беше обитаван от още едно същество, което се бореше за контрол с него. Не бе казал на Фантом, а и не знаеше как ще постъпи съществото, ако разбере, че Джек смята да го изостави.

Дали това би довело до смъртта му? Джек знаеше, че подобна възможност съществува, защото напоследък Фантом показваше повишена активност. Дали не се пробуждаше сходството с паразитните милоски берсеркери? Във всеки случай повече отвсякога се нуждаеше от топлината и влагата, която отделяше тялото на Джек.

Той извади сондата и я прибра. От другата страна на хангара Фостермайер, неговият заместник-командир, започна обратно броене.

— Обличайте се, господа! И да не забравяте ръчката на мъртвеца. Не искаме някой от костюмите ви да попадне при драките и да им позволи да провеждат разни гадни експерименти с него, нали?

„Само това оставаше“ — помисли си Джек...

— ... няма да има по-удобен момент — заяви Денаро, стиснал шлема под мишница.

Амбър поклати глава.

— Не мога да дойда с теб.

— Но и не бива да оставаш тук, за Бога. Курсистите са вече пет хиляди души, но повярвай ми, *те* знаят, че някой пипа костюмите. Въпрос на време е да те заловят. — Амбър поклати глава. Денаро я изгледа замислено, сетне присви рамене. — Добре де, добре. Виждам, че не можеш да ме търпиш. Но представяш ли си какво ми е на мен? Трябва да мисля за Свети Колин и Синьото колело. Пък и съм се закълел във вярност пред императора. Щом ще се бием, да си изберем за водач човек, който заслужава уважение.

— Джек заслужава уважение.

— Напълно съм съгласен, въпреки че не го познавам толкова добре, колкото теб. Но не и Пепус. А Рицарите се кълнат във вяроност тъкмо пред него. Ала ти не се безпокой... никой няма да научи от мен къде си отишла.

Денаро постоя още малко, сякаш смяташе да добави нещо, сетне поклати глава и излезе от съблекалнята, като остави Амбър сама.

Докато стоеше, заслушана в отдалечаващите се стъпки, тя се зачуди дали Джек ще се върна скоро у дома... дали някога изобщо ще се върне.

И дори да се върне, дали ще е все така вмениачен в костюма и драките.

След речта на Джек пред Конгреса самотата ѝ бе станала неизмерима. Сякаш помежду им се бе спуснала метална преграда. Накрая тя не издържа, напусна леглото му и се настани в другата спалня, а той дори не забеляза.

Още по-лошо — дори не възрази.

— Ах, по дяволите — прошепна тя и се изненада от звука на собствения си глас. Какво ѝ липсваше? Какво не можеше да му даде? Да можеше само да го открие...

Окачи шлема на куката, помисли си за миг, че прилича на отсечена глава, после се зае да се измъква от костюма.

— Червено крило е унищожено! Божичко, загубихме ги всичките!

— Стегни се, Гарнер.

— Джек! Няма ги вече!

— Това го каза току-що, господинчо. Сега събери оцелелите и изчезвайте оттам.

Джек завъртя леко брадичка и сръбна от шишето с вода. Драките отново оказваха яростна съпротива. Не само това, ами Джек бе загубил голяма част от хората си.

Придвижваше се напред, високите сгради от двете страни спираха погледа му и заглушаваха сигналите на другите. Купчини от натрошен бетон и нагънати метални подпори му пречеха да следи както своите хора, така и противника. Входелите на порутените сгради

бяха затрупани с тухли. Земята под краката му бе покрита с натрошени стъкла.

Някога това е бил цветущ град, преди бомбардировките на драките да го превърнат в руини. Докато крачеше, Джек се опитваше да прогони нарастващото отчаяние.

Не само стъкла хрущяха под краката му, но и човешки кости. Евакуацията беше закъсняла. Виждаха се останки от разбити кораби, обгорени корпуси, опушени скелети вътре.

Всичко наоколо носеше белези от жестокото нашествие на драките — най-вече енергийната инсталация и системата на щита. Много дни преди идването на Рицарите. Дни и нощи на агресия срещу една неподготвена за война планета.

Ръкавиците го гъделичкаха на китките, напомняха му, че оръжията са активирани. Джек спря недалеч от пресечката с метрото. Малко по-нататък би трябвало да са драките, които бяха устроили засада на Червеното крило, а сега дебнеха и Синьото.

Той надзърна в картата.

— Фостермайер, Синьо крило, докладвай за местоположението си.

— Да, сър, приближаваме кръстовището на Десета и „Галуей“.

— Гарнер е, вървим по Осма към „Галуей“.

— Тук Пийчис, на пресечката на „Мендоса“.

— Арон е, сър, заобикалям голяма постройка. Мисля, че съм на Първа улица.

И така нататък, като всички вървяха към „Галуей“.

За Джек Сторм това беше нюх. Амбър щеше да го нарече интуиция и да го укори, че не й обръща внимание.

— Не влизайте в метрото. Мисля, че там някъде ще имаме посрещачи. Останете по местата си.

— Какво има, командире?

— Струва ми се, че са на станцията на метрото на кръстовището с „Галуей“. Драките обичат да дебнат под земята. — Джек почувства нарастваща увереност в мига, в който го казваше. Ами да, разбира се, подземната система! Там щяха да се чувстват като у дома. Веднага щом Синьото крило се появи на главната улица, те щяха да наизскачат от входовете за метрото, също както изскачаха от пясъка.

Въпросът беше какво трябва да направи той?

В слушалките се чу статичен пукот.

— Командир Сторм, тук Синьо крило.

— Кой говори? Къде е капитан Боск?

— Свалиха го, сър.

— Мъртъв ли е?

— Не беше, сър, но се задейства ръчката на мъртвеца, когато гадините се опитаха да го измъкнат от скафандъра.

Значи искаха да се доберат до бойния костюм. Това потвърждаваше опасенията на Джек. Драките се опитваха да съберат максимални сведения за своя противник.

— Командире?

— Кой говори? — попита Джек.

— Лейтенант Вега, сър. Намираме се в покрайнините на града, близо до полето. Наблизо трябва да има пясък, сър, защото вятърът разнося песъчинки. Точно както ни учехте.

Вече? Джек взе решение.

— Задръж на позиция, Вега. Ще ти пратя подкрепление веднага щом се изтеглим оттук. — Той премина на главната честота. — Фостермайер, искам да ми осигуриш река от огън.

— Какво?

— Запалете запасите от гориво или каквото ви попадне. Или някой доброволец с всички гранати, с които разполагаме.

— Това е смъртна присъда, командире.

Арон се включи във връзката.

— Ах... командире? В момента се намирам на първия етаж на спиртоварен цех. Струва ми се, че цистерните са пълни.

Алкохол? Не особено мощно средство, при това трудно за разпалване, но лазерите им щяха да свършат работа.

— Гарнер, иди там и му помогни. Пийчис, ти също. Подпалете голям и силен пожар. Останалите да дойдат при мен. Синьо крило да се отправи към позицията на Вега. Където има пясък, има и гадини. Трябва да бъдат изстребени. Не забравяйте, че от нас се очаква да осигурим безопасен район за ремонтната бригада. Щитът трябва да е възстановен, преди да се приближи техният кораб-майка!

Мъжете се подредиха в клиновидна формация. Поеха напред, а асфалтът под краката им се тресеше от тежките обувки. Джек се

усмихна мрачно. Знаеше, че драките са известени за приближаването им.

Можеше само да се надява, че не могат да броят добре.

Гарнер установи връзка.

— Готови сме тук. По дяволите, Джек! Това нещо е страшно взривоопасно. Веднага щом кажеш, ще ги полеем с него. Запушихме каналите, улицата ще се напълни за секунди.

— Ние също сме на позиция. По мой знак... сега! — Джек сви надясно и се отправи към спиртоварната.

Над главите им профуча изстребител, следван от свръхзвуков трясък. Джек изви глава и камерите на шлема уловиха замъглено изображение. В покрайнините на града изригнаха няколко експлозии и скоро онази част се обви в тъмен дим.

— Нямаме много време, докараха тежката артилерия.

— Почти приключваме — отвърна Фостермайер.

Джек закричи по „Галуей“. На два градуса вляво виждаше зейналото гърло на тунела за метрото. Намираще се в бетонен каньон, без възможност да избяга, ако нещо се обърка.

Под краката му потече кехлибарена течност, която се плискаше по подметките му, и продължи надолу по улицата. Синкавият алкохолен пламък бе почти невидим. Реката започна да се влива в метрото, където пламъкът бързо се разгаряше и нагоре се издигаха оранжеви езици. На стълбището изведнъж се появиха драки. Джек зае позиция и откри огън. Поваляше ги веднага щом се подаваха от огнената завеса.

Нещо го блъсна в бронята. Той се олюля назад.

„Господарю, използват куршуми. Предлагам да си намерим прикритие.“

До Джек неочаквано изникна Фостермайер. Постоя за миг, сетне рухна като подкосен в огнената река.

Зловещо свистене и отново удар по бронята. Този път Джек дочу жалостивото скърцане на флексобрънките.

— Сержант!

„Няма го, господарю.“

Джек се озърна и видя още двама от хората си да лежат на улицата. До един от тях се въргаляше разбита раница.

Джек стигна при нея с три скока. Наведе се, измъкна две гранати и хукна назад към входа за метрото.

„Не зная дали това ще ми хареса“ — оплака се Фантом.

— Мисля, че си прав — отвърна Джек. — Гарнер! Поемате към покрайнините още сега! Това е заповед! Съберете се с Вега и потърсете гнездото!

Той активира гранатата и навлезе сред бушуващите пламъци. Изведнъж се зачуди кога ли Фантом бе развил чувство за самосъхранение.

Нещо го удари по лявото рамо, достатъчно силно, за да го завърти на място. Изправи се, активира и втората граната и вдигна ръка.

Костюмът се изпълни с дим и мирис на изгоряло, сякаш се бе пропукал шлемът, макар Джек да знаеше, че не е така. Разнесоха се викове, крясъци, зловещи дракски пощраквания. Зад огнената завеса изникна стена от драки. Той метна гранатите право срещу нея, включи реактивните двигатели и прескочи противниците миг преди да го повали ударната вълна. Приземи се от другата страна и се претърколи. Почувства остра болка в лявото рамо.

— По дяволите! — изруга Джек. — Удариха ме.

„Без майтап, господарю. Има пробойна в костюма.“

Огнестрелни оръжия. Норцитовото покритие на костюма му бе позволило да стигне далеч по-напред от Фостермайер и останалите, но не го правеше неуязвим. Джек застана на колене, после се изправи. Конструкцията на костюма не му позволяваше да го огледа отвън за поражения.

„Фантом, искам да запушиш пробойната. Време е да изчезваме.“

Озърна се. Улицата беше съвсем пуста. Джек си пое дъх и се затича, усещайки как подсилените му със сервоусилватели крака поглъщат разстоянието.

А и предстоеше да се погрижат и за гнездото.

Фантом бе съсредоточил вниманието си върху разкъсаната плът. Беше му студено, постоянно студено и енергийните запаси в бронята на Джек вече не стигаха, за да поддържа нормално съществуване, камо ли за регенерация. От раната бликаше кръв и попиваше в порьозната

тъкан на подплатата. Напълно забравил за битката отвън, сега Фантом трябваше да се съпротивлява на собствената си природа.

Той вкусваше живот. Познаваше този аромат. Пееше в него, изпълваше го със сила.

Фантом знаеше, че Джек умира, ала същевременно усещаше, че той самият отново се пробужда за живот, за първи път от много студени месеци насам.

Всичко това беше заради кръвта. Заради бликащата алена, топла течност.

Извиращият фонтан на живота. От който Фантом все още не смееше да вкуси.

Поне засега.

Сетивата му долавяха туптенето на сърцето на Джек. Би могъл да му помогне да се възстанови, достатъчно бе да приближи двата разкъсани края на раната. Да спре кървенето... и после да отнесе Джек някъде в безопасност. Ако изобщо имаше безопасно място на тази планета.

Но би могъл и да вкуси сам от живителната сила и отново да започне да расте.

Душата му потръпна.

Подплатата потрепери. От вътрешната ѝ страна започнаха да растат миниатюрни власинки. Тънички като косми. Леки като перце. Търсеци живота, за който Фантом жадуваше. Изсмукващи сокове, от които се нуждаеше новото му тяло.

Фантом се отдръпна от раната, осъзнал, че не може да се контролира. Джек нито знаеше, нито се интересуваше, докато нареждаше с пресипнал глас:

— Открих пясъчното петно! Всички групи, всички подразделения, насочете се към мен. Спускаме се долу!

Съдбата на Джек е предрешена, реши Фантом и остави власинките да пропълзят към раната. Да всмукнат от живота, преди да е угаснал.

21.

Амбър се пробуди с писък, усукана в подгизнали чаршафи — от сълзи? Трепереше в мрака и гърлото ѝ все още бе свито от ужас. Гърдите ѝ се повдигаха мъчително. Изминаха няколко секунди, преди да се досети.

— О, божичко! Това е Джек!

Отметна завивките и скочи от леглото. Нямахше време за губене. Първото ѝ действие бе да потърси Колин на линията.

Беше среднощ, но проповедникът отговори на второто позвъняване. Намираще се в стаята за медитации. Очите му гледаха уморено, все още беше облечен и тя осъзна, че е работил до късно.

— Амбър. Какво има?

— Става дума за Джек. Зная, че се е случило нещо. О, божичко! — млъкна, скована от страх.

— Къде е той?

— Не зная! Бие се някъде. Но мисля, че умира... или вече е мъртъв.

Свети Колин затвори за миг очи, сетне погледна към екрана.

— Той е войник, мила моя. Знае на какви рискове се излага.

— Не бива да умре! Още не му е дошло времето. Нито на мен. Не бива...

— Какво очакваш да сторя?

Изведнъж я завладя надежда. Той не бе казал „нищо не мога да направя“, а „какво очакваш да сторя“. Амбър вдигна ръка и отметна назад разрошената си коса.

— И какво можеш да направиш?

Той потрепери.

— Да се помоля за него?

— Не съм вярваща.

Преподабният отново затвори очи.

— Амбър, аз не съм с неограничени възможности. Ако бях до него, може би... но тук съм безпомощен.

— Аз бих могла да му помогна. Стой там. Ще дойда веднага.

Колин изключи връзката и се облегна назад. Беше прекарал почти цялата нощ в стаята за медитация, опитвайки се да възстанови изчерпаните си сили. Интересно, защо точно тази вечер не си бе легнал. Нима знаеше, че Амбър ще се обади? Някои биха казали, че е имал предчувствие... онези, които го смятаха за светец. Ала имаше и такива като Денаро, които биха го отрели. Такива, които съвсем скоро щяха да му създадат сериозни проблеми. Така че беше съвсем естествено да бъде постоянно нащрек.

Имаше разбира се и хора, които щяха да заявят, че се е случило каквото е било писано. И нищо повече.

Колин разтърка умореното си чело. Напоследък и той клонеше към тази група. Сгреси, като вдъхна надежда на Амбър. Какво биха могли да сторят за спасяването на Джек? Каквото е станало, станало е вече. Потъна отново в транс и сякаш измина цяла вечност, преди Джонатан да въведе младата жена.

Още с появата ѝ атмосферата в стаята се наелектризира. Носеше битиански кафтан и бе прибрала кестенявата си коса на кок, но два немирни кичура се бяха спуснали отстрани. Тя едва дочака Джонатан да излезе, прекоси помещението и го улови за ръцете. Пръстите ѝ бяха леденостудени.

— Той още е там — рече с дрезгав глас. — Но започвам да го губя.

Колин я настани до себе си и произнесе:

— Сигурно смяташ, че ти обещах повече, отколкото мога.

Амбър го погледна внимателно.

— Мисля, че обеща това, което ти е по силите.

— Е, добре — въздъхна той смирено. — Знаеш ли защо ме смятат за светец?

— Четох го някъде. Говори се, че си възкресявал мъртъвци.

— И това не са само слухове — изтъкна свещеникът, но се почувства неудобно. — Щеше да издъхне в ръцете ми. Лекарите щяха да сторят същото.

— Станало е на един аванпост на Скиталците.

— Да. Прimitivesни условия и не ме питай как го направих, защото не зная. Помня само, че изведнъж ме завладя гняв, защото този човек щеше да умре, и бях твърдо решен да не му позволя да страда в натрошеното си тяло... бяха го извадили от една пещера, където слязъл да помогне на деца, дошли на екскурзия. Тогава бях съвсем млад. Яд ме беше, че един добър човек трябва да си иде така безсмислено. Помня, че го стисках в обятията си... устата му бе пълна с пръст. Почистих я, опитах се да наместя натрошените кости, сетне го умих. И тогава ме споходи неудържимият гняв, притиснах го отново в обятията си и... не съм го казвал на никого — бях ужасно ядосан на Всевишния, че позволява това да се случи. И тогава изведнъж човекът започна да диша.

Колин си пое дъх, погълнат от спомени.

— И заради това започнаха да те смятат за светец.

— Предполагам. Няма за какво друго да бъде. Амбър, не мога да ти обещаая, че подобно нещо може да бъде повторено. Ще бъде гавра с чувствата ти. Господ изцереява, не аз. Не мога да ти обещаая Божията намеса.

Тя запретна решително ръкави. Светлините затрептяха върху татуираните фигури.

— Може и да е така. А сега ми кажи какво стана с Роулинс?

Колин зяпна от учудване.

— Какво искаш да кажеш?

— Какво искам да кажа ли? Какво си мислиш, че искам да кажа? Вие се озовахте в клопка в дракското посолство, а и двамата излязохте живи. Само че ти беше със строшени ребра. Знам, че нещо се е случило с Роулинс. Беше като замаян цял месец след това и вървеше подире ти, сякаш го водеше на невидима каишка. Всички преживяхме по нещо на Бития. Интересува ме какво се е случило с вас.

Преподобният поклати глава.

— Пое с гърдите си изстрел, предназначен за мен. Но... не умря.

— Обаче умираше.

— Може би — изведнъж Колин се почувства ужасно стар. — Амбър, аз не съм човекът, с когото преживя онова приключение в Лазертаун. Не съм дори човекът, с когото отиде на Бития. Всичко това ми струва много... цена, която тепърва предстои да платя.

— Тъкмо затова съм тук. Моля те! Опитай се да ми помогнеш! Да опитаме заедно.

Колин втренчи поглед в нея. Въпреки че в стаята нямаше прозорци, усещаше, че отвън все още е нощ.

— Е, добре — въздъхна той. — Вземи ръката ми и виж дали ще успееш да намериш пътя към него.

Амбър задържа ръцете на стария проповедник в своите. Сбръчканата съсухрена кожа сочеше истинската му възраст. Пръстите му имаха мазоли като на човек, цял живот занимавал се с физически труд. Закотвена към неговата улегнала мъдрост, към спокойствието, което извираше от дълбините на душата му, тя се хвърли в пространството да търси Джек.

Очакваше, че ще е студено. В началото не долови нищо и продължи да се протяга, докато стана невероятно крехка и прозрачна, превърна се в пояс от пращинки, толкова малки, че да бъдат разнасяни с лекота от слънчевия вятър. Наложил се да направи усилие, за да не бъде разпръсната завинаги из вселената. Беше като хвърчило, рееща се из дълбините на космоса, а Колин бе нейното въже, рулят, който я управляваше.

Възприятията ѝ претърпяха толкова голяма промяна, та вече не знаеше как да търси Джек. И той ли щеше да е прах? Или скала като Колин?

„Не — досети се тя. — Той ще бъде слънцето.“ Веднага щом го осъзна, озърна се за ярки пламъци, ослепителни като слънчевия диск.

Понесе се между световите, без да разчита на карти и указания, без да знае къде се намира, нито къде отива. Откри един пламък, сетне друг, но това не беше Джек дори, но беше човешко същество. И тя продължи нататък.

Някой дърпаше въжето ѝ. Погледна назад и видя, че връзката ѝ с Колин е съвсем изтъняла. Времето бе изгубило значение. „Колко дълго?“ — помисли си. И после: „Колко далече?“ Той продължаваше да я тегли и тя се върна назад, увисна недалеч от него, но без да се прибира в тялото си. В ушите ѝ продължаваха да кънтят хиляди песни, някои объркани, други невероятно мелодични.

— Вземи — чу гласа на Колин. — Амбър, чуваш ли ме?

— Да — прошепна тя с огромно усилие.

— Джонатан установи къде е била последната им акция. Звездните карти не могат да ти помогнат, но разполагам с нещо по-добро. Изработено е за събранието на Скиталците на Океана. Използвай го, за да се ориентираш.

И пъкна нещо в ръката ѝ. Усети допира му — неравен къс скала, загърнат в плат, такова бе въздействието му върху етерното ѝ тяло. Тя го стисна и отново се понесе, този път снабдена с компас, който да я ориентира.

Достигна един свят, който излъчваше болка, и забави своя полет, почувства гигантската скорост на профучаващо тяло и видя невероятен по размери космически кораб, който се приближаваше, а после и планетата, която се разтърси от неговите удари.

Тя се сгърчи от изблика на смърт, болка и страх, от неразбираемите викове, защото унищожената планета не бе населена от хора. Още дълго виковете утихваха в съзнанието ѝ, дълго ечеше грохотът на оръдията.

Тишината се възцари постепенно. Гигантският боен кораб напусна орбита и се отдалечи, оставяйки планетата обгърната в радиоактивно сияние. Амбър прехапа устни и хвърли последен поглед през рамо.

Пясък, помисли си тя. Пясъчна планета, но сега бе лишена от пясъка. Атмосферата ѝ блещукаше в разноцветни светлинки.

Ала нямаше време за губене. Камъкът в ръката ѝ я дърпаше надясно, тя го последва и скоро откри друга слънчева система.

В далечината зърна сиянието на белия пламък, който търсеше. Страх изпълни етерното ѝ тяло, докато се приближаваше, и скоро се озова пред материален свят, раздиран от артилерийски обстрели и лазерен огън — рани, които щяха да зараснат скоро, за разлика от тези на облъчения свят. Под нея се простираше градски пейзаж, полуразрушен, облизван от пламъци, сив паваж с алени черти. Отвъд града започваше поле, но земята бе разорана, а дърветата — изкоренени. Из полето тичаха мъже в бронирани костюми. Зад хълмовете настъпваше пясъкът — неизменният белег за присъствието на драки. Амбър се сниши, опитвайки се да събере разпиляното си същество. Вече не се налагаше да търси Джек. Тя бе въздухът, а той

огънят и той я всмукна, сякаш тя съществуваше само за да го подхранва.

Последното ѝ усилие бе да се пресегне към Колин.

Колин почувства силен тласък в душата си. В първия миг го стресна, сякаш някой се опитваше да изсмуче съзнанието му като жълтък от черупка на яйце. Вкочанените пръсти на Амбър помръднаха в ръцете му и в следния миг съзнанието му напусна тялото и той се озова изправен пред...

Не, не беше смъртта. Нея я познаваше добре. Беше Джек и още нещо — нещо примитивно и хищно, изпълнено с отчаяното желание да запази собствения си живот... ала надарено с разум и великодушие. Приличаше му на съзнание на ембрион в утробата на майка, принудено да се сблъска с реалността на живота, който още не бе в състояние да разбере.

Амбър го обгърна. „Можеш ли да помогнеш? Мили Боже, губя го...“

Колин усети раната на Джек, но другото съзнание започна да се бори с него, да се съпротивлява, да му пречи да се приближи и дори по-лошо — то изглежда познаваше отлично равнината, в която се намираха. Можеше и възнамеряваше да унищожи Колин. Преподобният опита да се приближи отново и бе отблъснат толкова брутално, че неволно изстена като от силна болка и съзнанието му се раздвои между усещанията в двата свята. Почувства, че губи връзка с Амбър. Единственото, което можеше да направи, бе да покаже на това второ съзнание миг от живота, който го очакваше, преди връзката им да се разкъса напълно и двамата с Амбър да бъдат запокитени из галактиката.

22.

Джек се олюля и се подпря на коляно, пронизан от остра болка под бронята. Една норцитова плоча се откачи от нагръдника му и той изруга. Но болката му помогна да се отърве от налегналата го летаргия. Изправи се отново, очакващ да чуе призивите на Фантом да продължават напред, ала съществото бе замлъкнало.

Противникът ги бе притиснал към земята с ураганен огън. Той провери мрежата за цели, като си даваше сметка, че му предстои да се придвижи напред под непрестанен кръстосан огън. И в този момент усети, че нещо с него не е наред...

— Мили Боже, командире, ти си ранен! — Гарнер се хвърчи в прахоляка зад него и се прикри зад една невисока купчина.

— Близо ли сме вече?

Гарнер обърна глава към него. Стъклото на шлема бе затъмнено и лицето не се виждаше. Но в гласа му се долавяше добре познатият, непресъхващ хумор.

— Двамата с теб, с Арон и с няколко точно метнати гранати ще свършим цялата работа. Стига само да кажеш, че имаш сили...

— Не бери грижа за мен — Джек се извъртя и бръкна в раницата. Докато се надигаше, усети, че е изпуснал лазерната пушка на земята, но я остави да лежи там.

— Командире...

— Само ще ми тежи — прекъсна го Джек. — Вземи каквото ти трябва и зарежи останалото. Ако успеем, няма да оцелеят достатъчно драки, за да ни затруднят. Ако се провалим... е, поне тези, които идват зад нас, ще срещнат по-малка съпротива. Къде е Арон?

— Залегна някъде там — посочи с ръка Гарнер. Младежът лежеше недалеч от тях, между купчини, обрасли с обгоряла трева, която се поклащаше на вятъра като забравено знаме.

В ефира прозвуча ентузиазираният му глас:

— ... проблеми с връзката... но съм... готов... когато кажете...

— Готови — извика Джек и замахна с гранатата. — Станете всички! Искам да видя дали ви бива да ме следвате.

Той изскочи от укритието и се затича срещу дракското укрепление.

Фантом почувства възстановената топлина в тялото на Джек. Беше се притиснал в кожата му, заслушан в ехтежите на неговия пулс, докато господарят му се носеше право към врага.

Но вътре в бронята Фантом водеше друга война. Бе усетил допира на нещо, което не можеше да определи... нещо небесно. То му предлагаше много повече от живота. Даваше му възможност да види в какво би се превърнал, ако продължи да расте.

Но не и ако се храни с кръв.

Не.

И докато Джек си проправяше път през вражеския огън към гнездото, Фантом прибра обратно власинките, отказа да се поддаде на изкушението. Нямаше силата да излекува Джек, както го бе правил на времето. Вместо това се опита да спре кръвоизлива, като затвори някои съдове... да възстанови поне част от силите на своя господар.

Ала никой от двамата не би могъл да спре масирания огън, който бликаше откъм гнездото.

Джек метна и последната граната, задейства реактивните двигатели и се преметна във въздуха, за да избегне последващите експлозии. Ударната вълна го изтласка, точно както очакваше, встрани от линията на ответния огън. Чу вика на Гарнер и гневните проклетия на Арон, нетипични за младия мъж. Приземи се и втората ударна вълна го събори. Гарнер тупна до него, направи опит да се надигне и един лазерен лъч изрязва зловещо цвете на гърдите му. Бликна кръв, примесена с обгорял метал, и Гарнер се строполи в прахоляка.

Околните звуци бавно се връщаха. Джек се изправи. Чу свистене, последвано от звън на рикоширащи в бронята му куршуми, сетне усети раздираща болка в бедрото. „Проклятие — изруга наум, докато падаше на коляно и се извърташе. — Май този път няма да успея да се измъкна цял-целеничък!“

И тогава изведнъж се възцари тишина... само някъде отдалеч се чуваше пронизително пицене, което се усилваше. Той вдигна глава и огледа потъмнялото небе. Точно отгоре се появи звезден крайцер, който се снижаваше бързо. Струите от реактивните му двигатели вдигаха прахоляк.

Ремонтната група бе пристигнала.

Джек измъкна дясната си ръка от ръкавицата и избърса мокрото си лице. Кожата му лепнеше.

Чу се пукот в ефира.

— Благодаря ви, командир Сторм. Районът е чист, спускам ремонтната група. Бъдете готови за евакуация. Моля потвърдете.

Джек се покашля, все още замаян от стремителния ход на събитията.

— Говори командир Сторм. Ако обичате, повторете.

Смях.

— Какво има, Джек? Последният залп да не ти е спукал тъпанчетата? Нищо не помръдва долу край теб, освен доминионска броня. Събирайте се и се отправяйте към зоната за евакуация. Предполагам, че някои от вас се нуждаят от лекарска помощ.

Джек премигна и се озърна. Едва сега откри, че танцуващите светлинки на лазерния огън са изчезнали. Наведе се и вдигна Гарнер. От зейналата в гърдите му рана продължаваха да излизат кървави мехури. Джек огледа набързо пораженията. Дръпна ръката на Гарнер и я постави върху обгорения отвор. До него изникна Арон и му помогна да подхванат ранения от двете страни. Чак тогава Джек си помисли, че и този път бяха надвили драките.

— Хайде, момчета, да ви прибираме у дома — подканиха ги от кораба.

23.

Бойният кораб се спусна, преди да се задейства трифазната аларма, и в заводите така и не успяха да обявят бойна тревога. На радиокулата бе дежурен младият Брант, който не можеше да повярва на данните от екрана.

— Невъзможно е да е преминал през щита.

— Потвърждавам. Неидентифициран агресор следва посока шест-нула-девет...

— По дяволите! — изруга Брант и задейства алармата ръчно.

По-късно записите щяха да покажат, че е изпреварил с трийсет минути трифазната система.

А междувременно Брант се включи в общия канал за връзка. Взривяването на оръжейните заводи можеше да подпали половината планета, а вече нямаше никакво съмнение, че новодошлият не е пристигнал с приятелски намерения.

— Проверете го за дракска идентификация — нареди Брант на компютъра.

— Липсва потвърждение — отвърна почти веднага механичният глас. — Неидентифицираният кораб не е с дракска принадлежност.

— Невъзможно! Няма какъв да бъде! — Брант се надигна. — Провери отново!

Разнесе се нисък, нарастващ грохот. Русата коса на младежа настръхна. Кулата започна да се тресе.

— Четиринадесет минути до максимално сближаване с кораба — обяви компютърът. — Засечена е ракета въздух-земя.

— Какво? — гласът на Брант се покачи с една октава. — О, мамка му! Опитай да се свържеш!

На пулта светна нова светлинна.

— Добър ден, тук „Уошбърн индъстриз“. Ако искате да разговаряте с персонала, натиснете 1. Ако искате финансовия отдел, натиснете 2. Ако искате...

— Подложени сме на обстрел! — изкрещя Брант. — Тревога!

След това хукна към подземния бункер. В опразнената кабина на кулата компютърът съобщи невъзмутимо:

— Седем минути до максимално сближаване с кораба...

Брант беше сгрешил в преценката си. Неизвестният нападател не изгори половината планета. Но най-големият континент в северното полукълбо понесе тежки загуби. „Уошбърн индъстриз“ заедно с две фабрики за гранати и лазерни пушки „Берета“ бяха сринати със земята.

Разрушени бяха дори подземните бункери.

Оцеля само „черната кутия“, за да разкаже какво се е случило.

24.

— Оставете ме да се разходя във вътрешния двор. Няма да се счупя надве, дявол ви взел!

— Една нощ в болницата и вече се смяташ за излекуван — скара му се Амбър. — Ако не се държиш прилично, може и да преспиш на двора. Колин, опитай се да му влееш малко разум!

Скиталецът бе прегърнал Джек през кръста, а Амбър се бе уловила за дръжките на седящата количка. Сутрешният бриз развяваше оредялата коса на Колин. Двамата мъже се спогледаха.

— Сядай тук! — нареди Амбър на Джек. — Или искаш да те съборя насила?

Рицарят повдигна рамене, но явно размисли и се подчини неохотно. Отпусна се в количката, нагласи подлакътниците и включи двигателя. Колин и Амбър се изравниха с него.

— Виж — заговори Джек, — докторите не казаха, че е необходимо.

— Докторите — повтори презрително Амбър. — Същите, дето изписаха тази сутрин Гарнер? Малко преди да припадне?

— Случаят е различен. Гарнер прекара обратния път в криогенна капсула. Те мислеха, че там се е излекувал.

Амбър препречи пътя на Джек и го принуди да спре количката. Погледът ѝ беше строг.

— Само още едно оплакване от теб и ще кажа на Пепус и Баадластър, че си здрав и можеш да прекараш остатъка от деня в тяхната компания.

— Е — засмя се Колин, — това си е съществена заплаха.

Джек също се усмихна, макар и пресилено, и вдигна ръка.

— Предавам се.

— Добре. Сега насочи това нещо, накъдето трябва и да тръгваме.

Колин се изравни с Амбър.

— Не бива да си толкова строга с него — прошепна ѝ.

Тя сбърчи нос.

— Зная. Но когато е нужно чудо, за да бъде спасен... когато осъзнаваш, колко безпомощен си... — тя млъкна и спря, загледана в тревата. — Трябва да намеря начин да наляя малко разум в тази твърда фермерска глава. Знам какво е да носиш костюм... мислиш се за непобедим. Ала никой не е. И колкото по-скоро го проумее, толкова по-сигурно е, че ще се върне при мен.

Колин въздъхна.

— Още една причина, мила моя — рече той, — толкова много от нас да вярват в Бога. — Улови я за ръката, наведе се и я целуна по бузата. — Няма да продължавам с вас, защото положението е деликатно и не желая да си имам търкания с Пепус.

Амбър се огледа. Джек я чакаше на няколко метра по-нататък.

— Някакви новини от Денаро?

Старият проповедник се усмихна.

— И ти се сецаш за онзи немирник, нали? Ще ти кажа до един-два дена. — Той се поклони леко, обърна се и се отдалечи.

Амбър помогна на Джек да се изправи. Дори да бе забелязал заякналите ѝ ръце, той не каза нищо. Вместо това попита:

— Къде е Фантом?

— В работилницата. Костюмът е доста повреден. Отскочих дотам вчера, след като те навестих. Той ще се оправи. Всъщност ми се стори малко... променен.

Джек помълча, преди да отговори.

— Мисля, че той умира. Вече не му давам онова, от което има нужда.

— Джек!

— Не зная какво да правя. Чудя се дали да не го предадем в някоя университетска лаборатория.

— За Бога! Там ще умре със сигурност. И на коя лаборатория имаш вяра?

Мълчанието на Джек потвърди опасенията ѝ. Тя го побутна леко.

— Хайде да не стърчим на едно място.

— Сигурно пак искаш да ме вкараш в леглото — захили се той.

— Мисли позитивно — подхвърли Амбър и отвори вратата. Когато влязоха в апартамента, Джек се надигна, подпря се на рамото ѝ, докато овладее болката в бедрото, и си пое мъчително въздух. Тя остави щорите спуснати.

— Ще можеш ли да седнеш в креслото? — попита и се пресегна към ключа на осветлението. Нищо не се промени и Амбър добави: — По дяволите, светлините не работят.

— Не се безпокой, скъпа — обади се непознат глас. — Аз виждам добре и без тях.

Първото, което Джек видя, щом Амбър дръпна щорите, бе втренченото в него златисто око. Останалата част от лицето се бе променила... изпъкнали скули, квадратна челюст. Черните къдрици бяха посивели. Натрапникът бе положил пистолета на бедрото си и червеният му лазерен мерник блещукаше към тях. Джек познаваше добре мъжа. Някога дезертър, после престъпник и скандалджия, името му беше Болард.

Рицарят стисна юмруци и понечи да се изправи.

— Как се промъкна тук?

Болард погледна към Амбър.

— Тя знае, че си имаме начини. Преди два месеца е купила заглушители. Не беше никак трудно да им пъкна по едно чипче, което ми позволява да влизам когато си поискам. Знаех си, че някога ще ми потрябва. — Той вдигна едрата си ръка. — Джек, преди да ме разкъсаш, нека ти кажа, че нямам нищо общо със случилото се миналата година.

— Само че терористът носеше странна визитна картички. Твоето златно око — изгледа го подозрително Джек. При спомена за инцидента гърлото му се сви.

Болард изсумтя презрително.

— Накисна ме онзи копелдак Уинтън. Да, и мен също. Изтръгнаха ми окото и ме отпратиха да си вървя. Но поне ми плати добре. Намерих свестен хирург да ми сложи ново око. Крих се, докато узнах, че си му видял сметката на Бития.

— И какво те накара този път да изпълзиш на светло?

— Войната. — Болард побутна пистолета. — Сръбвам си в един бар, вдигам глава към телевизора и те виждам — пред Конгреса. Джек, толкова горд се почувствах с теб. Аз съм първият, който разкри, че си единственият истински Рицар. Никога не го забравяй. Макар да знаех

кой си, никога не го признах пред Уинтън. Може да е подозирал нещо, но не разбра истината от мен.

Джек поклати глава.

— Ти си дезертирал и си взел бронята със себе си. Не виждам с какво толкова можеш да се гордееш.

Болард се закашля, извърна глава и се изплю на килима.

— Слушай, герой такъв. Ако не бяха боклуци като мен и Амбър, нямаше да оцелееш и две седмици в Малтен.

Джек не можа да понесе това. Хвърли се напред толкова бързо, че Болард дори не реагира, сграбчи го за сакото и го разтърси с нечовешка сила. Пистолетът тупна на пода и Амбър го прибра.

Зъбите на Болард изтракаха.

— Извинявай, сгреших — забърбори изплашено той. — Амбър не е боклук. По дяволите, човече, пусни ме. Дошъл съм да ти помогна.

Джек се олюля и Болард използва момента, за да се измъкне от хватката му. Отпусна се уморено в креслото.

— Казвай каквото имаш да казваш и изчезвай!

— Добре. Амбър... — погледна я със здравото си око.

— Амбър може сама да се грижи за себе си.

Болард сви рамене.

— Не бива да я замесваш, Джек. Но както и да е. — Той пхна ръка във вътрешния джоб на сакото. — Донесох ти нещо — хвърли малък диск във въздуха и Джек го улови.

— Какво е това?

— Нещо, което трябва да знаеш, мой Рицарю. Говори се, че пред новия министър на войната Уинтън щял да изглежда като светец. На небесата има много неща, за които двамата с теб можем само да си мечтаем. — На устните на Болард затрептя злобна усмивка. — По-късно ще ми благодариш. Ако ти трябва свидетел, само ми кажи. — Без да промълви нито дума повече, той стана и се отправи към вратата.

Амбър насочи пистолета към него, но Джек махна с ръка.

— Остави го да си върви.

Тя метна мрачен поглед на Болард.

— И друг път не ме бъркай със себе си.

Болард се пресегна и я улови за брадичката.

— О, няма, не се безпокой. Приеми искрените ми извинения, малката. — Насочи поглед към Джек, сетне отново към нея. — Нали

знаеш, дребнавите хора като мен все правят зловни забележки. — Тя отстъпи объркано назад и посетителят използва тази възможност да излезе.

Джек размаха диска.

— Да видим какво, по дяволите, има тук.

Екранът бавно угасна. Амбър вдигна глава.

— Какво означава това?

Джек тропаше замислено с пръсти по облегалката на креслото.

— Който и да го е направил, успял е да се промъкне през първичната и вторичната защитна система и после през щита. Компютърът не може да греша — не са били драки. На Океана бе необходима цяла седмица артилерийска канонада, преди да свалят щитовете. Не познавам сила, която да може да ги заобикаля. — Помисли си, че сега вече войната щеше да е съвсем различна.

— Но защо не са ти казали? — попита тя.

— Не зная. Може би не ми вярват напълно — откакто Денаро избяга. Още се сърдя на Колин за това. — Той спря да барабани с пръсти и разтърка мястото, където все още го болеше незарасналата напълно рана. — Прилича ми на кораба, който удари Опус.

— На онзи? — попита тя с разширени от изненада и страх очи.

— Именно. Не ме разбирай погрешно. Възможно е да се окажат пирати, но малко ми се вярва. Засега не е известно някой да владее подобна технология. Засега, наистина. — Той се надигна мъчително и направи опит да пристъпи. — Струва ми се, че на арената са излезли нови играчи, и докато не узнаем кои са, няма да сме наясно с правилата и залозите. Болард каза, че може да ми осигури очевидци. Свържи се с него. Искам да се срещна с тях. За нищо на света не бих се доверил на Пепус или на Баадластър.

25.

Пепус вдигна очи от доклада.

— Още една планета — промърмори той уморено и разтърка очи. Луничавото му лице бе подпухнало.

Баадластър стоеше до прозореца и наблюдаваше жалките опити на дъжда да очисти Малтен от прахоляка. Той скръсти ръце на гърба си и се извърна.

— Още никой не го е виждал, дори доминионският Съвет за безопасност. Ако искате, ще се погрижа да не попада в ничии ръце.

Пепус погледна към документа пред него.

— Ами Уошбърн?

— Може да се наложи да го премахнем, за да не говори излишно. Записът е направен от сина му.

— Но все някой ще забележи изчезването на четири големи оръжейни производители.

— Случват се инциденти. Ще съобщим, че е дело на драките.

— На защитен с щит свят?

— Предател е изключил силовото поле — продължи спокойно Баадластър. — Уошбърн или синът му. Няма значение кой, ако и двамата са мъртви. — Той се обърна и не видя, че императорът потрепва.

— Добре — склони Пепус, — каквото и да е, само да стане бързо. Искам да пипате фино. Да не остават никакви следи.

— Не се безпокойте — рече Баадластър. — Ако нещо излезе, ще насочва подозренията към Зелените ризи. А сега, по другия въпрос, който обсъждахме. Смятам, че е време да преминем към активни действия. Да нападнем драките на тяхна територия.

— Кога?

— Мисля, че до две седмици ще сме готови с новите попълнения.

Пепус се изправи и протегна схванатото си тяло.

— Какво става с центровете за набиране на доброволци?

— Готови са и вече работят с пълна пара. Командир Сторм очевидно е надарен с голямо обаяние. Продължават да се редят на опашки за постъпване в армията. До края на седмицата и трите центъра ще са оборудвани с необходимото за подготовка на кадрите. След шест месеца ще имаме шест хиляди завършили курсисти.

На лицето на императора разцъфна усмивка. Той пристъпи към прозореца и запречи гледката, на която се наслаждаваше Баадластър. Но в края на краищата това беше *неговата* гледка.

— Не съм си мечтал, че ще настъпи ден, в който Доминионът доброволно ще финансира създаването на моя *собствена* армия. Чудя се дали ще им хареса цветето, за чието отглеждане помагат — изсмя се той. — Добре. Мисля, че е време да преминем към офанзива. Какво е положението с нашия командир? Той оправя ли се вече?

Баадластър стоеше зад императора. Тъй като бе по-висок от него, гледаше без проблем през прозореца. Устните му леко се извиха.

— И да не е, няма да признае, че още е слаб. По един или друг начин, той ще осъществи нашите очаквания. И ако имаме късмет, драките ще ни отърват от него.

26.

Джек плъзна пръсти по флексобрънките. Сви ръката си в юмрук и удари по раменната плоча. Дали само му се струваше, ала плочата като че ли поддаде. Въпреки че костюмът бе почистен и ремонтиран, краищата на някои от плочите бяха захабени и нацърбени.

„Също като нов е, господарю.“

Не отговори на Фантом. А и не смяташе, че костюмът е в добро състояние. След толкова години и сражения бе почти невъзможно да се възстанови напълно. Костюмът бе изостанал в техническо отношение и това пречеше на възможността му да командва. Пречеше му да *оцелява*.

— Фантом, мислил ли си някога да се местиш?

„Какво?“

— Няма значение. — Той отпусна ръце. Нищо не можеше да направи. — Още ли ти е студено?

„Да“ — отвърна след известна пауза съществото.

— Ще измислим нещо — обеща Джек. После се отправи към изхода. В работилницата цареше тишина. Беше среднощ и той бе оставил Амбър сама в леглото. Скоро тук щеше да настъпи оживление — предстоеше нов етап от офанзивата срещу драките. Планът на Баадластър се хареса на Джек, въпреки че имаше някои недостатъци, но не можеше да отрече, че идеята да ударят врага право в сърцето е особено привлекателна. Забави крачка, доловил пратената от разстояние мисъл на Фантом.

„Какво е живот?“

— Мен ли питаш? — промърмори иронично Джек. — Може би трябва да доведе Свети Колин, за да ти отговори.

„Питам сериозно, Джек. Когато беше ранен, аз... усетих вкуса ти. Животът изтичаше от теб и той беше топъл.“

Съществото говореше не за живота, а за кръвта му. Джек си спомни как се раждаха милоските берсеркери и потрепери. Дали Фантом не беше, ако не берсеркер, то паразит, както някога Джек си бе

помислил? Дали сега не се съпротивляваше на истинската си същност, на желанието да завладее костюма?

— Фантом, ти си жив. Ти мислиш и притежаваш съзнание.

„Само чрез теб. Отнемат ли те от мен, няма да представлявам нищо.“

Точно от това Джек се боеше най-много. Дали Фантом предчувстваше избора, който някой ден Джек трябваше да направи?

Той взе инструменти и се захвана да работи върху шлема. Занимания от този род обикновено му действаха успокояващо.

— Това ще се промени, когато пораснеш.

„Не мога да раста повече. Какво ще ме храни? Теб те храни кръвта. А мен?“

— Кръвта не е единственото, което ме храни. Аз дишам въздух. Обичам да усещам топлината на слънцето върху кожата си. Обичам вкуса на студената бира и на пържолата. Обичам да се чувствам добре.

„А също и любовта на Амбър.“

— Да, и това също.

Фантом потъна в мълчание. Джек приключи с проверката на веригите. Малко преди да завърши, се опари с поялника и изруга. Трябваше да остави тази работа на техниците, помисли си. Жалко, че Фантом не беше семе. Тогава би могъл да го трансплантира. Да го засее някъде другаде. Той вдигна глава.

— Различните неща растат по различен начин. Семето се нуждае от слънчева светлина и вода. За да фотосинтезира. Така израства.

„Обясни.“

Джек отметна косата от очите си.

— Не мога да ти обясня. Слушай. Чувствай. — Той се пресегна и улови ръкавицата. Изведнъж го изпълниха спомени от Дорман. Фермата, земята, тракането на комбайна. Мирисът на разорана почва и топлината.

Въздъхна и в този момент през прозореца нахлуха първите лъчи на слънцето. Нощта бе преминала неусетно. Той се изправи. Все още се движеше малко вдървено заради раните. Ръкавицата се протегна след него, сякаш се опитваше да го задържи. Джек спря и остави на Фантом да го докосне, давайки си сметка какво усилие бе необходимо да положи, за да задвижи костюма.

„Искам да усетя отново слънцето.“

Откъм входа на работилницата вече полъхваше топъл въздух.

— Ще ти дам възможност сам да му се насладиш. — Подпря с рамо закачалката и я изтика към вратата, докато се озова на площадката отпред.

Навън вече грееше ярко слънце и Джек примижа.

„Никога не съм знаел...“ — рече Фантом. В гласа му се долавяше учудване.

Джек усети как новият ден го поглъща. Беше валяло през нощта и въздухът бе свеж. Над града се издигаше кафеникава мараня. Не беше толкова красиво, колкото на Дорман или на вече разрушената Океана.

Но въпреки това картината кипеше от живот.

„Какъв глупак съм бил“ — промърмори Фантом.

Джек забеляза, че и двата ръкава на костюма се повдигат.

„Това е животът.“

Не беше като небесното просветление, което го бе споходило, когато бе вкусил от кръвта на Джек, но почти се доближаваше до него.

— Слънчевата светлина ли? — попита Джек. — Но ти вече си излизал на слънце... — Той млъкна. Какво се бе променило? Защо Фантом изглеждаше изпълнен със сили? Двамата стояха огрени от слънчевите лъчи. Джек все още държеше в ръцете си шлема. Пресегна се и го постави на мястото му.

Почти веднага Фантом нададе отчаян вик, който разтърси душата на Джек.

„Няма го!“

Рицарят отново откачи шлема. После се засмя.

— Не е изчезнало, Фантом. В шлема има слънчеви колектори... те поглъщат енергията и я съхраняват в акумулаторите. Достатъчно е да се включиш към веригата. Всъщност ти го правиш — засичам загуба на енергия всеки път, когато излизаме на открито, но това, което черпиш, не е слънчева енергия. Ако искаш да имаш досег със светлината, мисля, че можем да го осигурим с някои корекции в шлема.

„Предпочитам светлината.“

— Добре, щом ти е нужна. Ще ни отнеме няколко дена. Можеш ли да чакаш толкова дълго?

Вместо отговор го заля неудържима вълна на радост.

Амбър изчака да утихне шумът от напускащия къщата Джек и да изстине топлината по чаршафите. Не можеше да заспи, затова стана и се облече. Избра тъмносин работен комбинезон и обувки с меки подметки. Среса косата си назад и я пристегна на плитка. Скоро, съвсем скоро смяташе да покаже на Джек какво може. И тогава едва ли би помислил да остави у дома дясната си ръка.

Навън улиците тънеха в сумрак, разкъсван от редките лампи, но тя предпочиташе да се придържа към сенките, докато вървеше безшумно към полигона. Колкото повече се приближаваше, толкова по-трудна ставаше задачата ѝ. Кварталът гъмжеше от новобранци. Бяха сглобени временни бараки, в които да ги настаняват, докато приключат обучението. Пепус се бе разпоредил да използват незастроените места около полигона, отвъд стените на старите казарми.

Амбър спря да си поеме дъх. Не беше изморена, а по-скоро развълнувана от тази среднощна игра. Ала докато стоеше там, разколебана и задъхана, някой сложи ръка на рамото ѝ.

— Милейди Амбър. Толкова късно навън?

Тя вдигна глава и видя пред себе си призрачно бялото лице на Вандовър Баадластър. Сърцето ѝ запърха изплашено.

— Когато не мога да спя, предпочитам да се разхождам.

— Напълно разбираемо, но крайно неразумно — рече министърът, докато я отвеждаше встрани от сенчестата стена. — Казват, че новобранците са грубо и недисциплинирано племе. Чувал съм, че дори за курвите изнасилването е доста неприятен акт. Съветвам ви да не се превръщате в доброволна жертва.

Думите му я накараха да застине. Той я наблюдаваше с подигравателна усмивка.

— Освен това — продължи небрежно — имаме съмнения, че се готви саботаж. Напоследък засякохме подозрителни действия и тази вечер заложихме капан, за да открием кой е Рицарят изменник.

— Саботаж ли? — попита тя с невинно изражение.

— Да, някой е проникнал без разрешение. Бил е достатъчно опитен и внимателен да се справи с охранителната система. Ако имаме късмет, ще се окаже някой най-обикновен представител на

индустриалния шпионаж, събиращ информация за костюмите за друг производител.

— А ако нямате, тогава какво?

Баадластър прехапа плътните си устни.

— В такъв случай си имаме работа с предател. Според последния доклад на командир Сорм драките са се преориентирали към огнестрелни оръжия, стратегия, подсказваща, че противникът е изучил детайлно костюмите.

Клопка, поставена за предател. Амбър потръпна при мисълта, че можеше да попадне в нея.

Баадластър се изкашля успокояващо.

— Но вие, мила моя, няма от какво да се страхувате. Съветвам ви все пак веднага да се приберете у дома.

— Благодаря за проявената загриженост, министър Баадластър — отвърна тя и сведе глава.

— О, няма нищо. — Той се пресегна и я докосна по рамото. Очите му сияеха като скъпоценни камъни. — Знаете ли, няма да е зле да обмислите отново предложението, което ви направих. Командир Сорм се намира в доста неудобна ситуация, независимо дали го признава или не — заради близките си отношения със Свети Колин може да бъде обвинен в измяна. Вярно, не можем да твърдим, че е свързан по някакъв начин с дезертиралия кадет Денаро.

— Джек не е бил на Малтен, когато Денаро е избягал.

— Така е. Но тъкмо той го предложи за Рицар. Имате ли представа, че малко преди това на Свети Колин е било наредено да предаде Денаро на императора, за да бъде разследван по подозрения в държавна измяна? А вместо това двамата го уреждат за кадет, съзнавайки, че императорът няма да рискува да предизвика скандал с подобно разследване. И че няколко месеца по-късно Денаро не само изчезва безследно, но отнася със себе си ценна и незаменима екипировка. Не, моя среднощна красавице. Вашият командир трябва много да внимава оттук нататък какви решения взема, ако иска кариерата му да се развива успешно.

— Джек няма нищо общо с гнусните ви политически интриги!

— Така ли? Ами с какви интриги има нещо общо? С тези на Зелените ризи може би? Откъде да знаем как е прекарал тези седемнадесет години от живота си?

Тя усети, че се задушава от гняв.

— Пепус е назначил глупак за министър на войната.

Мъжът пристъпи към нея и топлината на тялото му я опари като разпален огън. Татуировките ѝ излъчваха сигнали за опасност, но тя не им обръщаше внимание.

— Имате само един шанс — чу го да процежда през стиснати зъби. — Един-единствен и нищо повече. И той е Джек да бъде толкова наивен, колкото е храбър. Кажете ми с кого се вижда и какво прави, за да мога да го защитавам през следващите месеци, когато... — спря напред дума и преглътна, без да сваля поглед от нея. — Не съм глупак, нито Пепус е такъв и вие го знаете добре. Изповядайте ми се, инак Джек ще бъде оплетен в чужди планове и накрая и двамата ще пострадате.

За първи път от онзи съдбовен миг пред Хусиах тя съжали, че ѝ бяха отнели способността да убива. Ако я притежаваше все още, сега щеше да насочи невидимата си стрела право към ума на Баадластър. Без никакви угризения на съвестта.

Министърът отстъпи стреснато назад, сякаш прочел мислите ѝ.

— Някой ден, милейди, ще се срещнем отново и тогава ще си спомните, че сте отказали великодушното ми предложение.

— Никога няма да шпионирам Джек!

— Късно е — наведе той глава. — Прибирайте се у дома. Имаме работа тук и вие ни пречите.

Амбър се завъртя и си тръгна със забързана крачка. Изпитваше слабо задоволство при мисълта, че клопката на Баадластър ще остане празна, тъй като бе предназначена за нея, но той не го знаеше.

По-късно, докато лежеше в леглото, загърната с копринения кафтан, който си бе донесла от Бития, тя отново съжали, че е изгубила способността си да убива. А и татуировките, изглежда, бяха отнели всички останали парасихични таланти, с които някога бе надарена. Скоро нямаше да има с какво да помага на Джек и Фантом в борбата за оцеляване. Освен с дребните хитрини. И недовършеното обучение за доминионски Рицар.

Пепус беше буден, когато Баадластър се върна с празни ръце. Императорът седеше в удобно кресло и посрбваше чай от изящна

порцеланова чашка. Усмивката не слезе от лицето му дори когато Баадластър го погледна така, сякаш изпитваше желание да се пресегне, да сграбчи крехката чаша и да я строши в пода.

— Няма ли я плячката?

— Не. Но това не означава, че се отървахме от проблема. Дори Ласадей, човекът на Сторм, е обезпокоен.

— Но няма никакви улики, че командирът е въввлечен.

— Така е.

— Зарежи тая работа.

Баадластър се облеци.

— Да зарежа тая работа? Първо ме понижават до обикновен ловец на шпиони, после ми казват да *зарезжа тая работа*?

— Нападението на Клактут е далеч по-важно. — Пепус остана чашата и избърса горната си устна.

— Означава ли това, че мога да се върна към стратегическото планиране? — попита обнадеждено Баадластър.

— Разбира се. Веднага щом се свържеш с кралица Трикатада.

Баадластър размахна гневно ръка.

— Ние печелим, Пепус. Не може да захвърляте всичко на вятъра, като издавате на кралицата нашите планове.

— О, не. Нямам никакво намерение да ѝ издавам плановете ни. — Императорът се изправи и пригладя дрехите си. — След като затвориха посолството си, нямаме никаква връзка с тях. От друга страна, изглежда, че както ние, така и те са атакувани от трети участник, и ми се ще да разбера какво знае тя по въпроса.

— Драките никога няма да ни кажат.

— Може би — засмя се Пепус. — Но понякога, драги ми Баадластър, от това какво *не* казват и как точно *не* го казват, можем да съдим за много неща. Хайде, иди и се обади. А когато приключиш с разговора, ела да ми докладваш.

Вандовър се поклонил с язвителна усмивка, докато императорът напусна помещението.

27.

„Ръждясалият болт“ не бе претърпял съществени промени от времето, когато Джек го бе посещавал за последен път. Освен, може би, че бе станал по-занемарен. Мъж с жълтеникаво лице отмести завесата на сепарето, в което се бе настанил Джек, погледна го с очи, пожълтели от прекомерната употреба на алкохол, и кимна.

— Сега трябва да кажа: „Болард ме изпраща“ — рече и оголи изгнилите си зъби в усмивка. Протегна ръка и Джек постави на дланта му един кредитен диск. Мъжът го погледна, сетне побутна към него малка електронна карта.

— Това е за Амбър. Болард каза, че го е поръчала.

— Говори. Нямам много време.

Мъжът сви рамене и разтегна устни в още по-широка усмивка.

— Нито пък аз, човече. Болард каза, че искаш да узнаеш какво е станало с „Уошбърн индъстриз“.

— Ами слушам те.

— Няма ги. Изпепелени са след вражеска атака. Останалото са свършили експлозивите в складовете. Трябваше и аз да съм на смяна, но два дена преди това си взех отпуска.

— Щом не си бил там, откъде знаеш?

— Защото аз бях първият отишъл на мястото след нападението. Дори преди пожарникарите. Видях всичко с очите си.

Джек го разглеждаше внимателно. Този тип трябваше отдавна да е мъртъв...

— И как успя да се измъкнеш? Сигурно са изолирали района почти веднага?

— Толкова бързо, че не успях да мигна. А после пристигна Уошбърн. Но не го видях да си тръгва. Чух, че се самоубил, когато открили трупа на сина му в един от бункерите. Говори се, че синът му изключил щитовете, за да могат драките да атакуват.

— И ти ли мислиш така?

— Не го вярвам. Момчето беше чисто като сълза. Пък и аз знам, че не бяха драки. С очите си го видях.

— Кого?

— Кораба, който ни нападна. Увисна в небето за известно време, да провери какви ги е свършил, и отлетя.

Тъкмо това очакваше Джек. Мигом побутна една рисунка през масата.

— Така ли изглеждаше?

Мъжът погледна за миг скицата и поклати глава. Джек извади друга рисунка.

— Или така?

Почернелите нокти чукнаха върху втората картина.

— Този беше — подсмръкна мъжът. — Време е да изчезвам, човече.

Джек кимна. Човекът се изправи. Джек се поколеба и му подхвърли втори кредитен диск. Стрелване с поглед и ахване.

— Петстотин кредита?

— Спечели ги. — Парите бяха достатъчно, за да може непознатият да се напие до забрава. Двамата се спогледаха мълчаливо.

— Благодаря, човече — изръмжа мъжът и си тръгна. След миг от него нямаше и следа.

Джек продължаваше да разглежда рисунката. Мъжът бе отхвърлил скицата на дракския кораб. Втората бе на кораба, атакувал Опус. Въпросът бе защо не бяха съобщили на Джек за случилото се с „Уошбърн индъстриз“. Заводите бяха основен доставчик на армията, от тях се очакваше да осигурят предстоящата операция „Гнездо“. Стига, разбира се, непознатият да казваше истината.

Джек отмести настрана празната си чаша, стана и напусна бара.

Джек прокара нежно пръсти по татуираната кожа на Амбър. Тя лежеше смълчана, неподвижна, току-що научила от него, че на сутринта отново заминава. Когато я погледна, зърна синкавите жилки в очите ѝ. „Дори там — помисли си гневно Джек. — Дори там е оставил следата си онзи негодник.“

— Как можеш да заминеш, след като вече знаеш? — попита тя накрая.

— Налага се. След смъртта на Уошбърн поддръжниците ни в Конгреса са разколебани. Не забравяй, че одобриха само „пробна“ война. Поне за момента съм съгласен с Баадластър и Пепус. Трябва да покажа колко ефективно можем да действваме срещу драките.

Тя се изви и пръстите му се спуснаха по корема ѝ и слязоха към бедрата.

— За мен е по-важно, че си ефективен тук и сега.

Той я плесна с длан по корема.

— Струваш ми се потисната.

— И как иначе! Щом си поема дъх, казваш, че заминаваш нанякъде! По дяволите, Джек, дори не ми позволяваш да те придружа!

— Той се усмихна, наведе се и я целуна. — Не се опитвай да смениш темата!

— Няма — рече в мига, когато проникна в нея. — Това беше темата. Сексът.

И я ухапа по долната устна.

— Как можеш да тръгнеш на война, когато дори не знаеш кой е истинският ти враг?

Той продължаваше да се движи бавно, заслушан в нейния учестяващ се дъх.

— Струва ми се — прошепна в ухото ѝ, — че сега не е подходящият момент да обсъждаме подобни неща. По-важното е, че знам с кого правя любов.

Амбър въздъхна. Макар тялото ѝ да се поддаваше на ласките му, той усещаше, че е ядосана. Тя обгърна раменете му с ръце.

— Коя съм аз — чу я да шепне, — че да преча на преговорите за мир?

После го притисна към себе си.

Две седмици в медикаментозен хипносън. Никакви криогенни капсули този път. Предстоящата битка бе твърде важна, а криогенният сън забавяше реакциите. Пък и понякога се случваше някой от приспаните да получи криогенна треска. Не. Този път Джек бе взел твърдото решение да не рискува с никого от трите кораба. Дори бе решил сам да се подложи на хипносън, след като приключи с

компютърните симулации. Операция „Гнездо“ бе прекалено важна, за да Позволи някоя дреболия да я провали.

След като приключи със симулацията, той се замисли, загледан в екрана. Разполагаше с три хиляди войници, макар че само петстотин от тях имаха боен опит, но и това беше достатъчно, след като неговото крило щеше да е в челото на атаката. Трябваше да действат светкавично. Унищожават гнездото и се изтеглят. Планът изглеждаше съвършен. Джек обаче не можеше да се успокои. Нищо на този свят не беше перфектно.

От двама им Амбър бе надарената с парапсихични способности, но понякога му се струваше, че може да се уповава и на собствената си интуиция. Не успяваше да определи какво точно го кара да изпитва безпокойство. Може би бе заради неидентифицирания нападател, който се появяваше от време на време, макар че не виждаше с какво би могъл да попречи на атаката на Клактут. Щяха да излязат от хиперскок — толкова близо, че дори минимална грешка можеше да доведе до катастрофа — и да се стоварят право върху главите на драките. Без да им дадат никаква възможност да реагират.

Той се облегна назад, преравяйки спомените, които бе възстановил с помощта на Фантом. Спря се на един от тях: баща му стоеше на верандата и гледаше към насажденията, унищожавани от пороен дъжд. „Понякога се случват такива неща, синко — бе казал тогава и го бе прегърнал. — Човек прави каквото може. Наторява, осигурява минерали, хербициди. Засажда и чака да порасне реколтата. Правиш всичко както трябва, но все нещо не можеш да предвидиш.“

„Какво, тате?“

„Потоп, например. Или пожар. Или нашествие на насекоми. Наричаме го Божие дело. Отваряй си очите, Джек. Някой ден ще се случи и на теб. И тогава единственото, което ти остава, е да започнеш всичко отначало.“

Божие дело. Докато гледаше компютърната симулация, Джек се зачуди дали е късно да опита още една, за да изследва всички възможности.

За съжаление нямаше никакъв начин да предвиди какво ще е този път Божието дело.

28.

Джек стоеше уморено насред малката зала. Дори не му бяха дали възможност да свали бойния костюм и да се изкъпе. Обгръщаше ги миризмата на война. Фантом пулсираше върху раменете му и не за първи път от известно време насам Джек си помисли, че скоро костюмът ще е твърде тесен за двамата. Държеше шлема под мишница и сега усети, че рамото още го наболява заради раната. Погледна към помощника, който го придружаваше.

— Последния път, когато бях тук, говорих пред целия Конгрес. Сега какво се предвижда?

Младият мъж го изгледа презрително и отново втренчи поглед в монитора над вратата в очакване да ги повикат.

— Наричат го конгресно прослушване — отвърна лаконично.

— Аха. — Джек размърда уморено крака. Не смееше да затвори очи. Страхуваше се, че ще го споходят кошмарите.

— Отстъпление! Отстъпление! Всички да се отправят към зоната за евакуация. Корабите се спускат да ни приберат. Джек се закашля мъчително, с пресъхнало от постоянни команди гърло. Небето над него бе озарено от лазерен огън, истинско полярно сияние на войната, а в краката му лежаха трупове с метални брони, които никога вече нямаше да са надигнат.

Пълен разгром. Сякаш драките отдавна знаеха, че ще дойдат.

„На три часа, господарю.“

Джек се завъртя изтощено и пусна един дълъг откос. Гъделичкането в китката му подсказваше, че енергийните запаси са на изчерпване. Имаше колкото за един кратък, последен бой. Нямаше да е толкова зле, ако разполагаше с повече ветерани, помисли си той огорчено.

— Е, добре! — извика Джек. — Хайде, размърдайте се! — Гледаше към войниците, които се приближаваха към вдигнатия люк на

совалката. Някои от тях носеха ранени. Извърна очи към хоризонта, но от противника нямаше и следа.

Совалката се напълни, издигна се тромаво над земята и отлетя.

Джек въздъхна. Ако имаше някаква полза от тази кампания, тя бе почти пълната му увереност, че е останал жив само благодарение на норцита. По някаква причина металът пречеше на драките да го забележат и той смяташе да поиска след завръщането си всички костюми да бъдат покрити с норцит.

„Приближават се“ — прошепна в ума му Фантом.

— Залягайте, момчета! — извика Джек.

Светът около тях заплашваше да се разпадне, но артилерийският обстрел пропусна мястото за евакуация и совалката се приземи безпрепятствено.

— Размърдайте се, преди драките да са ви съдрали задниците! — отекна гласът на Ласадей. — Всички към дома!

Поне един, на когото можеше да разчита.

— И ти също, сержант — нареди му Джек. — Качвай се, инак ще наредя да ти метнат топките с прашка.

— Командире! Ти ли си, за Бога?

— Че кой друг? Не чу ли какво ти наредих?

— Да, сър!

— Колко останаха, сержант?

— Около стотина, сър. Качват се по хълма. Ще успеем да ги натоварим всичките. Има място. Командире, нека остана с теб. Да се опитаме да приберем и малко от... онези.

— Не.

— Но те са хора, Джек!

— Не. Не мисля, че са, сержант. Хайде, размърдайте се!

— Да, сър. — Ласадей потъна в търбуха на совалката.

Едва ли някой можеше да бъде винен, че новобранците се бяха огънали още при първия сблъсък.

Нито дори Джек.

Нито едно военно разузнаване не би могло да ги подготви за онова, което им се случи на Клактут.

Джек бе очаквал пясъчна планета, напълно преустроена за нуждите на едно гнездо на драки бойци. Но на Клактут почти нямаше пясък. Планетата бе съвсем зелена, благоустроена, култивирана.

Такива изглеждаха и хората, които се изправиха безмълвно срещу Рицарите веднага след приземяването им на повърхността. Но дори това не бе най-лошото. Когато битката достигна последния си стадий и Рицарите най-сетне се приближиха до гнездото, там ги очакваше жива стена от човешка плът.

Джек не можеше да обвинява хората си, защото тази гледка ги бе накарала да отстъпят.

Гледка, която го бе разтърсила от дън душа. Откакто се помнеше, драките не вземаха пленници.

Толкова по-силно бе желанието му да изтегли всички оцелели Рицари от Клактут.

Защото в далечна перспектива отстъплението им щеше да се превърне в победа.

Докато се поклащаше от изтощение в очакване да бъде повикан пред Конгреса, Джек си помисли, че може би трябваше да доведат тук един от тях. Като живо доказателство срещу какво се бяха изправили.

Стомахът му се свиваше мъчително. Никога досега не бе прелитал толкова огромно разстояние за толкова кратко време. Само четиридесет и осем часа в хиперполет. Беше ги прекарал заспал от изтощение в костюма. Поне извади късмет, за разлика от някои други на борда, които така и не се пробудиха, заради раните си.

Наивно беше да вярва, че ще му се размине. След смъртта на Уошбърн поддръжниците на войната бяха понесли тежък удар. И все пак той бе отблъснал дракските атаки. Ала нападението срещу Дракската лига се бе оказало провал.

Помощникът го докосна по рамото.

— Време е, командире.

Джек пристъпи напред.

Този път нямаше аплодисменти. Докато крачеше към подиума, чу само приглушени разговори. Застана там, където му показа една млада помощничка, която избягваше да срещне погледа му.

Нямаше камери. Нито телевизионна аудитория. Докато сядаше, огледа помещението и забеляза, че Пепус и Баадластър са настанени в ложата за гости, където двамата разговаряха, сякаш не бяха забелязали появата му.

Непознат мъж с посребрени коси се надигна от мястото си и в залата се възцари тишина.

— Командире, разкажете ни със свои думи какво се случи.

И той каза истината. Не търсеше нито съчувствие, нито снизхождение. Предполагаше, че присъстващите знаят, че във войната освен победи има и поражения. Но когато приключи и започнаха да ваят въпросите, разбра, че е сбъркал.

Беше изписано на лицата им. Те не разбираха поражението, също както не знаеха какво е победата.

Джек преглътна измъчено, надявайки се разпитът да приключи бързо. Хвърли поглед към Пепус, който седеше в ложата.

— Благодаря ви, командир Сторм. Давам думата на император Пепус от Триадския трон, наш изтъкнат съюзник и пълководец.

Отнякъде повя хладен ветрец, който донесе със себе си странна миризма. Тялото му реагира рефлексивно. Миришеше на древни врагове и той съжали, че не бе имал време да си свали костюма или поне да го почисти.

Пепус се надигна.

— Можем само да благодарим — поде с равен глас — на командир Сторм за проявените умения в организацията на отстъплението. Можем да сме му благодарни за бързата и правилна оценка на ситуацията. Както виждаме, загубите са били сведени до минимум. Колкото до самата инвазия — Пепус наклони леко глава, — вината е изцяло моя. Тъкмо по тази причина днес съм тук. — Джек извърна очи към него. Все още не можеше да разбере накъде бие императорът. Защо се винеше за една операция, която — ако бе завършила успешно — можеше да доведе до пълното поражение на драките? — Хубаво е, че в днешното време на мигновени комуникации има и по-умни глави от моята, които да се занимават с подобни неща. Докато командир Сторм летеше към Колумбия, беше обсъдено и взето изключително важно решение. Конгресмени и представители, дами и господа. През последните няколко дни ви бяха представени доказателства, че в нашия космос се е появил нов агресор.

Джек вдигна рязко глава. „Божичко, той им е казал! Жалко, че не знаеше точно какво.“

— Ето защо отказах да обсъждам алтернативни решения при първия си контакт с кралица Трикатада. Знаете добре, че ви изложих

собствените си доводи за това мое решение. Но благодарение на това, че продължихме непредубедено възстановения контакт, ние узнахме за Аш-фарел, древния враг на драките, и за рисковете, пред които сме изправени всички. — Джек почувства, че косата му настръхва. Понечи да се изправи и в този миг чу зад гърба си тежки стъпки. — Дами и господа. Не само мое бе решението да стигнем до този знаменателен момент. Позволете да ви представя нашите нови съюзници и техните помощници — кралица Трикатада, нейния главнокомандващ, генерал Гатхул, който ще бъде и върховен главнокомандващ на нашите обединени сили, както и новия заместник на командир Сторм, адмирал К'рок!

Джек се олюля и се извърна тъкмо навреме, за да се изправи лице в лице с пристъпващите към него драки. Едър милоски войн се приближи и го притегли в огромните си смърдящи обятия.

— Радвам се да те видя, Рицар Джек — произнесе предателят от Милос. — Сега ти отдаваш чест на генерал Гатхул, а аз козирувам на теб!

29.

Огромният милосец пусна Джек на подиума и отстъпи назад, като козирува отривисто. Миризмата, която се носеше около него, се оказа истинска, а не рожба на въображението на Джек, както си бе помислил преди малко.

Зад гърба му аудиторията вече бе избухнала в ръкопляскания. Оваците му се сториха като подигравка — колко време бе изминало от момента, когато така бяха поздравявали него?

Зад К'рок стоеше генерал Гатхул и достойнството, което бе изписано на маската му, вероятно напълно съвпаднаше с представите на драките за този тържествен момент. Имаше и други драки, един от тях, ако се съдеше по имплантантите в гърлото, бе преводачът.

Джек премести поглед към дракската кралица. Досега не бе виждал отблизо кралица, нито дори женска, макар че вероятно имаше много, тъй като драките бяха изключително плодовити.

Всъщност знаеше ли някой от тях каква е средната продължителност на живота на драките?

Тя стоеше, ослепителна, с кобалтовосини криле, прилепнали към гърба, и крушовидно тяло, предназначено за разплод. Маската ѝ бе разноцветна, но Джек не можеше да определи дали това са естествени разцветки, или дело на някаква чуждоземна козметика. Беше по-висока от Гатхул, всъщност бе най-едра от всички влезли драки.

От нея лъхаше странна, женствена миризма и Джек изведнъж почувства, че тя му въздейства. Кралицата бе извърнала към него фасетните си очи. Тя промърмори нещо и преводачът отвори уста.

— Моята кралица каза, че вие сте достоен противник, и тя се надява сега да бъдете също толкова полезен съюзник.

Джек едва забележимо наклони глава. Ако наистина е бил такъв страховит противник, как изобщо драките се бяха съгласили на този съюз? Стисна устни, твърдо решен да не им говоря. В края на краищата от всички присъстващи той бе предаденият! К'рок сложи

ръка на рамото му и го обърна към залата. Сетне се наведе и му прошепна в ухото:

— Съжалявам, Джек. Това наистина лош начин да се победи един противник.

Джек се изправи в бронята. Усмихна се, малко пресилено, и отвърна също толкова тихо:

— Още не съм приключил с боя.

Ласадей плъзна ръка по голото си теме.

— Само от седмица сме съюзници, сър, и тези проклети насекоми още малко ще ми се напъхат в леглото. Пепус и Конгресът им предоставиха повече сведения, отколкото щяха да получат, ако ни бяха тъпкали с ботуши!

Джек не отделяше поглед от плаца, заслушан в оплакванията на заместника си. Но Ласадей беше прав. Драките не само бяха възстановили прекъснатите търговски линии, те бяха вкарали свои представители във флота, а сега предстоеше техен елитен батальон да се присъедини към Рицарите. Внедряваха се навсякъде с далеч по-голям успех, отколкото ако бяха победили.

Положението никак не му харесваше, нито на Ласадей. На всичко отгоре им бяха забранили да съобщават каквото и да било на обществеността. Амбър усещаше, че нещо го тревожи, но не знаеше какво. Пепус и Конгресът възнамеряваха да направят официално изявление чак идната седмица, след като приключи първият етап от „съюзяването“.

Но Джек беше силно обезпокоен. Нито един негов колега от флота не бе поканен на борда на дракски кораб въпреки прокламациите за „размяна на информация“. Обяснението бе, че драките се адаптирали по-бързо.

Джек не знаеше да има техен представител и в укрепените скривалища на Лигата. Вместо това очакваше две дузини драки, подбрани лично от самия Гатхул, да пристигнат след по-малко от четирийсет и осем часа. Щяха да им предоставят преоборудвани костюми, с които да започнат подготовката си. Дори само тази мисъл му се струваше кошунствена.

— Сър? Сър? — повика го Ласадей.

— Съжалявам, сержант, не те чух. Какво има?

— Казах, че сме изолирали тази част от казармите, както ни наредихте.

Джек се усмихна. С огромни усилия Амбър им бе осигурила заглушители. Драките нямаше да могат да изпращат информация, освен когато използват официалните канали. Тях не можеше да контролира, но той познаваше Пепус. Императорът може да се беше продал, но не възнамеряваше да си оголи напълно задника пред противника. Със сигурност бе наредил да се подслушват официалните канали. Джек кимна.

— Може да имаме гости, но никой не ни задължава да ги караме да се чувстват добре дошли.

— Не съм чул това — захили се Ласадей.

— Действай, сержант!

Докато се спускаше от контролната кула, Ласадей се размина с Амбър и Колин. Още щом ги видя, Джек почувства, че се задават неприятности, и се премести в кабината на кулата.

— На какво дължа това посещение? — посрещна ги той. — Роулинс ли те пусна пак?

Излишно беше да повдига въпроса, че с появата си тук Колин отново бе нарушил разпоредбите за охрана на участъка. Но проповедникът явно имаше свои верни хора навсякъде. Амбър се отпусна уморено до него. Под яркосиньото расо на Колин се виждаше миньорски комбинезон. При вида му кой знае защо Джек си спомни за Лазертаун. Беше изминало много време от отвлечането и откарването му на тази далечна миньорска луна, където бе прекарал няколко месеца. Още вчера с появата си К'рок бе пробудил тези спомени. Драките бяха нападнали луната, за да превземат норцитовата мина, а също и разкопките на Скиталците. Това, което той, Колин и К'рок бяха зърнали на мястото на разкопките малко преди да бъде разрушена луната, надминаваше и най-смелото въображение. Колин седеше мълчаливо, сякаш почувствал, че Джек е завладян от спомени. Изчака още няколко минути, преди да заговори.

— Джек, двамата с теб сме преживели доста неща.

Джек се подсмихна.

— Виждам, че изпитваш затруднения как да подхванеш този разговор.

Колин също се засмя и с това изведнъж придоби младежки вид.

— Все трябваше да започна отнякъде.

— Защо не с това, което те безпокои? Времето ми е ограничено.

— Какво става? Базата е затворена, градът — също.

Помощниците ми докладваха, че е почти невъзможно да се добереш до космопорта. Да не би да сме загубили войната и никой да не ни го е съобщил?

— Той няма да ти каже — намеси се неочаквано Амбър. — Щом не казва на мен, няма да каже и на теб.

Джек се зачуди за миг защо не бе използвала парапсихичните си способности, за да изтръгне истината от него. Сетне се обърна към Колин:

— Не, но със същия успех можеше да е и това.

— Така и предполагам. Подочух, че си изгубил почти половината от Рицарите.

Амбър се ококори. Не свалеше поглед от Джек, който дори не отрече думите на Колин.

— И какво можеш да ми кажеш по въпроса?

— Попитай стария си приятел Пепус.

Колин изсумтя.

— Пепус ми е колкото приятел, толкова и враг. Надявам се никога да не кажа същото и за теб!

— Официално — отвърна Джек, — не мога да ти съобщя нищо.

— Едва доловимо извърна глава, Амбър разбра жеста.

Стана и провери мониторите за подслушвателни устройства. Той изчака да му кимне и продължи.

— Не са ни победили във войната. Вярно, изгубихме една битка. Загубите бяха сериозни. Но не са ни разбивали. Продадоха ни.

— Какво?

— Изглежда му стана навик на Пепус — изтъкна огорчено Джек.

— Във всеки случай попарихме драките достатъчно силно, за да се обърнат към него с предложение за съюз.

— За съюз?

— Срещу непознат агресор.

Амбър нададе радостен вик, но Колин потъна назад в креслото. Беше скръстил съкрушено ръце.

— Трябваше да се досетя — едва промълви проповедникът. После се изправи и закрачи напред-назад. — Трябваше да се досетя.

— Не би могъл. Аз самият научих чак когато ми го съобщиха в лицето. — И Джек им разказа за неуспешния десант на Клактут и завърши с появата на дракските представители пред доминионския Конгрес.

Амбър бе преbledняла. Колин спря да крачи и втренчи поглед в него.

— Не съм вярвал, че Пепус може да е толкова нагъл кучи син.

— Вероятно не е имал друг избор. Одеве каза, че двамата с теб сме преживели доста неща. Същото важи за мен и К'рок в Лазертаун.

— Той превзе мините — заговори с разтреперан глас Амбър. — Използваше милоски берсеркер, за да накара хората да работят.

— И нещо повече. Проявяваше голям интерес към разкопките на Скиталците. Веднъж ми разказа, че докато бил офицер след завладяването на Милос, стигнал до извода, че Пясъчните войни започнали, защото по-голям и по-страшен противник прогонил драките от родната им земя. Че причината да завладяват един след друг световите ни е защото бягали от противник, когото не могли да победят. Смяташе, че на луната може да се открие предмет, принадлежал на онзи неизвестен противник.

— Нищо не открихме — заяви Колин. — Освен трупа на онова чудовище.

— Може би. А може би не. К'рок изчезна при разрушаването на находището. Не знаем какво друго би могло да лежи там. Тогава си помислих, че е загинал. Драките наричат своя противник Аш-фарел.

— Значи К'рок е бил прав.

— Така изглежда. Назначиха го за мой заместник.

— Можеш ли да му вярваш? — попита замислено Колин.

— Не съм си и помислял. Ще се отърва от него при първа възможност. Откакто се обединихме с драките, те очакват от нас да следваме принципа „врагът на моя приятел е и мой враг“.

— Много удобно — промърмори Амбър.

— За тях да. Струва ми се, че тъкмо в това се крие смисълът на този съюз. Както и във възможността да се внедрят в защитните ни системи, нещо, което не им се бе удавало досега.

— Толкова ли е зле?

— Дори по-зле.

— Значи съм дошъл при когото трябва. Помниш ли доклада, който ти показвах?

— Смътно.

— Пратих Денаро на онази планета да започне разкопки. Преди това обсъдихме всичко внимателно, включително и моите опасения за провал на операцията. Може и да сме се съюзили с драките, Джек, но те не го показват с нищо в периферните райони. Не само ни притискат, но и са открито враждебни към нас. Дойдох да те помоля да пратиш там един отряд да ги охранява, преди да е станало нещо по-сериозно.

Джек разпери безпомощно ръце.

— Преди две седмици сигурно щях да ти помогна. Но сега генерал Гатхул е главнокомандващ. Не мога да прокарам нито една заповед без неговото и на Баадластър разрешение. Откога са последните сведения? Може би обстановката вече се е успокоила.

— О, Джек — въздъхна Амбър.

— Снощи говорих с Денаро — отвърна Колин. — Драките се държат все така грубо и агресивно.

— Казах ти вече — безпомощен съм.

Амбър стана и тръгна към вратата.

— Онзи Джек Сторм, когото познавах, не би позволил нищо да го спре.

Той я погледна. На лицето ѝ бе изписано презрение. Какво очакваше от него — да се опита да убие Трикатада или Гатхул?

— Амбър, не си запозната с цялостната картина.

— Познавам *теб*, Джек — тросна се тя. — И зная, че ако имаш някакви съмнения за Аш-фарел и драките, те не са лишени от основание. Никога не си се колебал да направиш каквото смяташ за правилно, независимо от обстоятелствата. *Досега*.

Колин я улови за лакътя.

— Амбър, скъпа...

Тя рязко се освободи.

— Не ми се умилквай! Вече не съм ти малкото момиче от улицата! Аз съм жена. Спя с този човек и го обичам, дявол го взел! А сега дори не смея да го погледна в очите! Не ми казвай какво да правя. Кажи на *него*!

Колин се обърна към Джек.

— Тя не искаше да каже точно това.

Рицарят преглътна. Беше му трудно да заговори.

— Мисля, че точно това искаше да каже. И е абсолютно права. Нямам много време, защото днес следобед очаквам пристигането на драките. Те ще се подготвят редом с моите Рицари. Искат от мен да им дам *бойни костюми*, за Бога!

— Не го знаех.

— Никой не го знае. Още не съм намерил сили да го кажа на хората си. Някои от тях щяха да загинат на Клактут. Виждали са неща, които никога няма да забравят. А сега трябва да им съобщя, че нашия враг е новият ни съюзник. — Джек млъкна задъхан. Не беше обличал костюма, откакто се бе върнал. Не можеше да понесе мисълта, че ще трябва да се изправи срещу Фантом. Да му признае, че са предали без бой Колумбия. — По дяволите, Колин, не ме гледай по този начин!

Проповедникът поклати глава.

— Амбър е права — рече и се отправи към вратата.

— Мога да пратя само десет — произнесе неочаквано Джек. — Ще потеглят още тази нощ. Нито думичка, никакво предупреждение.

Колин се засмя.

— Аз мога да управлявам *корсар*.

— Какво?

— Аз съм човек със скрити таланти.

Джек се замисли. Корсар бе кораб, далеч по-бърз от бойните крайцери. Трийсет души екипаж — десет, ако са с броня.

— Пък и — продължи Колин — официално все още не зная за съюза.

— Така е — потвърди Джек и на свой ред се усмихна. — Не знаеш. В противен случай как да обясня, че съм ти дал войници.

— Всъщност — рече Скиталецът, — ти също можеш да дойдеш. Уж с дипломатическа цел.

Джек кимна.

— Намери корсар, останалото е уредено.

— Добре. — Колин отвори вратата. Амбър се ухили.

— Кога потегляме?

30.

Не беше изненадана, когато Джек отвърна, точно както предполагаше:

— Никакво „потегляме“. Ти оставаш тук. На корсаря има място само за мен, Колин и седем Рицари.

Младата жена отметна назад косата си и не отговори. Джек се пресегна към бутона на пулта.

— Ласадей! Качи се горе! — заповяда и се извърна към нея. — Някакви възражения?

Тя погледна към Колин.

— Дори светецът има нужда от телохранител.

Старият проповедник се засмя.

— Ах, мила моя, истина е, че неведнъж си ме измъквала от трудни положения. Но смятам, че Джек е прав. Не се знае колцина ще се завърнем от това пътешествие.

— И кога такива неща са ме спирали?

— Сега — отсече Джек и я прониза със строг поглед. Амбър млъкна, усетила, че е стигнала чертата.

Ласадей се появи задъхан.

— Да, сър?

— Какво се чува за нашите нови попълнения?

— Насекомите, сър, в момента са в карантинното. По тъмно ще ги докарат.

— Отивам да се приготвя — заяви Колин.

Ласадей го изпроводи с поглед, сетне повдигна въпросително вежди към Джек.

— Ще се справиш ли без мен няколко седмици?

— С онзи вонящ мечок и насекомите ли, сър? Само ако се налага.

— Налага се. Нужни са ми седем доброволци за особено опасна мисия. Само ветерани и хора, които знаят да си държат езика зад зъбите. И да не са от командния състав, защото ми трябва тук. — С

това, за свое съжаление, Джек изключваше освен Ласадей, Травелини и Роулинс.

— Командире, готов съм да се разделя с лявото си орехче, за да дойда с теб — въздъхна Ласадей. — Кога ги искаш?

— Потегляме по здрач.

Сержантът скръсти яките си ръце.

— Какво става, началство?

— Нашият Скиталец ренегат се готви да отлети на мисия, която може сериозно да застраши съюза ни с драките. Тъй като в този момент нямам право да му разкривам, че са ни съюзници, реших да го придружа и при необходимост да уредя възникналите усложнения, преди да са предизвикали дипломатически конфликт.

— А! — възкликна учудено Ласадей. — Сър, искрено се надявам, че ще ви се удаде възможност да ги сритате здравата.

— Аз също, Ласадей. Аз също.

Джек огледа кацналата совалка. Колин стоеше до него в работнически комбинезон, след като предвидливо си бе свалил расото.

Подът на совалката се разтресе, докато седемте Рицари се качваха на борда. Джек ги провери по списък.

— Арон.

— Сър! — Гласът издаваше напрежението на младия войн.

— Гарнер. Как е раната?

— Заздравяла, сър.

— Тинсдейл.

— Сър.

— Поисках опитни войници.

— Бил съм наемник, сър. Един от малкото, които не убихте, когато превзехте крепостта на генерал Гилгенбуш преди няколко години.

Джек го погледна изненадано. В онези дни двамата с Амбър все още действаха срещу системата.

— Недоволство ли долавям, кадет?

— Не, сър. Мразя драките също като вас.

Джек реши, че сега не е време за подозрения. Щом Ласадей го бе избрал, значи ставаше.

— Мосад.

— Сър.

Джек го помнеше от Бития. До него седеше строен Рицар с тъмносиня броня. Той го посочи.

— Представете се, кадет.

— Скайлер, сър — гласът бе малко приглушен.

— Опит?

— Ласадей ме прати, сър.

Джек неволно се засмя.

— Добре, това стига.

Още двама Рицари седяха от другата страна на совалката.

— Родригес, сър.

— И Патма.

Джек кимна на Колин.

— Това е нашата щастлива седморка.

— Да се надяваме — отвърна с усмивка проповедникът.

„Забрави и мен като бонус“ — отбеляза Фантом.

Джек си пое дъх.

— Предстои да отвлечем корсар — заговори той. — Ще използваме претекста, че извеждаме двайсет и четиримата дракски войни, които ни пратиха за обмяна на опит. Това ще ни позволи да преминем през охраната. Искам всички да запазите самообладание. Колин не е въоръжен. Ако стане нещо, защитавайте го на всяка цена. И без излишно геройство. Разбрано?

Рицарите закимаха един след друг. Джек си сложи шлема. После се настани до пулта за управление.

Часовоят от Планетната полиция се втренчи продължително в Джек. Зад гърба му се виждаха бойните крайцери и корсари. Джек едва се сдържаше да не го изблъска.

— Казаха ми, че карантината е била отменена.

— Така е, сър — отвърна малко объркано часовоят. — Но нали разбирате, командир Сторм, че трябва да бъдем внимателни.

— Разбирам, че ни задържате всъщност. Затворили сте всички подстъпи към космодрума, но колкото по-дълго държите тези драки

тук, толкова по-голяма е възможността някой да ги види. А мисля, че точно това се опитваме да избегнем.

— Абсолютно правилно, командир Сторм. И без това само неприятности с онзи милосец. Е, добре, ще ви пусна. Хангар 41.

Джек се облегна назад в креслото и подкара бавно совалката над земята. Изчака да се отдалечат и тогава проговори.

— Така. Хангар 41 е в отдалечената част на космодрума.

Колин разглеждаше разпечатките, които Джонатан му бе дал преди заминаването. Джек също им хвърли един поглед.

— Откъде, по дяволите, ги е взел?

Преподабният вдигна глава.

— Боя се, че дяволът има нещо общо. Нямам представа откъде ги е взел, но по-важното е, че се справя. — Колин чукна с пръст върху скицата. — Има един корсар, който в момента подготвят и зареждат, в Хангар 17. Той е най-добрият от петте, споменати тук. Очаква се да отлети утре по обяд.

— Значи екипажът все още е навън и се наслаждава на удоволствията, които може да предложи Малтен през нощта. Чудесно. — Джек се ориентира по картата и се отправи към Хангар 17.

Докато се приближаваха към металната люлка, на която бе положен стройният, издължен корпус на кораба, пътят им бе пресечен от тъмен, космат субект. Джек удари спирачките и Колин полетя към предното стъкло. Шлемът му се изтърколи на асфалта и той се наведе да го прибере.

— Джек, мой командире. Аз мислел ти никога няма успее навреме пристигне за вечеря — изхили им се К'рок над таблото. Към него се насочваха тичешком неколцина полицаи с извадени оръжия.

— По дяволите! — изруга Джек. — Трябва да изчезваме. Преследват К'рок, но това не значи, че няма да спрат и нас. Гарнер и останалите, слизаме!

Милосецът се ококори.

— Какво означава това?

Джек се обърна към своя стар приятел и враг.

— Едва ли ще ти е от полза да знаеш. Веднъж на Лазертаун си говорихме по този повод. И аз като теб храня някои съмнения.

К'рок кимна.

— Напускаш ли?

— Ще ескортирам един човек, само че забравих да поискам разрешение от Гатхул.

— Едва ли си имал намерение — въздъхна мечкоподобният войн.
— Двама с теб си имаме свои тайни. Аз живял дълго под власт на драките. И никога не ги харесвал.

Джек го тупна по рамото.

— Грижи се за моите Рицари, докато се върна.

— Обещавам. Аз също имам някои съображения за драки. —
К'рок отстъпи назад. Сетне отдаде чест.

Но Джек гледаше над рамото му, към приближаващите полицаи. Той събори милосеца на земята и в същия миг капакът на совалката бе надупчен от лазерни изстрели. К'рок тупна върху асфалта и изсумтя от изненада, но поне имаше достатъчно здрав разум да остане да лежи там.

Джек си сложи шлема и хукна.

Патма бе повален на няколко крачки от главния люк. Джек погледна за миг неподвижното му тяло. Ако се съдеше по пораженията на костюма, току-що бе загубил първия си човек. Той се шмугна през люка и в същия миг корабът се разтресе.

Колин бе включил двигателите. Люкът хлопна зад него и двама от Рицарите му помогнаха да се изправи.

Операцията вече беше в ход. Връщане назад нямаше. След десет дни в хипносън щяха да видят новия свят, който Колин им предлагаше.

Корсарят излезе от хиперскок и Колин се облегна назад с тежка въздишка.

— Дотук добре.

— Какво търсим сега?

— Денаро ни е пратил доста точни координати. Норцитовите залежи са в планинската част, която ти показах по-рано. Местните имат поверия за тези области.

— Местните?

— Да. Но от тях вече не е останал нито един. Колинада е чумна планета.

Джек поклати недоверчиво глава.

— Колинада?

— Денаро настоя да я кръсти на мое име. Аз пък исках името да е женско. Планетите са като жените. Имат скрита красота и опасни желаниа.

— А каква е тази чума?

— Местните жители са измрели преди четиридесет години. Доминионът пратил най-добрите си антрополози и ксенобиолози, но не могли да спасят доминиращите бозайници. Оттогава е под карантина.

— И на теб ти хрумна да я нарушиш.

Колин разтри с ръка врата си, преди да отговори.

— Всъщност не. Заинтересувахме се, когато открихме, че драките са я посещавали. Чума или не, след Лазертаун и Бития не можех да не я проуча.

— Така е. — Джек се настани удобно в креслото на втория пилот. Изведнъж на пулта блесна червена светлина. — Май ще е най-добре да си сложа костюма. А ти облечи скафандъра.

— Когато му дойде времето, ще бъда готов.

Джек се надигна и напусна пилотската кабина. Едва бе успял да се пъхне в бойния костюм, когато ги застигна първият удар. Корабът се разтреса. Джек си сложи шлема и изтича обратно.

Колин тъкмо нахлузваше скафандъра. На пулта блестяха няколко тревожни светлини.

— По дяволите!

— Амин — отвърна Колин. — Няма да е лесно да се промъкнем.

— Не, освен ако не те бива в шиенето.

— Какво? — учудено го погледна Скиталецът.

Джек чукна с пръст навигационната мрежа.

— Нарича се „да промушиш конец през иглено ухо“. Ако го можеш, ще ни прекараш покрай драките.

Колин посегна към пулта за управление.

— Знаеш ли, Джек — въздъхна той, — това не е работа за стар човек.

— Сам пожела да участваш в играта.

— Така е, небесата да са ми на помощ. Сложи си колана. Сега ще ни пораздруса.

И наистина през следващите няколко минути корпусът се тресеше неудържимо. Джек изруга и вкопчи ръце в подложките, докато

корсарят полагаше отчаяни усилия да се измъкне от преследващите го дракски кораби. Колинада се приближаваше бързо. Можеше само да се моли, че старият проповедник ще се справи.

Чу се пронизително стържене на метал и корпусът се разтrese за пореден път.

— Исусе Христе, промушихме се! — извика Колин.

Джек се понадигна.

— Поражения?

— Отнесоха кърмата.

— Имаше ли някой там?

Този път му отвърна разтрепераният глас на Гарнер:

— Вече не. А и херметичната преграда се спусна.

— Кого изгубихме?

— Тинсдейл, сър.

Джек въздъхна, но същевременно усети, че го напуска доскорошното безпокойство. Не беше желал смъртта на бившия наемник, но истината бе, че му нямаше доверие.

— Продължаваме — рече той.

Синият Рицар се надигна неуверено, прекоси коридора и влезе в тоалетната. Съдейки по звуците, повръщаше там. Скоро корабът отново се спускаше гладко.

— Засякох насочващия сигнал на Денаро — обяви Колин.

— Чудесно. Не забравяй, че ни преследват.

— Какво?

Джек поклати глава.

— Нали не смяташе, че ще е толкова лесно? Тези кораби се наричат „нокти“. Продължавай на ръчно управление — ще им се измъкнем.

Колин обърса с ръкав мокрото си чело.

— А си мислех, че ме крепи вярата — въздъхна той. Джек се засмя, но смехът му бе заглушен от поредната експлозия. Едва успя да посегне към шлема.

31.

— Хайде, момчета, поставяйте парашутите. Дойде време за скачане. — Джек се подпря на стената на каютата в мига, когато корабът се разтърси отново.

Гарнер и Арон тъкмо измъкваха Скайлер от тоалетната. Краката на младия рицар се влачеха по пода. Джек прецени ситуацията и реши, че засега се справят добре.

— Но, командире, това е...

— Няма време за спорове. Корабът ще се разпадне всеки миг. Размърдайте се! — Джек ги изтика към товарния хангар.

Мосад и Родригес не се нуждаеха от подканяне. Колин понечи да тръгне в обратната посока.

— Къде си мислиш, че отиваш? — спря го Джек. — Слагай парашута, ще скачаме.

Колин се усмихна загадъчно.

— Носим малко багаж, който може да ни бъде особено полезен. — Той се обърна и продължи нататък по коридора.

Едва ли беше най-подходящият момент за туристическа обиколка на корсаря, но Джек го последва. Спря при следващата врата и се ококори, макар че гледката му беше позната.

— Мили Боже! Тези типове били контрабандисти на оръжие!

Скиталецът потупа един сандък, в който бе поставено преносимо лазерно оръдие.

— Как мислиш, ще можеш ли да се справиш с това?

Джек му хвърли парашута.

— Ти скачай. Аз ще те последвам. — Сетне се наведе и се зае да сглобява оръдието. Когато „ноктите“ ги приближат, щеше да разполага с нещо далеч по-ефикасно от камъни, за да ги спре. Скоро приключи и настигна проповедника.

— Мислиш ли, че Джонатан знае нещо за това?

Отговорът на Колин така и не се чу, тъй като вече се намираха в хангара, където люкът бе отворен. Бяха навлезли в стратосферата и

далеч под тях се стелеше завеса от облаци.

— Не бих се изненадал — повтори малко по-късно проповедникът.

Гарнер и Арон все още прикрепяха немощното тяло на синия Рицар.

— Командире, мисля, че трябва да знаеш...

— Ще успеете ли да му сложите парашута?

Двамата ветерани кимнаха. Гарнер втренчи очи в оръжието му.

— Какво, за Бога, е това?

— Лазерно оръдие. Каква е височината?

Родригес погледна най-близкия прибор.

— Седем хиляди метра.

— Разстояние до целта?

— Десет хиляди метра.

— Как ще се придвижим, когато стигнем долу? — попита Арон.

— Това е грижа на Скиталците. Целта ни е да им помогнем срещу драките.

— Шест хиляди метра.

Вятърът нахлу през отворения люк. Джек усети, че бронята му изстива. Фантом се разхленчи.

— Ето там! — извика Колин и посочи оранжев сигнален огън. — Денаро отговаря на позивните!

— Пет хиляди.

— Майчице! — Гарнер протегна ръка. Ръкавицата му сочеше два „нокътя“, които ги приближаваха бързо. Всеки човек, увиснал на парашут, щеше да е лесна мишена.

Джек постави оръдието на пода. Бръкна в раницата и изпили ръчна граната. Нагласи я на забавено действие.

— Четири хиляди метра.

— Хайде, скачайте! Аз ще се погрижа за тях.

Колин дори не успя да извика, когато Родригес и Мосад го уловиха едновременно и скочиха заедно с него. Вятърът ги отнесе настрана. Последваха ги Гарнер и Арон, които придържаха Скайлер. Ако се съдеше по жестовете му, младият Рицар тъкмо се свестяваше.

Джек метна гранатата в дъното на хангара, сграбчи оръдието и скочи.

Зад него корабът експлодира в ослепително бяла огнена топка и отнесе със себе си единия от „ноктите“. Вторият се отклони встрани, изгубил за миг контрол. Джек го изпроводи с поглед, но загуби няколко безценни минути. Едва тогава задейства парашута със свободната си ръка и последва другите. Беше по-тежък от тях и летеше надолу като камък. Той първи зърна връщащия се „нокът“. Вражеският кораб описа широка дъга, простреля с няколко изстрела Арон и накара тялото на Гарнер да заподскача като марионетка.

След това се отдалечи и направи завой, готвейки се за втора атака.

Земята се приближаваше главоломно. Джек се приготви за удара, пое го с крака и се затича, без да пада. Откачи презрамките на парашута и остави на вятъра да го отнесе настрана.

Родригес се удари в близкия хълм. Мосад помогна на Скайлер, сетне изтича при Свети Колин. Джек метна на рамо оръдието и хукна към тях.

Шлемът на Скайлер се бе откачил при удара и се въргаше на земята. Рицарят не си бе дал труда да го постави, надвесен над презрамките на Колин. Лицето на Скиталеца бе посивяло, но той повтаряше:

— Добре съм. Добре съм.

Амбър остана надвесена над него, докато не приключи със закопчалките. Силните приземни ветрове на Колинада развяваха косите ѝ и Джек не можеше да види лицето ѝ. Извика ѝ нещо, но думите му бяха заглушени от бръмченето на приближаващия се бронетранспортър.

Не ги повтори, а се пресегна и я стисна в обятията си. Тя промърмори:

— Гарнер и Арон се опитаха да ти кажат. Изгубих съзнание в тоалетната. Сигурно са ми сложили шлема и са ме изнесли обратно. По дяволите, Джек. Те нямаха никакви шансове.

— Нито пък ти — разтърси я той. — Не знаеше ли нищо за това? — обърна се към Колин.

— Честна дума, Джек, нямах никаква представа — отвърна проповедникът. — Но не бих се изненадал, ако Джонатан е бил посветен в тайната — добави с дяволита усмивка.

Бронетранспортърът закова наблизо сред облаци от прах. Отвътре се показва Денаро в боен костюм.

— Бързо, връщат се!

Джек огледа небето. Чуваше пронизителното свистене на снижаващия се „нокът“.

— Да вървим!

Те увиснаха на бронираната машина и в същия миг Денаро даде газ. Докато се поклащаха отвън, Колин извика:

— Как я карате?

— Окопахме се под земята. Денем ни засипват с огън, но все още удържахме позициите си. Може никога да не се измъкнем от това място, но поне ще видим какво толкова държат да скрият от нас.

— А корабът?

— Здрав е. Само че няма как да го използваме, след като охраняват всички сектори за хиперскок.

— Ще видим какво може да се направи по въпроса — ухили се Джек.

— Какво?

Той погледна към Амбър.

— Ще примаим „ноктите“ и ще ги унищожим. Това ще накара кораба-майка да се спусне. Мисля, че ще успея да му нанеса доста сериозни поражения с помощта на моето контрабандно приятелче.

Денаро се наведе да погледне към оръдието и едва успя да избегне сблъсъка с изпречило се на пътя им дърво. Клоните му остъргаха висящите отвън Рицари. Гората бе рядка и скоро отстъпи място на неразорана нива. Бронетранспортърът спря.

Денаро протегна ръка към оръдието.

— Дай ми го.

Джек понечи да се възпротиви, но неочаквано заговори Фантом: „Остави му го.“ — Съществува не само се бе пробудило, но и спря движението на ръкавиците.

Денаро вече вдигаше оръдието.

— Ще ви оставя насочващ маяк.

„Кажи му, че не е необходимо.“

Джек усети Фантом да се размърдва на плещите му.

— Какво става?

„То ме зове, господарю. Един от спомените, които ме навестяват. Зная къде е.“

Когато бяха на Лазертаун, Фантом също бе измъчван от невидими сирени. Джек се поколеба.

— Какво има? — изгледа го учудено Амбър.

— Бунт на борда — промърмори Джек. — Денаро, дай ми бойния си костюм.

— Нима очакваш от него да се бие без броня?

Но Скиталецът вече се събличаше. Измъкна се навън и остана само по панталони. Джек свали своя костюм. След това постави шлема на мястото му и го затвори.

— Твой е, Фантом.

Мосад подскочи от изненада, когато костюмът неочаквано се раздвижи. Колин също бе извърнал глава, но изражението му бе скрито от лицевото стъкло на скафандъра. В началото костюмът на Джек се движеше насечено. Измина десетина крачки, спря и им даде знак да го следват.

— Божичко мили! — възкликна Денаро. — Какво има там вътре?

— Какво е това, Джек? Да нямаш разумен компютър? — попита и Колин.

— Не съвсем. Ще ви обясня, ако се измъкнем живи. Важното е, че ще разчитаме на допълнителна огнева сила. — Сетне се напъха в костюма на Денаро — единствения, който му беше по мярка.

Амбър разкопча шлема си и извади от микрофона микрочип.

— Синтезатор — обясни. — За да не ми познаеш гласа. — Приблужи се към ослепителния костюм и пъкна чипа на мястото му. Поговори няколко минути и Джек предположи, че инструктира Фантом как да използва синтезатора. След това постави шлема на мястото му и се върна.

— Следвайте ме — проговори Фантом. Имаше дълбок басов глас, мелодичен и някак радостен.

„Нокътят“ се извиси над тях.

— Да се махаме! — провикна се Денаро и закричи към шубраците, които скриваха убежището на Скиталците. Мосад се поколеба, сетне заяви:

— Аз оставам, командире.

— Добре — кимна Джек.

Останалите се затичаха след Фантом.

Беше като да тичаш след дете, което току-що е проходило. С приближаването към хълмовете Фантом набираше скорост. Спря само веднъж и разпери ръкавици, сякаш черпеше енергия от слънцето.

— Какво прави? — попита Амбър задъхано.

— Зарежда, предполагам.

Колин не каза нищо, а приклепна до тях, подпря се на коляно и оброни глава. Джек чуваше тежкото му дишане в интеркома.

— Сега не е време за молитви — рече Амбър и се наведе да му помогне.

— Вашите костюми са със захранване. Моят — не. Прощавай, Амбър, но аз съм възрастен човек.

Тя го погледна учудено, сетне изведнъж се зае да му разкопчава скафандъра.

— Какво правиш? — изуми се Джек.

— Този скафандър няма да го опази от нищо! Само му тежи. Ако продължава така, скоро ще трябва да го носим.

Зад тях отекнаха приглушени експлозии. Джек се обърна и зърна златистия лъч от ответния огън на лазерното оръдие. „Нокътят“ направи остър завой.

— Дано си заслужава — закашля се сподавено Колин.

Всички извърнаха очи към билото на хълма. Бяха се изкатерили по стръмен склон и сега виждаха неголяма долчинка, обрасла с буйна трева и яркожълти цветя. Фантом започна да се спуска надолу по склона.

— Тук съм! — повика ги.

Джек улови Колин за лакътя, а Амбър го подкрепи от другата страна. Въздухът над тях отново се разтресе. Драките бяха твърдо решени да им попречат да приключат с разкопките. Ако Денаро не успееше да задържи врага, всички щяха да издъхнат в долината. Затичаха се след ослепително бялата броня, която ги водеше уверено към отсрещния склон, напукан от слънцето, вятъра и дъждовете.

Фантом продължи да се рови сред пясъка и скалите, докато намери цепнатина, сетне я разшири с ръкавиците си. Скалната плоча се надигна, сякаш бе издялан надгробен похлупак и се претърколи на обратната си страна, обгръщайки краката му в прахоляк.

Амбър почувства, че дъхът ѝ секва, а Колин тихичко възкликна:

— Всемогъщи Боже!

Бялата броня застина, надвесена над чудовището в гроба.

— Какво е това?

— Същото, което видяхме и на Лазертаун — рече Джек. — В находището, преди да бъде разрушено.

Фантом протегна ръка и докосна нежно мумифицираното създание. В интеркома се чу нещо като плач, но прозвуча за кратко и скоро изчезна.

— То го вика — обади се Колин. — Също както онова находище в Лазертаун зовеше толкова много нещастници. Дори след смъртта си. Дори след стотици, хиляди години в гроба. — Той се обърна към Джек. — Какво е това в бронята ти?

— Дар от Милос.

— Берсеркер?

— Не... не зная. Съмнявам се, но каквото и да е, настанило се е в подплатата. То е миниатюрно късче тъкан, но може да мисли... и да чувства.

— И да управлява костюма.

— И това също.

— Значи е живо — промърмори Колин. — Усеща, търси. — Поколеба се за миг, сетне протегна ръка да докосне на свой ред мумифицираното тяло. Фантом раздвижи ръка, сякаш се готвеше да го спре, но се отказа.

Съществуването приличаше на гуцер. Нямахше и капчица съмнение в това... виждаха се люспите по кожата му, въпреки че бяха изсъхнали и потъмнели с времето. Гледаше нагоре, като че ли оттам го бе застигнала смъртта. Имаше широка глава с конски очи... и зъби, оголени в мъртвешка гримаса. Колин ги докосна. Бяха заоблени, добре оформени.

— Не е било месоядно или поне не е типичен хищник. Тези зъби са за дъвчене, не за късане. Погледнете му ръцете.

И наистина, съществуването имаше ръце, а не лапи или нокти.

— Двукрако? — попита Джек и се приближи. Амбър остана зад него.

— Така изглежда — отвърна Колин. — И погледнете това — посочи нещо в изсъхналата пръст встрани от дясната ръка. Когато го дръпна, предметът се освободи от пръстите на мумията.

— Прилича на чанта.

— Да — рече Джек, — от онези, полимерните, които издържат дълго.

Колин я завъртя в ръце и погледна към Джек.

— Да я отворя ли?

— И това, което е вътре, да се разпадне при допира с въздуха?

— Може би. А може би не. — Скиталецът погледна към озареното от пламъци небе на хоризонта. — Кой знае, може никога да не се измъкнем оттук.

— Джек — заговори Амбър, — правете каквото ще правите, но побързайте, защото засичам сигнал на радара.

— Идентификация?

— Още няма. Но тук сме съвсем на открито.

Фантом се раздвижи отново. Твърде бързо, за да бъдат проследени движенията му, той разрови мумифицираното тяло и вдигна останките на ръце.

— Господарю, да изчезваме.

— Не можеш да го вземеш с теб!

— Долавям песента му, господарю. Било е предназначено да дойда тук, да го открия и да го отнеса... у дома. Джек... — протегна умоляващо ръце Фантом.

Мумията сякаш се бе сгушила в люлката на флексобрънките. Джек почувства какво ще стане и се хвърли напред, но закъсна. Тялото започна да се разпада, да се превръща в прах и се посипа между разтворените пръсти на Фантом, който зариде като малко дете.

Не след дълго от огромното тяло бе останала само купчинка пепел, която вятърът разнесе. Фантом продължи да стои с протегнати към Джек ръце.

— Съжалявам, Фантом. Сигурно е заради въздуха...

— Джек! — извика Амбър. Фантом обърна ръце надолу, за да изпразни и дланите си.

— Камерите на костюма са запечатали образа — каза му меко Джек. — Ако не друго, имаме поне картина.

— Да — въздъхна Фантом. — Но Амбър е права. Засекли са ни. Трябва да се махаме.

Джек едва сега забеляза дълбокия, нарастващ тътен, който го накара да настръхне. Напомняше му за звука, събудил го на Кларон, малко преди планетата да бъде изпепелена. Беше шум от двигателите на вражески десантен кораб.

— По дяволите — изруга и сграбчи Колин за ръката. — Напускаме района!

— Крайно време беше — процеди Амбър и изтича пред тях. Фантом се приближи към Джек.

— Господарю, улавям три сигнала. Два на дракски „нокти“ и трети, на по-голям кораб.

Беше трудно да се придвижват бързо заради насечения терен. Джек не пускаше ръката на Колин, старият проповедник се препъваше зад тях. Въпреки че едва си поемаше дъх, Скиталецът не изпускаше от прегръдките си чантата.

Небето над тях се разтвори, сякаш за да освободи място на приближаващите се кораби. Колин се олюля и забави ход.

— Не спирай!

— Още колко ни остава?

— Не е малко. — Джек огледа хълмовете и махна на Фантом. — Кой от тях ще ни застигне пръв?

— Третият кораб, ако продължават с тази скорост.

— Дано, защото тогава може и да се спасим. — Той вдигна ръка тъкмо когато Аш-фарел профуча над тях, а следващият го съвсем отблизо „нокът“ изригна в пламъци.

— Откъде знаеше? — попита задъхано Амбър.

— Не знаех — отвърна Джек. — Но може да съм сбъркал и да не доживеем края на приказката.

32.

Побутна Колин по рамото и сграбчи Амбър за ръката.

— Бягайте! Трябва час по-скоро да се скрием под земята!

— Какво има?

Джек си свали шлема и го окачи на колана.

— Тази моя дебела глава — Амбър е права да ми се подиграва понякога. Не ме бива в изтънчените игри. Ние просто сме част от клопката.

В небето отново отекна гръм, но не миришеше на дъжд. По-скоро щеше да замирише на битка. Следвани от Фантом, те забързаха към изхода на долината.

— Не разбирам — оплака се Колин, хриптейки мъчително.

Джек поклати глава.

— Чудех се защо драките са ви приковали под непрестанен огън вместо направо да ви прогонят оттук. В края на краищата тази планета е под карантина — малцина знаят за присъствието ви. — Той улови Колин за ръката. — Всъщност са чакали да видят кой ще се появи.

— Искали са теб.

Джек се усмихна мрачно.

— Не... вероятно дори са разочаровани, че пристигнах толкова безшумно. Надявали са се да дойда начело на голяма сила, като се има предвид какъв пост заемам. — Стигнаха билото на хълма и спряха да си поемат дъх. — Искали са да се разрази страхотна битка. Да предизвикаме нечие внимание.

— Чие?

Джек посочи към небето, където грохотът нарастваше.

— На Аш-фарел. — Гръмотевица заглуши следващото му изречение, но не беше естествен гръм. Джек изруга, събори Колин и Амбър и се хвърли отгоре им, за да ги закрие с тяло. Фантом тъкмо се присъединяваше към тях, когато небето се разцепи.

След това щеше да се обвинява, че си бе свалил шлема, но сега и двамата с Колин бяха оглушали, опитваха се да се разберат с крясъци и жестове. Малко по-късно осъзна, че небето е станало нетърпимо бяло и въздухът пука, докато корабите се носят ниско над тях.

Беше клопка, при това добре замислена. Златистият кораб на Аш-фарел нямаше почти никакви шансове срещу дебнещите го драки. Те го подгониха към хоризонта и изчезнаха някъде там, изпроводени от мрачния поглед на Джек. Лицето на Колин бе набраздено от сълзи.

— Защо... — попита той. — Защо не го довършат?

— Искат да го свалят — отвърна Джек. — Надяват се да катастрофира, да се разбие в земята.

— Но защо?

Джек погледна към Амбър.

— Драките искат да разберат с какво се бият. Ще пленят екипажа и ще изтърбушат кораба, за да проучат всичко, което може да им е от полза.

— Но... — гласът ѝ пресекна и тя разтърси коса. Фантом бе над нея.

— Най-добре да побързаме — подкани ги Джек. — Поне ни осигуриха малко време. Да се надяваме, че ще ни стигне.

Той млъкна и ускори крачка. Само след няколко метра видяха, че Денаро ги очаква пред силос, в който бе скрит корсар.

Скиталците от Далновидност разполагаха с уютно и благоустроено убежище. Посрещнаха ги като почетни гости, но скоро ги забравиха в шумотевницата около Колин. На втория ден след пристигането им Амбър завари Джек да си събира багажа в мъжкото крило.

— Говори се, че драките изказали официално извиненията си пред Свети Колин за неприятния инцидент — съобщи тя и се отпусна на койката. — Но нещо не мога да разбера. Драките сега са наши съюзници, а ти се държиш така, сякаш смяташ, че Аш-фарел са се опитвали да ни помогнат.

— Може и да са се опитвали.

— Но атакуваха и доминионски колонии!

— Атакуваха места, където се подготвя война, независимо кому принадлежат.

Тя поклати глава.

— Може би си прав. Значи според теб драките откриват норцитовото находище...

— Находище, за което вече знаят, че може да привлече Ашфарел...

— Сетне вдигат шум, за да примамят бойния кораб...

— И капанът се затваря. Ние, естествено, получаваме извинения. В края на краищата драките са наши съюзници и не са имали никакво намерение да ни сторят зло. Просто сме се озовали на неподходящото място тъкмо когато прогонвали противника.

— Сигурно са подготвяли този капан още преди да се сключи примирието. — Джек кимна.

— И е трябвало да измислят само подходящо обяснение за пред нас.

Тя сви рамене.

— Като стана дума за обяснения, как ще обясниш това? — посочи с брадичка Фантом.

— Не мога.

Тя отметна глава и косата се разпиля на раменете ѝ. Беше в дрехи, предоставени ѝ от Скиталците — блуза и дълга до земята пола. Синият цвят ѝ отиваше.

— Ще се наложи, Джек. В края на краищата това е напълно автоматизиран, зареден боен костюм. Имаме роботи, но не и компютъризирани бойни машини. Знаеш, че са били забранени. А и не можеш да кажеш какво живее вътре. Ксенобиолозите ще пощурят. Сигурно ще изровят Фантом и ще го напъхат в някоя лаборатория. Ще го изстържат от вътрешността на костюма като мида от черупка. — Амбър изведнъж млъкна, едва сега забелязала, че си подрежда багажа. — О, не, този път няма да заминеш без мен.

Той я стисна за раменете.

— Налага се, скъпа. Не можеш да ме последваш там, където отивам. Невъзможно е да те взема с мен, ще ми бъдеш една грижа повече.

Очите ѝ се замъглиха.

— Какво смяташ да правиш?

— Отивам в пустинята. С костюма и Фантом.

Тя застина неподвижно в прегръдката му. Джек я притискаше силно, сякаш от това зависеше животът ѝ.

— Трябва да се върнеш. Искам да следиш Пепус и Баадластър. Не мога да не отида, разбери.

— Но защо? — попита уплашено младата жена.

— Защото воюваме не срещу когото трябва. Трябва да се уверя, че съм прав, и да донеса необходимото доказателство.

— А аз следвам зова на сърцето си — добави Фантом и синтезаторът придаде на гласа му печална нотка.

— А какво ще стане с Колин? — попита Амбър. — Оставяш го в доста рискована ситуация.

— Зная. И това е още една причина да разчитам на теб. — Джек я пусна и погали леко лицето ѝ. — Ще поемеш тази част от войната, която аз няма да мога да видя.

Тя вирна брадичка, сякаш се опитваше да спре наплива на сълзите. Баадластър щеше да ѝ създава проблеми, може би дори да я затвори, но не биваше да го казва на Джек. Не искаше да го спира тъкмо сега.

— Ще се опитам — отвърна почти шепнешком. — Къде ще бъдеш?

— Още не съм решил. По-добре е да не знаеш.

Тя кимна. Сълзите бликнаха от очите ѝ въпреки усилията.

— По дяволите! — изруга с пресипнал глас. — Каква ревла съм само!

— Не — рече той тихо. — Ти си невероятно хубава жена.

Амбър потрепери и отмести поглед встрани, към сияещия костюм.

— Ти! — извика. — Ако позволиш да му се случи нещо лошо, ще те измъкна отвътре и ще те напъхам в някой фризер!

— Да, госпожо! — отвърна леко развеселено Фантом и отдаде чест.

— Как ще разбере наред ли е всичко? Кой ще се свърже с мен?

— Оставям ти да го уредиш. Не си прибъгвала до скритата си сила откакто напуснахме Бития. А това е единственият начин да държим връзка. Ще се наложи да ме потърсиш, и се надявам, че все някога ще ме намериш.

— Телепатично? Не и на подобно разстояние. — Гласът ѝ потрепери и тя преглътна. Хусиах ѝ бе отнел не само способността да убива, но и силата да се свързва с Джек. — Не мога... — понечи да обясни тя, но гласът ѝ заглъхна.

Той видя съмнението в очите ѝ.

— Тогава, скъпа, не ти остава друго, освен да вярваш в мен. И да знаеш, че каквото и да се случи, аз ще се върна при теб.

Тя кимна бавно.

Джек протегна ръце и я притисна към гърдите си, за да усети тя туптенето на сърцето му.

— И двамата трябва да вярваме — заговори. — Аз ще продължа тази война и накрая ще я спечеля. И тогава ще си върна при теб. Нищо не може да ме спре. Нищичко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.